

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 359

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

19 września 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 359/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Sąd

2022/C 359/02	Złożenie ślubowania przez nowych członków Sądu	2
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 359/03	Sprawa C-567/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski građanski sud u Zagrebu – Chorwacja) – A.H./Zagrebačka banka d.d. [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki umowne – Dyrektywa 93/13/EWG – Zastosowanie <i>ratione temporis</i> – Artykuł 10 ust. 1 – Umowa kredytu zawarta przed dniem przystąpienia państwa członkowskiego do Unii Europejskiej, ale zmieniona po tym dniu – Artykuł 6 – Zwrot bezpodstawnie uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści – Ustawodawstwo krajowe przewidujące zastąpienie nieuczciwych warunków i zwrot nadpłaty uzyskanej na ich podstawie – Zastosowanie <i>ratione materiae</i> – Artykuł 1 ust. 2 – Wyłączenie warunków umowy odzwierciedlających bezwzględnie obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze]	3
---------------	---	---

PL

2022/C 359/04	Sprawy połączone od C-116/21 P do C-118/21 P, C-138/21 P i C-139/21 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – Komisja Europejska / VW; Parlament Europejski; Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Służba publiczna – Emerytura – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 20 załącznika VIII – Przyznanie renty rodzinnej – Żyjący małżonek byłego urzędnika uprawniony do emerytury – Małżeństwo zawarte po zakończeniu służby tego urzędnika – Wymóg minimalnego pięcioletniego okresu trwania małżeństwa liczony od chwili śmierci urzędnika – Artykuł 18 załącznika VIII – Małżeństwo zawarte przed zakończeniem służby urzędnika – Wymóg minimalnego okresu trwania małżeństwa w wymiarze jedynie jednego roku – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 załącznika VIII – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 20 – Zasada równego traktowania – Artykuł 21 ust. 1 – Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek – Artykuł 52 ust. 1 – Brak arbitralnego lub oczywiście nieodpowiedniego rozróżnienia w świetle celu realizowanego przez prawodawcę Unii]	4
2022/C 359/05	Sprawa C-168/21: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec KL [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 2 ust. 4 – Przesłanka podwójnej karalności czynu – Artykuł 4 pkt 1 – Podstawa fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Kontrola sprawowana przez wykonujący nakaz organ sądowy – Czyny, które tylko częściowo wypełniają znamiona przestępstwa w świetle prawa wykonującego nakaz państwa członkowskiego – Artykuł 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada proporcjonalności czynów zabronionych i kar]	5
2022/C 359/06	Sprawa C-207/21 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska i in. [Odwołanie – Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2017/1442 – Artykuł 16 ust. 4 i 5 TUE – Artykuł 3 ust. 2 i 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych – Stosowanie ratione temporis – Zasady głosowania w Radzie – Większość kwalifikowana]	6
2022/C 359/07	Sprawy połączone C-274/21 i C-275/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Austria) – EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H./Republika Austrii, Bundesbeschaffung GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Brak możliwości zastosowania do postępowań w przedmiocie środków tymczasowych i skarg, o których mowa w art. 2 dyrektywy 89/665/EWG, wobec braku elementu zagranicznego – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 33 – Zrównanie umowy ramowej z umową w rozumieniu art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665 – Brak możliwości udzielenia nowego zamówienia publicznego w przypadku, gdy osiągnięto już określoną w umowie ramowej maksymalną ilość lub maksymalną wartość danych robót budowlanych, dostaw lub usług – Uregulowanie krajowe przewidujące uiszczenie opłaty za dostęp do sądu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych – Obowiązek ustalenia i uiszczenia opłaty za dostęp do sądu przed wydaniem przez sąd rozstrzygnięcia w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych lub skargi – Nieprzejrzysta procedura udzielania zamówień publicznych – Zasady skuteczności i równoważności – Skuteczność (effet utile) – Prawo do skutecznego środka prawnego – Dyrektywa 89/665 – Artykuły 1, 2 i 2a – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Uregulowanie krajowe przewidujące oddalenie skargi w przypadku nieuiszczenia opłaty za dostęp do sądu – Ustalenie szacowanej wartości zamówienia publicznego]	7
2022/C 359/08	Sprawa C-310/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. – Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS / Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska [Odwołanie – Energia – Rozporządzenie (UE) nr 347/2013 – Transeuropejska infrastruktura energetyczna – Projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania Unii Europejskiej – Artykuł 3 ust. 4 i art. 16 – Przekazanie uprawnień Komisji Europejskiej – Artykuł 290 TFUE – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 2020/389 – Zmiana wykazu projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania Unii – Akt wydany przez Komisję – Prawo do wniesienia zastrzeżeń przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej – Termin – Charakter aktu przed upływem tego terminu]	8
2022/C 359/09	Sprawa C-371/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – SGI Studio Galli Ingegneria Srl/Komisja Europejska [Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Siódmy program ramowyw dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (2007 – 2013) – Umowa o udzielenie dotacji – Projekt Marsol – Koszty kwalifikowalne – Sprawozdanie z dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) stwierdzający brak kwalifikowalności niektórych poniesionych wydatków – Zwrot wypłaconych kwot – Prawo dostępu do akt OLAF-u – Prawo do bycia wysłuchanym – Ciężar dowodu – Przeinaczenie okoliczności faktycznych – Wartość dowodowa – Zasada proporcjonalności – Bezpodstawne wzbogacenie]	9

2022/C 359/10	Sprawa C-401/21 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – Rumunia/Komisja Europejska [Odwwołanie – Fundusz Spójności i Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) – Rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 – Mająca zastosowanie stopa dofinansowania – Zmiana stopy między złożeniem ostatniego wniosku o płatność okresową a zatwierdzeniem zestawienia wydatków – Zasady jednoroczności w księgowości i niedziałania prawa wstecz]	9
2022/C 359/11	Sprawa C-447/21 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. – Petrus Kerstens/Komisja Europejska [Odwwołanie – Służba publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Wnioski o udzielenie wsparcia – Oddalenie – Doręczenie decyzji drogą elektroniczną – Skarga o stwierdzenie nieważności – Termin do wniesienia skargi – Rozpoczęcie biegu terminu – Skarga wniesiona po terminie]	10
2022/C 359/12	Sprawa C-572/21: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – CC/VO [Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Odpowiedzialność rodzicielska – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 8 ust. 1 i art. 61 lit. a) – Jurysdykcja ogólna – Zasada perpetuatio fori – Przeniesienie, w toku postępowania, miejsca zwykłego pobytu dziecka z państwa członkowskiego Unii Europejskiej do państwa trzeciego strony konwencji haskiej z 1996 r.]	10
2022/C 359/13	Sprawa C-242/22 PPU: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora – Portugalia) – postępowanie karne przeciwko TL [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2010/64/UE – Prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 – Pojęcie „istotnego dokumentu” – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 3 ust. 1 lit. d) – Zakres stosowania – Brak transpozycji do prawa krajowego – Bezpośrednia skuteczność – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 i art. 48 ust. 2 – Europejska konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Artykuł 6 – Wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności z zawieszeniem wykonania – Uchybienie obowiązkowi nałożonym w związku z okresem próby – Brak tłumaczenia istotnego dokumentu oraz nieobecność tłumacza ustnego przy jego sporządzaniu – Zarządzenie wykonania zawieszony kary – Brak tłumaczenia dokumentów procesowych dotyczących zarządzenia wykonania zawieszony kary – Konsekwencje dla ważności tego zarządzenia wykonania zawieszony kary – Uchybienie proceduralne objęte sankcją względną nieważności]	11
2022/C 359/14	Sprawa C-288/20: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 24 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judiciaire – Bobigny – Francja) – BNP Paribas Personal Finance SA / ZD [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej (frank szwajcarski) – Warunki narażające konsumenta na ryzyko walutowe – Artykuł 4 ust. 2 – Wymogi zrozumiałości i przejrzystości – Ciężar dowodu – Artykuł 3 ust. 1 – Znacząca nierównowaga – Artykuł 5 – Sformułowanie warunku umownego w sposób jasny i zrozumiały]	12
2022/C 359/15	Sprawa C-454/20: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 23 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko AZ [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport – Dyrektywa 1999/37/WE – Dokumenty rejestracyjne pojazdów – Dyrektywa 2014/45/UE – Okresowe badania zdatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych – Artykuł 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasady ustawowej określoności i proporcjonalności czynów zabronionych i kar – Prowadzenie pojazdu, który nie został należycie zarejestrowany – Sankcje – Niewprowadzenie w życie prawa Unii – Oczwisty brak właściwości Trybunału]	13
2022/C 359/16	Sprawa C-521/20: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich – Austria) – J.P. / B.d.S.L. [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem – Dyrektywa 1999/62/WE – Pobieranie opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe – Opłaty za przejazd – Nieuiszczenie – Sankcje – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 94 lit. a) regulaminu postępowania – Brak dostatecznych wyjaśnień – Brak związku między wnioskowaną wykładnią prawa Unii a stanem faktycznym lub przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – Oczwista niedopuszczalność]	13

2022/C 359/17	Sprawa C-133/21: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Efeteio Athinon – Grecja) – VP, CX, RG, TR i in./Elliniko Dimosio [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Kolejne umowy na czas określony zawierane w sektorze publicznym – Uregulowanie krajowe wprowadzające odmienne traktowanie pod względem wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na podstawie umów o dzieło na czas określony i pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony – Brak uzasadnienia – Pojęcie „obiektywnych powodów”]	14
2022/C 359/18	Sprawa C-59/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 27 stycznia 2022 r. – MP/Consejería de Presidencia	14
2022/C 359/19	Sprawa C-110/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 17 lutego 2022 r. – IP/Universidad Nacional de Educación a Distancia (UNED)	16
2022/C 359/20	Sprawa C-159/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 3 marca 2022 r. – IK/Agencia Madrileña de Atención Social de la Comunidad de Madrid	19
2022/C 359/21	Sprawa C-308/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 maja 2022 r. – Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) / College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, przy udziale: Dow AgroScience BV (Dow)	20
2022/C 359/22	Sprawa C-309/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 maja 2022 r. – Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) / College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, przy udziale: Adama Registrations BV (Adama)	21
2022/C 359/23	Sprawa C-310/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 maja 2022 r. – Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)/College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, przy udziale: BASF Nederland BV (BASF)	22
2022/C 359/24	Sprawa C-322/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 12 maja 2022 r. – E. / Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu	23
2022/C 359/25	Sprawa C-331/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 17 maja 2022 r. – KT/Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya	23
2022/C 359/26	Sprawa C-340/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 24 maja 2022 r. – Cofidis/Autoridade Tributária e Aduaneira	24
2022/C 359/27	Sprawa C-349/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Portugalia) w dniu 31 maja 2022 r. – NM/Autoridade Tributária e Aduaneira	25
2022/C 359/28	Sprawa C-352/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Hamm (Niemcy) w dniu 1 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko A.	26
2022/C 359/29	Sprawa C-356/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 czerwca 2022 r. – Pro Rauchfrei e.V./JS e.K.	26
2022/C 359/30	Sprawa C-371/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 8 czerwca 2022 r. – G sp. z o.o. / W S.A.	27

2022/C 359/31	Sprawa C-372/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 9 czerwca 2022 r. – CM/DN	28
2022/C 359/32	Sprawa C-373/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko NE	28
2022/C 359/33	Sprawa C-376/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 czerwca 2022 r. – Google Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited, Meta Platforms Ireland Limited/Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)	29
2022/C 359/34	Sprawa C-377/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2022 r. – LR/Ministero dell'Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia	30
2022/C 359/35	Sprawa C-392/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	31
2022/C 359/36	Sprawa C-393/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 15 czerwca 2022 r. – EXTĚRIA, s.r.o./Správime, s. r. o.	32
2022/C 359/37	Sprawa C-394/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Oilchart International NV/O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV	32
2022/C 359/38	Sprawa C-395/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 14 czerwca 2022 r. – „Trade Express-L” OOD/Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia „Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”	33
2022/C 359/39	Sprawa C-396/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin	34
2022/C 359/40	Sprawa C-397/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin	35
2022/C 359/41	Sprawa C-398/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin	36
2022/C 359/42	Sprawa C-399/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Confédération paysanne/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique	37
2022/C 359/43	Sprawa C-404/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 16 czerwca 2022 r. – Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.)/Elliniko Dimosio	38
2022/C 359/44	Sprawa C-406/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně (Republika Czeska) w dniu 20 czerwca 2022 r. – CV/Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky	39
2022/C 359/45	Sprawa C-409/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelativen sad Sofia (Bułgaria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – UA/EUROBANK BULGARIA AD	40
2022/C 359/46	Sprawa C-411/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft m.b.H.	40
2022/C 359/47	Sprawa C-412/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 21 czerwca 2022 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira/NT	41

2022/C 359/48	Sprawa C-414/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – DocLX Travel Events GmbH/Verein für Konsumenteninformation	42
2022/C 359/49	Sprawa C-415/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 20 czerwca 2022 r. – JD/Acerta – Caisse d'assurances sociales ASBL, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), État belge	42
2022/C 359/50	Sprawa C-418/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance du Luxembourg (Belgia) w dniu 21 czerwca 2022 r. – SA Cezam/État belge	43
2022/C 359/51	Sprawa C-423/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2022 r. w sprawie T-750/20, Correia/EKES, wniesione w dniu 27 czerwca 2022 r. przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny	43
2022/C 359/52	Sprawa C-431/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Scuola europea di Varese/PD i LC jako sprawujący władzę rodzicielską nad NG	44
2022/C 359/53	Sprawa C-434/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 30 czerwca 2022 r. – AS Latvijas valsts meži/Dabas aizsardzības pārvalde, Vides pārraudzības valsts birojs, przy udziale Valsts meža dienests	44
2022/C 359/54	Sprawa C-436/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 1 lipca 2022 r. – Asociación para la Conservación y Estudio del Lobo Ibérico (ASCEL)/Administración de la Comunidad Autónoma de Castilla y León	45
2022/C 359/55	Sprawa C-447/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2022 r. w sprawie T-392/20, Petra Flašker/Komisja Europejska, wniesione w dniu 6 lipca 2022 r. przez Republikę Słowenii	47
2022/C 359/56	Sprawa C-448/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-481/17, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB, wniesione w dniu 6 lipca 2022 r. przez Stiftung für Forschung und Lehre (SFL)	48
2022/C 359/57	Sprawa C-456/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 8 lipca 2022 r. – VX i AT/Gemeinde Ummendorf	49
2022/C 359/58	Sprawa C-459/22: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów	49
2022/C 359/59	Sprawa C-462/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2022 r. – BM/LO	50
2022/C 359/60	Sprawa C-512/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 maja 2022 r. w sprawie T-913/16, Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest), Silvio Berlusconi/Europejski Bank Centralny (EBC), wniesione w dniu 26 lipca 2022 r. przez Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest)	51
2022/C 359/61	Sprawa C-513/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 maja 2022 r. w sprawie T-913/16, Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest), Silvio Berlusconi/Europejski Bank Centralny (EBC), wniesione w dniu 27 lipca 2022 r. przez Silvio Berlusconi	53
2022/C 359/62	Sprawa C-514/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-593/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2022 r. przez Tirrenia di navigazione SpA	55
2022/C 359/63	Sprawa C-515/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2022 r. przez Tirrenia di navigazione SpA	57

2022/C 359/64	Sprawa C-330/20: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – IP/Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEAR de Cataluña)	59
2022/C 359/65	Sprawa C-366/20: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – CZ/Tribunal Económico-Administrativo Regional de Catalunya (TEAR de Catalunya) . .	59
2022/C 359/66	Sprawa C-445/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – EUROBANK BULGARIA/NL, RZ, DMD DEVELOPMENTS	59
2022/C 359/67	Sprawa C-517/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 31 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Laudamotion GmbH/TG, QN, AirHelp Germany GmbH	59
2022/C 359/68	Sprawa C-614/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch – Niderlandy) – G/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	60
2022/C 359/69	Sprawa C-685/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 30 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – YV/Stadtverkehr Lindau (B) GmbH	60
2022/C 359/70	Sprawa C-709/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești – Rumunia) – postępowanie wszczęte na wniosek MK	60
2022/C 359/71	Sprawa C-717/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich – Polska) – Provident Polska S.A./VF	60
Sąd		
2022/C 359/72	Sprawa T-864/19: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – AI i in./ECDC [Służba Publiczna – Personel ECDC – Mobbing – Wniosek o udzielenie wsparcia – Uprzednie zawiadomienia – Artykuł 31 karty praw podstawowych – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Zakres obowiązku wspomagania – Obowiązek dbałości – Wszczęcie dochodzenia – Rozsądny termin – Odpowiedzialność – Bezprawność]	61
2022/C 359/73	Sprawa T-165/20: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – JC/EUCAP Somalia [Klauzula arbitrażowa – Międzynarodowy pracownik kontraktowy zatrudniony w EUCAP Somalia – Misja w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – Rozwiązanie umowy o pracę na czas określony w trakcie okresu próbnego – Zawiadomienie o rozwiązaniu umowy listem poleconym za potwierdzeniem odbioru – Wysłanie listu z niepełnym adresem – Rozpoczęcie biegu terminu na wniesienie skargi wewnętrznej poprzedzającego wniesienie skargi do sądu – Ustalenie prawa właściwego – Bezwzględnie obowiązujące przepisy krajowego prawa pracy – Nieważność klauzuli o okresie próbnym – Nieprawidłowe zawiadomienie o wypowiedzeniu – Odszkodowanie z tytułu wypowiedzenia – Wypłata z mocą wsteczną wynagrodzenia – Powództwo wzajemne]	61
2022/C 359/74	Sprawa T-194/20: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – JF/EUCAP Somalia [(Klauzula arbitrażowa – Międzynarodowy pracownik kontraktowy zatrudniony w EUCAP Somalia – Misja objęta wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa – Nieprzedłużenie umowy o pracę w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii – Prawo do bycia wysłuchanym – Równość traktowania – Niedyskryminacja ze względu na przynależność państwową – Okres przejściowy przewidziany w umowie o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii – Skarga o stwierdzenie nieważności – Skarga o odszkodowanie – Akty nierozdzielnie związane z umową – Niedopuszczalność]	62
2022/C 359/75	Sprawa T-457/20: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – VeriGraft/Eisma [Klauzula arbitrażowa – Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” (2014 – 2020) – Umowa o udzielenie dotacji na projekt „Personalized Tissue-Engineered Veins as the first Cure for Patients with Chronic Venous Insufficiency – P-TEV” – Nieprzewidziane w umowie o udzielenie dotacji koszty podwykonawstwa – Uproszczona procedura zatwierdzenia – Podwykonawstwo wskazane w okresowych sprawozdaniach technicznych – Zatwierdzone okresowe sprawozdania techniczne – Koszty kwalifikowalne]	63
2022/C 359/76	Sprawa T-629/20: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Delifruit/Komisja [Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie chloropirifos – Określenie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości chloropirifosu w bananach lub na ich powierzchni – Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 – Dostępna wiedza naukowa i techniczna – Inne czynniki uznawane za istotne]	64

2022/C 359/77	Sprawa T-768/20: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Standard International Management / EUIPO – Asia Standard Management Services (The Standard) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy The Standard – Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku – Miejsce używania znaku towarowego – Reklamy i oferty sprzedaży skierowane do konsumentów w Unii – Artykuł 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	64
2022/C 359/78	Sprawa T-147/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Gugler France/EUIPO – Gugler (GUGLER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy GUGLER – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Brak złej wiary – Artykuł 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	65
2022/C 359/79	Sprawa T-176/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – CCTY Bearing Company/EUIPO – CCVI International (CCTY) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy CCTY – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy CCVI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Nadużycie prawa – Artykuł 71 rozporządzenia 2017/1001]	66
2022/C 359/80	Sprawa T-227/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Illumina/Komisja [Konkurencja – Koncentracje – Rynek przemysłu farmaceutycznego – Artykuł 22 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 – Wniosek o odesłanie sprawy złożony przez organ ochrony konkurencji, który zgodnie z ustawodawstwem krajowym nie jest właściwy do zbadania koncentracji – Decyzja Komisji o zbadaniu koncentracji – Decyzje Komisji uwzględniające wnioski innych krajowych organów ochrony konkurencji o przyłączenie się do wniosku o odesłanie sprawy – Kompetencja Komisji – Termin na przedstawienie wniosku o odesłanie sprawy – Pojęcie „powiadomienia” – Rozsądny termin – Uzasadnione oczekiwania – Publiczne wypowiedzi wiceprzewodniczącego Komisji – Pewność prawa]	66
2022/C 359/81	Sprawa T-369/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Unimax Stationery/EUIPO – Mitsubishi Pencil (uni) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy uni – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Oznaczenia lub wskazówki, które stały się zwyczajowe – Artykuł 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	67
2022/C 359/82	Sprawa T-438/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – TL/Komisja [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa na czas określony – Decyzja o nieprzedłużeniu – Ogłoszenie o naborze – Oczywisty błąd w ocenie – Obowiązek dbałości – Mobbing – Odpowiedzialność]	68
2022/C 359/83	Sprawa T-543/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Purasac/EUIPO – Prollem Medical Technologies (Rejeunesse) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Rejeunesse – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy REVANESSE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	68
2022/C 359/84	Sprawa T-573/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Brand Energy Holdings/EUIPO (RAPIDGUARD) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego RAPIDGUARD – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 – Prawo do bycia wysłuchanym]	69
2022/C 359/85	Sprawa T-634/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Rimini Street/EUIPO (WE DO SUPPORT) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy WE DO SUPPORT – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	70
2022/C 359/86	Sprawa T-641/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – dennree / EUIPO (BioMarkt) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BioMarkt – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	70

2022/C 359/87	Sprawa T-677/21: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – TL/Komisja [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Sprawozdanie z oceny za rok 2019 – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Ustalenie celów – Nadużycie władzy – Odpowiedzialność]	71
2022/C 359/88	Sprawa T-200/18: Postanowienie Sądu z dnia 21 lipca 2022 r. – Fersher Developments i Lisin / Komisja i EBC [Skarga o odszkodowanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Cypru – Protokół ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. dotyczący szczegółowych warunków w zakresie polityki gospodarczej zawarty między Cyprzem a europejskim mechanizmem stabilności – Właściwość Sądu – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Równość traktowania – Zasada proporcjonalności – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	71
2022/C 359/89	Sprawa T-254/21: Postanowienie Sądu z dnia 25 lipca 2022 r. – Armadora Parleros/Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Wspólna polityka rybołówstwa – Niewykonanie przez Komisję kompetencji kontrolnych przewidzianych we właściwych przepisach – Moc silnika statków – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Szkoda – Związek przyczynowy – Termin przedawnienia – Skarga oczywiście niedopuszczalna]	72
2022/C 359/90	Sprawa T-317/21: Postanowienie Sądu z dnia 15 lipca 2022 r. – El Corte Inglés/EUIPO – Brito & Pereira (TINTAS BRICOR) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	73
2022/C 359/91	Sprawa T-439/21: Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2022 r. – Anglofranchise/EUIPO – Bugrey (BOY LONDON) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego – Umorzenie postępowania]	73
2022/C 359/92	Sprawa T-30/22: Postanowienie Sądu z dnia 20 lipca 2022 r. – Sanoptis/EUIPO – Synoptis Pharma (SANOPTIS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie zgłoszenia do rejestracji – Umorzenie postępowania]	74
2022/C 359/93	Sprawa T-266/22: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2022 r. – Aziz/Komisja	74
2022/C 359/94	Sprawa T-286/22: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2022 r. – Aziz/Komisja	75
2022/C 359/95	Sprawa T-388/22: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – Aristotelio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA	76
2022/C 359/96	Sprawa T-405/22: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – UniCredit Bank/SRB	77
2022/C 359/97	Sprawa T-407/22: Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2022 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale/SRB	78
2022/C 359/98	Sprawa T-423/22: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Max Heinr. Sutor/SRB	80
2022/C 359/99	Sprawa T-431/22: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Nordea Kiinnitysluottopankki/SRB	81
2022/C 359/100	Sprawa T-432/22: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2022 r. – Nordea Rahoitus Suomi/SRB	82
2022/C 359/101	Sprawa T-440/22: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2022 r. – UIV Servizi/REA	83
2022/C 359/102	Sprawa T-444/22: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2022 r. – HB/Komisja	84
2022/C 359/103	Sprawa T-447/22: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2022 r. – NV/EBI	85
2022/C 359/104	Sprawa T-455/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	85
2022/C 359/105	Sprawa T-456/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	86
2022/C 359/106	Sprawa T-457/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	87

2022/C 359/107	Sprawa T-465/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	88
2022/C 359/108	Sprawa T-466/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	89
2022/C 359/109	Sprawa T-467/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	89
2022/C 359/110	Sprawa T-468/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	90
2022/C 359/111	Sprawa T-469/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria	91
2022/C 359/112	Sprawa T-471/22: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2022 r. – QM/Rada	92
2022/C 359/113	Sprawa T-472/22: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2022 r. – Mocom Compounds/EUIPO – Centemia Conseils (Near-to-Prime)	93
2022/C 359/114	Sprawa T-473/22: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2022 r. – Gürok Turizm ve Madencilik/EUIPO – Darvas i Pap (LAAVA)	93
2022/C 359/115	Sprawa T-480/22: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2022 r. – Panicongelados-Massas Congeladas/EUIPO – Seder (panidor)	94
2022/C 359/116	Sprawa T-482/22: Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2022 r. – Thomas Henry/EUIPO (MATE MATE)	95
2022/C 359/117	Sprawa T-488/22: Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – Kaufdas.online/EUIPO – Kaufland (KAUFDAS ONLINE)	96
2022/C 359/118	Sprawa T-489/22: Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – Cathay Pacific Airways/Komisja . .	96
2022/C 359/119	Sprawa T-220/22: Postanowienie Sądu z dnia 22 lipca 2022 r. – CiviBank/EBC	97
2022/C 359/120	Sprawa T-358/22: Postanowienie Sądu z dnia 20 lipca 2022 r. – PQ/ESZD	97

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 359/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 340 z 5.9.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 326 z 29.8.2022

Dz.U. C 318 z 22.8.2022

Dz.U. C 311 z 16.8.2022

Dz.U. C 303 z 8.8.2022

Dz.U. C 294 z 1.8.2022

Dz.U. C 284 z 25.7.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Złożenie ślubowania przez nowych członków Sądu

(2022/C 359/02)

Beatrix Ricziová i Tihamér Tóth, mianowani sędziami Sądu Unii Europejskiej w drodze decyzji przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 29 czerwca 2022 r.⁽¹⁾, na okres od dnia 30 czerwca 2022 r. do dnia 31 sierpnia 2022 r., złożyli ślubowanie przed Trybunałem w dniu 6 lipca 2022 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 30 czerwca 2022 r., s. 77.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski građanski sud u Zagrebu – Chorwacja) – A.H./Zagrebačka banka d.d.

(Sprawa C-567/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki umowne – Dyrektywa 93/13/EWG – Zastosowanie ratione temporis – Artykuł 10 ust. 1 – Umowa kredytu zawarta przed dniem przystąpienia państwa członkowskiego do Unii Europejskiej, ale zmieniona po tym dniu – Artykuł 6 – Zwrot bezpodstawnie uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści – Ustawodawstwo krajowe przewidujące zastąpienie nieuczciwych warunków i zwrot nadpłaty uzyskanej na ich podstawie – Zastosowanie ratione materiae – Artykuł 1 ust. 2 – Wyłączenie warunków umowy odzwierciedlających bezwzględnie obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze]

(2022/C 359/03)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski građanski sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A.H.

Strona pozwana: Zagrebačka banka d.d.

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przedmiotowym zakresem stosowania tej dyrektywy nie są objęte warunki umowne odzwierciedlające przepisy prawa krajowego, na podstawie których przedsiębiorca został zobowiązany do zaproponowania konsumentowi zmiany łączącej ich pierwotnej umowy w drodze porozumienia, którego treść została określona w tych przepisach, a konsument ten miał możliwość wyrażenia zgody na taką zmianę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – Komisja Europejska / VW; Parlament Europejski; Rada Unii Europejskiej

(Sprawy połączone od C-116/21 P do C-118/21 P, C-138/21 P i C-139/21 P) ⁽¹⁾

[Odwolanie – Służba publiczna – Emerytura – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 20 załącznika VIII – Przyznanie renty rodzinnej – Żyjący małżonek byłego urzędnika uprawniony do emerytury – Małżeństwo zawarte po zakończeniu służby tego urzędnika – Wymóg minimalnego pięcioletniego okresu trwania małżeństwa liczony od chwili śmierci urzędnika – Artykuł 18 załącznika VIII – Małżeństwo zawarte przed zakończeniem służby urzędnika – Wymóg minimalnego okresu trwania małżeństwa w wymiarze jedynie jednego roku – Zarzut niezgodności z prawem art. 20 załącznika VIII – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 20 – Zasada równego traktowania – Artykuł 21 ust. 1 – Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek – Artykuł 52 ust. 1 – Brak arbitralnego lub oczywiście nieodpowiedniego rozróżnienia w świetle celu realizowanego przez prawodawcę Unii]

(2022/C 359/04)

Język postępowania: francuski

Strony

(Sprawa C-116/21 P)

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin i B. Schima, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: VW (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny), Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Alver, M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

(Sprawa C-117/21 P)

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin i B. Schima, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BT (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis), Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Alver i M. Bauer, pełnomocnicy), Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIAE Internationale) (przedstawiciele: N. Maes, advocaat, i adwokat J. Van Rossum)

(Sprawa C-118/21 P)

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin i B. Schima, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: RN (przedstawiciel: adwokat F. Moyse), Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy)

(Sprawa C-138/21 P)

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Alver i M. Bauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BT (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis), Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin i B. Schima, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy), Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIAE Internationale) (przedstawiciele: N. Maes, advocaat, i adwokat J. Van Rossum)

(Sprawa C-139/21 P)

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciel: M. Alver i M. Bauer, pełnomocnicy),

Druga strona postępowania: VW (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny), Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin i B. Schima, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność wyroków Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2020 r., VW/Komisja (T-243/18, niepublikowany, EU:T:2020:619), z dnia 16 grudnia 2020 r., BT/ Komisja (T-315/19, niepublikowany, EU:T:2020:622), oraz z dnia 16 grudnia 2020 r., RN/ Komisja (T-442/17 RENV, EU:T:2020:618).
- 2) Skargi VW w sprawie T-243/18, BT w sprawie T-315/19 oraz RN w sprawie T-442/17 RENV zostają oddalone.
- 3) VW pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej w sprawach T-243/18, C-116/21 P i C-139/21 P.
- 4) BT pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej w sprawach T-315/19, C-117/21 P i C-138/21 P.
- 5) RN pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawach F-104/15, T-442/17 RENV i C-118/21 P.
- 6) Komisja Europejska i RN pokrywają własne koszty w sprawie T-695/16 P.
- 7) Parlament Europejski i Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIACE Internationale) pokrywają własne koszty w sprawach, do które wstąpili w charakterze interwenientów w pierwszej instancji i w postępowaniach odwoławczych, w tym, w przypadku Parlamentu Europejskiego, w sprawach F-104/15 i T-695/16 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 10.5.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec KL

(Sprawa C-168/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 2 ust. 4 – Przesłanka podwójnej karalności czynu – Artykuł 4 pkt 1 – Podstawa fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Kontrola sprawowana przez wykonujący nakaz organ sądowy – Czyny, które tylko częściowo wypełniają znamiona przestępstwa w świetle prawa wykonującego nakaz państwa członkowskiego – Artykuł 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada proporcjonalności czynów zabronionych i kar]

(2022/C 359/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

KL

przy udziale: Procureur général près la cour d'appel d'Angers

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 4 oraz art. 4 pkt 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, w brzmieniu ustalonym decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tych przepisach przesłanka podwójnej karalności czynu jest spełniona w sytuacji, w której europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w związku z czynami stanowiącymi w wydającym nakaz państwie członkowskim przestępstwo wymagające, by czyny te naruszały dobro chronione prawem w tym państwie członkowskim, jeżeli owe czyny stanowią przestępstwo również w prawie wykonującego nakaz państwa członkowskiego, w którym naruszenie tego dobra chronionego prawem nie stanowi znamienia przestępstwa.
- 2) Artykuł 2 ust. 4 oraz art. 4 pkt 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w brzmieniu ustalonym decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności, jeżeli owa kara została orzeczona w wydającym nakaz państwie członkowskim za popełnienie przez osobę ściganą jednego przestępstwa, na które składa się kilka czynów, z których tylko część stanowi przestępstwo w wykonującym nakaz państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska i in.

(Sprawa C-207/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2017/1442 – Artykuł 16 ust. 4 i 5 TUE – Artykuł 3 ust. 2 i 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych – Stosowanie *ratione temporis* – Zasady głosowania w Radzie – Większość kwalifikowana]

(2022/C 359/06)

Język postępowania: polski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: Ł. Habiak, K. Herrmann, R. Tricot i C. Valero, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik), Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Francuska, Węgry, Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo H. Eklinder, J. Lundberg, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev i O. Simonsson, następnie H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev i O. Simonsson, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Rzeczpospolitą Polską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 31.5.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Austria) – EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H./Republika Austrii, Bundesbeschaffung GmbH

(Sprawy połączone C-274/21 i C-275/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Brak możliwości zastosowania do postępowań w przedmiocie środków tymczasowych i skarg, o których mowa w art. 2 dyrektywy 89/665/EWG, wobec braku elementu zagranicznego – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 33 – Zrównanie umowy ramowej z umową w rozumieniu art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665 – Brak możliwości udzielenia nowego zamówienia publicznego w przypadku, gdy osiągnięto już określoną w umowie ramowej maksymalną ilość lub maksymalną wartość danych robót budowlanych, dostaw lub usług – Uregulowanie krajowe przewidujące uiszczenie opłaty za dostęp do sądu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych – Obowiązek ustalenia i uiszczenia opłaty za dostęp do sądu przed wydaniem przez sąd rozstrzygnięcia w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych lub skargi – Nieprzejrzysta procedura udzielania zamówień publicznych – Zasady skuteczności i równoważności – Skuteczność (effet utile) – Prawo do skutecznego środka prawnego – Dyrektywa 89/665 – Artykuły 1, 2 i 2a – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Uregulowanie krajowe przewidujące oddalenie skargi w przypadku nieuwiszczenia opłaty za dostęp do sądu – Ustalenie szacowanej wartości zamówienia publicznego]

(2022/C 359/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H.

Druga strona postępowania: Republika Austrii, Bundesbeschaffung GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawę i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że zawarcie umowy ramowej z jednym wykonawcą zgodnie z art. 33 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, stanowi zawarcie umowy zgodnie z art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2014/23.
- 2) Artykuł 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że przy udzielaniu nowego zamówienia instytucja zamawiająca nie może już opierać się na umowie ramowej, jeżeli określona przez nią maksymalna ilość lub maksymalna wartość danych robót budowlanych, dostaw lub usług już została osiągnięta, chyba że udzielenie tego zamówienia nie pociąga za sobą istotnej zmiany tej umowy ramowej, jak przewiduje art. 72 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy.
- 3) Zasadę równoważności należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidującemu, w odniesieniu do wniosków o zastosowanie środków tymczasowych i skarg związanych z postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego, inne przepisy proceduralne niż te, które mają zastosowanie w szczególności do postępowań w sprawach cywilnych.
- 4) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2014/23, w świetle z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu nakładającemu na podmiot prawa obowiązek wskazania we wniosku o zastosowanie środków tymczasowych oraz w skardze odnośnego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego oraz kwestionowanej przez niego podlegającej odrębnemu zaskarżeniu decyzji, w przypadku gdy instytucja zamawiająca zdecydowała się przeprowadzić postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu oraz gdy ogłoszenie o udzieleniu zamówienia publicznego nie zostało jeszcze opublikowane.

- 5) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2014/23, w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że:
- stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na sąd, który rozpatruje wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, mający na celu uniemożliwienie dokonywania zakupów przez instytucję zamawiającą, obowiązek określenia, przed wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych lub skargi złożonych przez ów podmiot, rodzaju odnośnego postępowania o udzielenie zamówienia, (szacunkowej) wartości zamówienia oraz liczby podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, a także, w stosownym przypadku, części odnośnego postępowania o udzielenie zamówienia, wyłącznie w celu obliczenia wysokości sądowej opłaty ryczałtowej, którą wnioskodawca będzie musiał uiścić, pod rygorem oddalenia owego wniosku lub owej skargi wyłącznie z tego powodu, w przypadku gdy instytucja zamawiająca zdecydowała się przeprowadzić postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu oraz gdy w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji związanej z tym postępowaniem ogłoszenie o udzieleniu zamówienia nie zostało jeszcze opublikowane;
 - nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na sąd, który rozpatruje skargę o stwierdzenie nieważności podlegającej odrębnemu zaskarżeniu decyzji instytucji zamawiającej, obowiązek określenia, przed wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie tej skargi, rodzaju odnośnego postępowania o udzielenie zamówienia, (szacunkowej) wartości odnośnego zamówienia oraz liczby podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, a także, w stosownym przypadku, części odnośnego postępowania o udzielenie zamówienia, wyłącznie w celu obliczenia wysokości sądowej opłaty ryczałtowej, którą skarżący będzie musiał uiścić, pod rygorem oddalenia owej skargi wyłącznie z tego powodu.
- 6) Artykuł 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zobowiązuje podmiot prawa składający wniosek o zastosowanie środków tymczasowych lub skargę do uiszczenia sądowej opłaty ryczałtowej w wysokości, której nie może on wcześniej przewidzieć, w przypadku gdy instytucja zamawiająca zdecydowała się przeprowadzić postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia publicznego bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu lub, w stosownych przypadkach, bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o udzieleniu zamówienia, w związku z czym ów podmiot prawa może nie być w stanie uzyskać wiedzy o szacunkowej wartości zamówienia oraz o liczbie podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji wydanych przez instytucję zamawiającą, na podstawie których obliczono ową opłatę.

(¹) Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. – Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS / Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska

(Sprawa C-310/21 P) (¹)

[Odwołanie – Energia – Rozporządzenie (UE) nr 347/2013 – Transeuropejska infrastruktura energetyczna – Projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania Unii Europejskiej – Artykuł 3 ust. 4 i art. 16 – Przekazanie uprawnień Komisji Europejskiej – Artykuł 290 TFUE – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 2020/389 – Zmiana wykazu projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania Unii – Akt wydany przez Komisję – Prawo do wniesienia zastrzeżeń przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej – Termin – Charakter aktu przed upływem tego terminu]

(2022/C 359/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS (przedstawiciele: C. Davis i S. Goldberg, solicitors, a także E. White, avocat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i B. De Meester, pełnomocnicy), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M.J. Ruiz Sánchez, pełnomocnik), Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl i Aquind SAS pokrywają, oprócz własnych kosztów, również koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – SGI Studio Galli Ingegneria Srl/Komisja Europejska

(Sprawa C-371/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Siódmy program ramowyw dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (2007 – 2013) – Umowa o udzielenie dotacji – Projekt Marsol – Koszty kwalifikowalne – Sprawozdanie z dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) stwierdzający brak kwalifikowalności niektórych poniesionych wydatków – Zwrot wypłaconych kwot – Prawo dostępu do akt OLAF-u – Prawo do bycia wysłuchanym – Ciężar dowodu – Przeinaczenie okoliczności faktycznych – Wartość dowodowa – Zasada proporcjonalności – Bezpodstawne wzbogacenie]

(2022/C 359/09)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: SGI Studio Galli Ingegneria Srl (przedstawiciele: adwokaci V.Catenacci, F.S. Marini i R. Viglietta)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà i S. Romoli, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) SGI Studio Galli Ingegneria Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 2.8.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 lipca 2022 r. – Rumunia/Komisja Europejska

(Sprawa C-401/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Fundusz Spójności i Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) – Rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 – Mająca zastosowanie stopa dofinansowania – Zmiana stopy między złożeniem ostatniego wniosku o płatność okresową a zatwierdzeniem zestawienia wydatków – Zasady jednoroczności w księgowości i niedziałania prawa wstecz]

(2022/C 359/10)

Język postępowania: rumuński

Strony

Wnosząca odwołanie: Rumunia (przedstawiciele: L.-E. Bațagoi i E. Gane, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Armenia i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Rumunia zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 16.8.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. – Petrus Kerstens/Komisja Europejska
(Sprawa C-447/21 P) ⁽¹⁾

[Odwwołanie – Służba publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Wnioski o udzielenie wsparcia – Oddalenie – Doręczenie decyzji drogą elektroniczną – Skarga o stwierdzenie nieważności – Termin do wniesienia skargi – Rozpoczęcie biegu terminu – Skarga wniesiona po terminie]

(2022/C 359/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petrus Kerstens (przedstawiciel: C. Mourato, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: T. S. Bohr, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Petrus Kerstens pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 25.10.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – CC/VO

(Sprawa C-572/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Odpowiedzialność rodzicielska – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 8 ust. 1 i art. 61 lit. a) – Jurysdykcja ogólna – Zasada perpetuatio fori – Przeniesienie, w toku postępowania, miejsca zwykłego pobytu dziecka z państwa członkowskiego Unii Europejskiej do państwa trzeciego strony konwencji haskiej z 1996 r.]

(2022/C 359/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CC

Strona pozwana: VO

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 w związku z art. 61 lit. a) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, przed którym zawiśł spór dotyczący odpowiedzialności rodzicielskiej, nie zachowuje jurysdykcji do orzekania w tym sporze na podstawie art. 8 ust. 1, jeżeli miejsce zwykłego pobytu danego dziecka zostało zgodnie z prawem przeniesione w toku postępowania na terytorium państwa trzeciego będącego stroną Konwencji o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci, sporządzonej w Hadze w dniu 19 października 1996 r.

(¹) Dz.U. C 481 z 29.11.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora – Portugalia) – postępowanie karne przeciwko TL

(Sprawa C-242/22 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2010/64/UE – Prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 – Pojęcie „istotnego dokumentu” – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 3 ust. 1 lit. d) – Zakres stosowania – Brak transpozycji do prawa krajowego – Bezpośrednia skuteczność – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 i art. 48 ust. 2 – Europejska konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Artykuł 6 – Wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności z zawieszeniem wykonania – Uchybienie obowiązkowi nałożonym w związku z okresem próby – Brak tłumaczenia istotnego dokumentu oraz nieobecność tłumacza ustnego przy jego sporządzaniu – Zarządzenie wykonania zawieszonych kary – Brak tłumaczenia dokumentów procesowych dotyczących zarządzenia wykonania zawieszonych kary – Konsekwencje dla ważności tego zarządzenia wykonania zawieszonych kary – Uchybienie proceduralne objęte sankcją względną nieważności]

(2022/C 359/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Évora

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

TL

Przy udziale: Ministério Público

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym, a także art. 3 art. 1 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, w świetle art. 47 i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasady skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym naruszenie praw określonych w przywołanych przepisach tych dyrektyw powinno zostać podniesione przez osobę, której te prawa przysługują, w określonym terminie prekluzyjnym, jeżeli bieg tego terminu rozpoczyna się zanim dana osoba zostanie poinformowana w języku, w którym mówi lub który rozumie, po pierwsze, o istnieniu i zakresie przysługującego jej prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego, a po drugie, o istnieniu i treści danego istotnego dokumentu oraz o wywoływanych przez niego skutkach.

(¹) Dz.U. C 257 z 4.7.2022 R.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 24 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judiciaire – Bobigny – Francja) – BNP Paribas Personal Finance SA / ZD

(Sprawa C-288/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej (frank szwajcarski) – Warunki narażające konsumenta na ryzyko walutowe – Artykuł 4 ust. 2 – Wymogi zrozumiałości i przejrzystości – Ciężar dowodu – Artykuł 3 ust. 1 – Znacząca nierównowaga – Artykuł 5 – Sformułowanie warunku umownego w sposób jasny i zrozumiały]

(2022/C 359/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal Judiciaire – Bobigny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BNP Paribas Personal Finance SA

Strona pozwana: ZD

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „główny przedmiot umowy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje warunki umowy kredytu, które przewidują, że waluta obca jest walutą rozliczeniową, a euro jest walutą płatniczą – co powoduje przeniesienie ryzyka walutowego na kredytobiorcę – jako że warunki te ustalają istotny element charakteryzujący ową umowę.
- 2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w ramach umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, wymóg przejrzystości warunków tej umowy, które przewidują, że waluta obca jest walutą rozliczeniową, a euro jest walutą płatniczą – co powoduje przeniesienie ryzyka walutowego na kredytobiorcę – jest spełniony w sytuacji, gdy przedsiębiorca udzielił konsumentowi wystarczających i prawdziwych informacji pozwalających właściwie poinformowanemu oraz dostatecznie uważnemu i rozsądnemu przeciętnemu konsumentowi zrozumieć konkretne funkcjonowanie przedmiotowego mechanizmu finansowego i dzięki temu ocenić ryzyko negatywnych konsekwencji finansowych takich warunków, potencjalnie istotnych, dla jego obowiązków finansowych przez cały okres trwania wspomnianej umowy.
- 3) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi na przeszkodzie temu, by ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 4 ust. 2 tej dyrektywy spoczywał na konsumencie.
- 4) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunki umowy kredytu, które przewidują, że waluta obca jest walutą rozliczeniową, a euro jest walutą płatniczą, co powoduje przeniesienie ryzyka walutowego – bez określenia jego górnej granicy – na kredytobiorcę, mogą powodować znaczącą nierównowagę wynikających z tej umowy praw i obowiązków stron na niekorzyść konsumenta, ponieważ przedsiębiorca nie mógł racjonalnie oczekiwać, dochowawszy wymogu przejrzystości wobec konsumenta, że ten ostatni zaakceptuje nieproporcjonalne ryzyko walutowe wynikające z tych warunków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 23 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko AZ

(Sprawa C-454/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport – Dyrektywa 1999/37/WE – Dokumenty rejestracyjne pojazdów – Dyrektywa 2014/45/UE – Okresowe badania zdolności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych – Artykuł 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasady ustawowej określoności i proporcjonalności czynów zabronionych i kar – Prowadzenie pojazdu, który nie został należycie zarejestrowany – Sankcje – Niewprowadzenie w życie prawa Unii – Oczywisty brak właściwości Trybunału]

(2022/C 359/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

AZ

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania, z którymi zwrócił się Rayonen sad Lukovit (sąd rejonowy w Łukowicie, Bułgaria) postanowieniem z dnia 23 września 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich – Austria) – J.P. / B.d.S.L.

(Sprawa C-521/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem – Dyrektywa 1999/62/WE – Pobieranie opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe – Opłaty za przejazd – Nieuiszczenie – Sankcje – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 94 lit. a) regulaminu postępowania – Brak dostatecznych wyjaśnień – Brak związku między wnioskowaną wykładnią prawa Unii a stanem faktycznym lub przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – Oczywista niedopuszczalność]

(2022/C 359/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.P.

Strona pozwana: B.d.S.L.

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (regionalny sąd administracyjny Górnej Austrii, Austria) postanowieniem z dnia 15 października 2020 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 1.2.2021.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Efeteio Athinon – Grecja) – VP, CX, RG, TR i in./Elliniko Dimosio

(Sprawa C-133/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Kolejne umowy na czas określony zawierane w sektorze publicznym – Uregulowanie krajowe wprowadzające odmienne traktowanie pod względem wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na podstawie umów o dzieło na czas określony i pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony – Brak uzasadnienia – Pojęcie „obiektywnych powodów”]

(2022/C 359/17)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Efeteio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: VP, CX, RG, TR i in.

Strona przeciwna: Elliniko Dimosio

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym pracownik zatrudniony na czas określony, którego umowę zakwalifikowano jako umowę o dzieło, nie jest uprawniony do otrzymania wynagrodzenia równoważnego wynagrodzeniu wypłacanemu pracownikowi zatrudnionemu na czas nieokreślony, z tego względu, iż wykonywał on pracę na podstawie umowy na czas określony wiedząc, że umowa ta dotyczy zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb jego pracodawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 31.5.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 27 stycznia 2022 r. – MP/Consejería de Presidencia

(Sprawa C-59/22)

(2022/C 359/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: MP

Druga strona postępowania: Consejería de Presidencia

Pytania prejudycjalne

- A) Czy dla celów klauzuli 2 porozumienia, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), pracownik „zatrudniony na czas nieokreślony, ale nie na stałe”, zgodnie z opisem zawartym w tym porozumieniu powinien być uznany za „pracownika zatrudnionego na czas określony” objętego zakresem stosowania porozumienia ramowego, w szczególności jego klauzuli 5?

- B) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy dla celów stosowania klauzuli 5 porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE, należy uznać, że miało miejsce „wykorzystywanie kolejnych” umów o pracę na czas określony lub miały miejsce kolejne odnowienia umów w przypadku pracownika związanego z organem administracji umową zawartą na czas nieokreślony, ale nie na stałe, jeżeli w umowie tej nie określono jej czasu trwania, lecz jej obowiązywanie jest uzależnione od przeprowadzenia postępowania konkursowego i obsadzenia stanowiska, co prowadziłoby do jej rozwiązania, w przypadku gdy takie postępowanie konkursowe nie zostało przeprowadzone w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do pierwszej połowy 2021 r.?
- C) Czy klauzulę 5 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie wykładni art. 15 ust. 5 Estatuto de los Trabajadores (kodeksu pracy) (mającego na celu zapewnienie zgodności z dyrektywą i przewidującego w tym celu maksymalny okres 24 miesięcy dla wszystkich kolejnych umów o pracę tymczasową w okresie referencyjnym wynoszącym 30 miesięcy), zgodnie z którą to wykładnią okresy zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, nie są uwzględniane, ponieważ w takim przypadku nie istniałyby żadne ograniczenia mające zastosowanie do tych umów, ani w odniesieniu do czasu trwania, ani liczby umów lub przyczyn ich odnowienia, ani w odniesieniu do ich wykorzystywania kolejno z innymi umowami?
- D) Czy klauzula 5 porozumienia, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie określają żadnego ograniczenia (pod względem liczby, czasu trwania lub przyczyn) w odniesieniu do wyraźnego lub dorozumianego odnowienia danej umowy o pracę tymczasową, takiej jak umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony, ale nie na stałe, w sektorze publicznym, a jedynie przewidują ograniczenie czasu trwania tej umowy kolejno z innymi umowami o pracę tymczasową?
- E) Ponieważ ustawodawca hiszpański nie ustanowił żadnego przepisu ograniczającego wyraźne lub dorozumiane odnowienie umów o pracę zawartych na czas nieokreślony, ale nie na stałe, czy przypadek pracownika sektora publicznego, takiego jak w niniejszej sprawie, zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, której przewidywany czas trwania nigdy nie został określony, ani sprecyzowany, i która została przedłużona do 2021 r. bez przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania konkursowego w celu obsadzenia jego stanowiska i zakończenia sytuacji zatrudnienia tymczasowego, należy uznać za naruszenie klauzuli 5 porozumienia stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE?
- F) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16 (?), Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17 (?), Rossato, w odniesieniu do naprawienia szkody poniesionej przez pracownika w drodze *restitutio in integrum*, w przypadku gdy przewidują one jedynie ryczałtowe i obiektywne odszkodowanie (odpowiadające 20 dniom wynagrodzenia za każdy rok pracy, z ograniczeniem do wysokości rocznego wynagrodzenia), lecz nie istnieje żaden przepis przewidujący dodatkowe odszkodowanie w celu pełnego naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli przekracza ona tę kwotę?
- G) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17, Rossato, w odniesieniu do naprawienia szkody poniesionej przez pracownika, w przypadku gdy przewidują one jedynie odszkodowanie w chwili rozwiązania umowy z powodu obsadzenia stanowiska, lecz nie przewidują żadnego odszkodowania w trakcie obowiązywania umowy jako alternatywy dla uznania pracownika za zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony? Czy w sporze, w którym kwestionowany jest jedynie stały charakter zatrudnienia pracownika, ale umowa nie została rozwiązana, należałoby przyznać odszkodowanie za szkodę spowodowaną tymczasowym charakterem umowy jako alternatywę dla stwierdzenia stałego charakteru zatrudnienia?
- H) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające organy administracji publicznej i podmioty sektora publicznego od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania umów o pracę na czas określony przez pracodawcę w stosunku do innych pracowników i w przyszłości oraz karanie takich nadużyć, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17, Rossato, w przypadku gdy owe środki polegają na przepisach prawnych wprowadzonych od 2017 r. [34. przepis dodatkowy Ley 3/2017, de Presupuestos Generales del Estado para el año 2017 (ustawy 3/2017 w sprawie budżetu państwa na rok 2017) z dnia 27 czerwca 2017 r., 43. przepis dodatkowy Ley 6/2018 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2018 (ustawy 6/2018 w sprawie budżetu państwa na rok 2018) z dnia 3 lipca 2018 r. oraz Real

Decreto-ley (dekret królewski z mocą ustawy) 14/2021 z dnia 6 lipca 2021 r.], które to przepisy stanowią, że możliwe jest pociągnięcie do odpowiedzialności za „działania nieprawidłowe”, nie precyzując tej odpowiedzialności poza ogólnym odesłaniem do przepisów, których nie wskazują, przy czym brak jest jakiegokolwiek konkretnego przypadku pociągnięcia do odpowiedzialności, w kontekście tysięcy wyroków uznających pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, ale nie na stałe, z powodu naruszenia przepisów dotyczących umów o pracę tymczasową?

- I) W przypadku, gdyby przepisy te zostały uznane za wystarczająco odstrasżające, biorąc pod uwagę, że zostały one wprowadzone po raz pierwszy w 2017 r., czy mogą one być stosowane w celu zapobieżenia przekształceniu umów w umowy na czas nieokreślony, gdy przesłanki takiego przekształcenia z powodu naruszenia klauzuli 5 porozumienia ramowego były wcześniejsze w czasie, czy też przeciwnie, prowadziłoby to do retroaktywnego i pozbawiającego praw zastosowania owych przepisów?
- J) W przypadku stwierdzenia, że hiszpańskie przepisy nie zawierają wystarczająco odstrasżających środków, czy konsekwencją naruszenia przez pracodawcę publicznego klauzuli 5 porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE, powinno być uznanie danej umowy za umowę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, czy też należy uznać, że pracownik jest zatrudniony w pełni na stałe?
- K) Czy przekształcenie danej umowy w umowę na stałe na podstawie porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE oraz orzecznictwa Trybunału, w którym dokonano wykładni tej dyrektywy, należy stosować nawet wtedy, gdy należałoby uznać je za sprzeczne z art. 23 ust. 2 i 103 ust. 3 konstytucji hiszpańskiej, jeżeli te postanowienia konstytucji są interpretowane w ten sposób, że wymagają one, aby dostęp do każdego zatrudnienia na stanowisku publicznym, w tym na podstawie umowy o pracę podlegającej przepisom prawa pracy, mógł nastąpić dopiero po pomyślnym przejściu przez kandydata postępowania konkursowego, w którym stosowane są zasady równości, kwalifikacji, umiejętności i jawności?
- L) Czy przekształcenie umowy o pracę konkretnego pracownika w umowę o pracę na stałe nie powinno być stosowane ze względu na to, że prawo przewiduje przeprowadzenie procedury stabilizacji tymczasowego zatrudnienia w drodze publicznego konkursu w celu obsadzenia stanowiska zajmowanego przez pracownika, biorąc pod uwagę, że w procedurze tej należy zagwarantować „poszanowanie zasad wolnej konkurencji, równości, kwalifikacji, umiejętności i jawności” i w związku z tym pracownik, w stosunku do którego wykorzystywane są kolejne umowy lub odnowienia umów na czas określony, może nie utrzymać swojego stanowiska, gdyż zostanie ono przyznane innej osobie, w którym to przypadku jego umowa o pracę zostałaby rozwiązana oraz otrzymałby on odprawę odpowiadającą 20 dniom wynagrodzenia za każdy rok pracy z ograniczeniem do wysokości rocznego wynagrodzenia?
- M) Czy pracownik, nawet jeśli nie został zwolniony, ma prawo do odszkodowania równego lub wyższego od tej kwoty, którego wysokość zostanie ustalona przez sąd, w przypadku gdy nie jest ona określona przepisami prawa, z powodu wykorzystania kolejnych umów lub odnowienia jego umowy w sposób sprzeczny z klauzulą 5?
- N) Czy fakt, że chodzi o stosunek pracy na czas nieokreślony ad interim, gdy skutkiem tego jest szereg umów na czas określony zawieranych rok po roku, jak wskazano w apelacji pracownicy, wywiera jakikolwiek wpływ na wszystkie powyższe uwagi, a jeśli tak, to w jaki sposób?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

⁽²⁾ EU:C:2018:166.

⁽³⁾ EU:C:2019:387.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 17 lutego 2022 r. – IP/Universidad Nacional de Educación a Distancia (UNED)

(Sprawa C-110/22)

(2022/C 359/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: IP

Druga strona postępowania: Universidad Nacional de Educación a Distancia (UNED)

Pytania prejudycjalne

- A) Czy dla celów klauzuli 2 porozumienia, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), pracownik „zatrudniony na czas nieokreślony, ale nie na stałe”, zgodnie z opisem zawartym w tym porozumieniu powinien być uznany za „pracownika zatrudnionego na czas określony” objętego zakresem stosowania porozumienia ramowego, w szczególności jego klauzuli 5?
- B) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy dla celów stosowania klauzuli 5 porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE, należy uznać, że miało miejsce „wykorzystywanie kolejnych” umów o pracę na czas określony lub miały miejsce kolejne odnowienia umów w przypadku pracownika związanego z organem administracji umową zawartą na czas nieokreślony, ale nie na stałe, jeżeli w umowie tej nie określono konkretnego czasu trwania, lecz jej obowiązywanie jest uzależnione od przeprowadzenia w przyszłości postępowania konkursowego i obsadzenia stanowiska, w przypadku gdy takie postępowanie konkursowe nie zostało przeprowadzone w okresie od 2002 r. do pierwszej połowy 2021 r.?
- C) Czy klauzulę 5 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie wykładni art. 15 ust. 5 Estatuto de los Trabajadores (kodeksu pracy) (mającego na celu zapewnienie zgodności z dyrektywą i przewidującego w tym celu maksymalny okres 24 miesięcy dla wszystkich kolejnych umów o pracę tymczasową w okresie referencyjnym wynoszącym 30 miesięcy), zgodnie z którą to wykładnią okresy zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, nie są uwzględniane, ponieważ w takim przypadku nie istniałyby żadne ograniczenia mające zastosowanie do tych umów, ani w odniesieniu do czasu trwania, ani liczby umów lub przyczyn ich odnowienia, ani w odniesieniu do ich wykorzystywania kolejno z innymi umowami?
- D) Czy klauzula 5 porozumienia, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie określają żadnego ograniczenia (pod względem liczby, czasu trwania lub przyczyn) w odniesieniu do wyraźnego lub dorozumianego odnowienia danej umowy o pracę tymczasową, takiej jak umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony, ale nie na stałe, w sektorze publicznym, a jedynie przewidują ograniczenie czasu trwania tej umowy kolejno z innymi umowami o pracę tymczasową?
- E) Ponieważ ustawodawca hiszpański nie ustanowił żadnego przepisu ograniczającego wyraźne lub dorozumiane odnowienie umów o pracę zawartych na czas nieokreślony, ale nie na stałe, czy przypadek pracownika sektora publicznego, takiego jak w niniejszej sprawie, zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, której przewidywany czas trwania nigdy nie został określony, ani sprecyzowany, i która była przedłużana od co najmniej 2002 r. (gdy pracownik został przywrócony do pracy po jego zwolnieniu) do 2021 r. bez przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania konkursowego w celu obsadzenia jego stanowiska i zakończenia sytuacji zatrudnienia tymczasowego, należy uznać za naruszenie klauzuli 5 porozumienia stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE?
- F) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16⁽²⁾, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17⁽³⁾, Rossato, w odniesieniu do naprawienia szkody poniesionej przez pracownika w drodze restitutio in integrum, w przypadku gdy przewidują one jedynie ryczałtowe i obiektywne odszkodowanie (odpowiadające 20 dniom wynagrodzenia za każdy rok pracy, z ograniczeniem do wysokości rocznego wynagrodzenia), lecz nie istnieje żaden przepis przewidujący dodatkowe odszkodowanie w celu pełnego naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli przekracza ona tę kwotę?
- G) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17, Rossato, w odniesieniu do naprawienia szkody poniesionej przez pracownika, w przypadku gdy przewidują one jedynie odszkodowanie w chwili rozwiązania umowy z powodu obsadzenia stanowiska, lecz nie przewidują żadnego odszkodowania w trakcie obowiązywania umowy jako alternatywy dla uznania pracownika za zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony? Czy w sporze, w którym kwestionowany jest jedynie stały charakter zatrudnienia pracownika, ale umowa nie została rozwiązana, należałoby przyznać odszkodowanie za szkodę spowodowaną tymczasowym charakterem umowy jako alternatywę dla stwierdzenia stałego charakteru zatrudnienia?

- H) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające organy administracji publicznej i podmioty sektora publicznego od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania umów o pracę na czas określony przez pracodawcę w stosunku do innych pracowników i w przyszłości oraz karanie takich nadużyć, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17, Rossato, w przypadku gdy owe środki polegają na przepisach prawnych wprowadzonych od 2017 r. [34. przepis dodatkowy Ley 3/2017 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2017 (ustawy 3/2017 w sprawie budżetu państwa na rok 2017) z dnia 27 czerwca 2017 r., 43. przepis dodatkowy Ley 6/2018 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2018 (ustawy 6/2018 w sprawie budżetu państwa na rok 2018) z dnia 3 lipca 2018 r. oraz Real Decreto-ley (dekret królewski z mocą ustawy) 14/2021 z dnia 6 lipca 2021 r.], które to przepisy stanowią, że możliwe jest pociągnięcie do odpowiedzialności za „działania nieprawidłowe”, nie precyzując tej odpowiedzialności poza ogólnym odesłaniem do przepisów, których nie wskazują, przy czym brak jest jakiegokolwiek konkretnego przypadku pociągnięcia do odpowiedzialności, w kontekście tysięcy wyroków uznających pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, ale nie na stałe, z powodu naruszenia przepisów dotyczących umów o pracę tymczasową?
- I) W przypadku, gdyby przepisy te zostały uznane za wystarczająco odstrasżające, biorąc pod uwagę, że zostały one wprowadzone po raz pierwszy w 2017 r., czy mogą one być stosowane w celu zapobieżenia przekształceniu umów w umowy na czas nieokreślony, gdy przesłanki takiego przekształcenia z powodu naruszenia klauzuli 5 porozumienia ramowego były wcześniejsze w czasie, czy też przeciwnie, prowadziłyby to do retroaktywnego i pozbawiającego praw zastosowania owych przepisów?
- J) W przypadku stwierdzenia, że hiszpańskie przepisy nie zawierają wystarczająco odstrasżających środków, czy konsekwencją naruszenia przez pracodawcę publicznego klauzuli 5 porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE, powinno być uznanie danej umowy za umowę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, czy też należy uznać, że pracownik jest zatrudniony w pełni na stałe, bez niuansowania?
- K) Czy przekształcenie danej umowy w umowę na stałe na podstawie porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE oraz orzecznictwa Trybunału, w którym dokonano wykładni tej dyrektywy, należy stosować, zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii, nawet wtedy, gdy należałoby uznać je za sprzeczne z art. 23 ust. 2 i 103 ust. 3 konstytucji hiszpańskiej, jeżeli te postanowienia konstytucji są interpretowane w ten sposób, że wymagają one, aby dostęp do każdego zatrudnienia na stanowisku publicznym, w tym na podstawie umowy o pracę podlegającej przepisom prawa pracy, mógł nastąpić dopiero po pomyślnym przejściu przez kandydata postępowania konkursowego, w którym stosowane są zasady równości, kwalifikacji, umiejętności i jawności? Czy w związku z tym, że możliwa jest inna wykładnia, którą przyjął Tribunal Constitucional (trybunał konstytucyjny, Hiszpania), należy stosować zasadę wykładni zgodnej do postanowień konstytucji państwa, w związku z czym należy obowiązkowo wybrać wykładnię, która zapewnia zgodność tych postanowień konstytucji z prawem Unii, w niniejszym przypadku przyjmując, że art. 23 ust. 2 i art. 103 ust. 3 konstytucji nie wymagają stosowania zasad równości, kwalifikacji i umiejętności w postępowaniach związanych z zatrudnieniem pracowników kontraktowych?
- L) Czy przekształcenie danej umowy o pracę w umowę na stałe na podstawie porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE oraz orzecznictwa Trybunału, w którym dokonano wykładni tej dyrektywy, może nie być stosowane, jeżeli zanim to przekształcenie zostanie orzeczone przez sąd, ustanowiono w drodze ustawy procedurę stabilizacji tymczasowego zatrudnienia, która ma zostać przeprowadzona w najbliższych latach i która wiąże się z przeprowadzeniem publicznych postępowań konkursowych w celu obsadzenia stanowiska zajmowanego przez pracownika, biorąc pod uwagę, że w procedurze tej należy zagwarantować „poszanowanie zasad wolnej konkurencji, równości, kwalifikacji, umiejętności i jawności” i w związku z tym pracownik, w stosunku do którego wykorzystywane są kolejne umowy lub odnowienia umów na czas określony, może utrzymać swoje stanowisko, ale również może go nie utrzymać, gdyż zostanie ono przyznane innej osobie, w którym to przypadku jego umowa o pracę zostałaby rozwiązana oraz otrzymałby on odpłatę odpowiadającą 20 dniom wynagrodzenia za każdy rok pracy z ograniczeniem do wysokości rocznego wynagrodzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

⁽²⁾ EU:C:2018:166.

⁽³⁾ EU:C:2019:387.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 3 marca 2022 r. – IK/Agencia Madrileña de Atención Social de la Comunidad de Madrid

(Sprawa C-159/22)

(2022/C 359/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: IK

Druga strona postępowania: Agencia Madrileña de Atención Social de la Comunidad de Madrid

Pytania prejudycjalne

- A) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16 (¹), Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17 (²), Rossato, w odniesieniu do naprawienia szkody poniesionej przez pracownika w drodze restitutio in integrum, w przypadku gdy przewidują one jedynie ryczałtowe i obiektywne odszkodowanie (odpowiadające 20 dniom wynagrodzenia za każdy rok pracy, z ograniczeniem do wysokości rocznego wynagrodzenia), lecz nie istnieje żaden przepis przewidujący dodatkowe odszkodowanie w celu pełnego naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli przekracza ona tę kwotę?
- B) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17, Rossato, w odniesieniu do naprawienia szkody poniesionej przez pracownika, w przypadku gdy przewidują one jedynie odszkodowanie w chwili rozwiązania umowy z powodu obsadzenia stanowiska, lecz nie przewidują żadnego odszkodowania w trakcie obowiązywania umowy jako alternatywy dla uznania pracownika za zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony? Czy w sporze, w którym kwestionowany jest jedynie stały charakter zatrudnienia pracownika, ale umowa nie została rozwiązana, należałoby przyznać odszkodowanie za szkodę spowodowaną tymczasowym charakterem umowy jako alternatywę dla stwierdzenia stałego charakteru zatrudnienia?
- C) Czy można uznać, że przepisy krajowe zawierają środki wystarczająco odstrasżające organy administracji publicznej i podmioty sektora publicznego od wykorzystywania kolejnych umów lub odnowienia umów o pracę tymczasową sprzecznych z klauzulą 5 porozumienia ramowego, mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania umów o pracę na czas określony przez pracodawcę w stosunku do innych pracowników i w przyszłości oraz karanie takich nadużyć, które to środki spełniają wymogi określone w orzecznictwie Trybunału w wyrokach: z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie C-494/16, Santoro; oraz z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-494/17, Rossato, w przypadku gdy owe środki polegają na przepisach prawnych wprowadzonych od 2017 r. [34. przepis dodatkowy Ley 3/2017 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2017 (ustawy 3/2017 w sprawie budżetu państwa na rok 2017) z dnia 27 czerwca 2017 r., 43. przepis dodatkowy Ley 6/2018 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2018 (ustawy 6/2018 w sprawie budżetu państwa na rok 2018) z dnia 3 lipca 2018 r. oraz Real Decreto-ley (dekret królewski z mocą ustawy) 14/2021 z dnia 6 lipca 2021 r.], które to przepisy stanowią, że możliwe jest pociągnięcie do odpowiedzialności za „działania nieprawidłowe”, nie precyzując tej odpowiedzialności poza ogólnym odesłaniem do przepisów, których nie wskazują, przy czym brak jest jakiegokolwiek konkretnego przypadku pociągnięcia do odpowiedzialności, w kontekście tysięcy wyroków uznających pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, ale nie na stałe, z powodu naruszenia przepisów dotyczących umów o pracę tymczasową?
- D) W przypadku stwierdzenia, że hiszpańskie przepisy nie zawierają wystarczająco odstrasżających środków, czy konsekwencją naruszenia przez pracodawcę publicznego klauzuli 5 porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE (³), powinno być uznanie danej umowy za umowę na czas nieokreślony, ale nie na stałe, czy też należy uznać, że pracownik jest zatrudniony w pełni na stałe, bez niuansowania?

- E) Czy przekształcenie danej umowy w umowę na stałe na podstawie porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE oraz orzecznictwa Trybunału, w którym dokonano wykładni tej dyrektywy, należy stosować, zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii, nawet wtedy, gdy należałoby uznać je za sprzeczne z art. 23 ust. 2 i 103 ust. 3 konstytucji hiszpańskiej, jeżeli te postanowienia konstytucji są interpretowane w ten sposób, że wymagają one, aby dostęp do każdego zatrudnienia na stanowisku publicznym, w tym na podstawie umowy o pracę podlegającej przepisom prawa pracy, mógł nastąpić dopiero po pomyślnym przejściu przez kandydata postępowania konkursowego, w którym stosowane są zasady równości, kwalifikacji, umiejętności i jawności? Czy w związku z tym, że możliwa jest inna wykładnia, którą przyjął Tribunal Constitucional (trybunał konstytucyjny, Hiszpania), należy stosować zasadę wykładni zgodnej do postanowień konstytucji państwa, w związku z czym należy obowiązkowo wybrać wykładnię, która zapewni zgodność tych postanowień konstytucji z prawem Unii, w niniejszym przypadku przyjmując, że art. 23 ust. 2 i art. 103 ust. 3 konstytucji nie wymagają stosowania zasad równości, kwalifikacji i umiejętności w postępowaniach związanych z zatrudnieniem pracowników kontraktowych?
- F) Czy przekształcenie danej umowy o pracę w umowę na stałe na podstawie porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70/WE oraz orzecznictwa Trybunału, w którym dokonano wykładni tej dyrektywy, może nie być stosowane, jeżeli zanim to przekształcenie zostanie orzeczone przez sąd, ustanowiono w drodze ustawy procedurę konsolidacji lub stabilizacji tymczasowego zatrudnienia, która ma zostać przeprowadzona w najbliższych latach i która wiąże się z przeprowadzeniem publicznych postępowań konkursowych w celu obsadzenia stanowiska zajmowanego przez pracownika, biorąc pod uwagę, że w procedurze tej należy zagwarantować „poszanowanie zasad wolnej konkurencji, równości, kwalifikacji, umiejętności i jawności” i w związku z tym pracownik, w stosunku do którego wykorzystywane są kolejne umowy lub odnowienia umów na czas określony, może utrzymać swoje stanowisko, ale również może go nie utrzymać, gdyż zostanie ono przyznane innej osobie, w którym to przypadku jego umowa o pracę zostałaby rozwiązana oraz otrzymałby on odprawę odpowiadającą 20 dniom wynagrodzenia za każdy rok pracy z ograniczeniem do wysokości rocznego wynagrodzenia?

(¹) EU:C:2018:166.

(²) EU:C:2019:387.

(³) Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 maja 2022 r. – Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) / College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, przy udziale: Dow AgroScience BV (Dow)

(Sprawa C-308/22)

(2022/C 359/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Strona przeciwna: College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden

przy udziale: Dow AgroScience BV (Dow)

Pytania prejudycjalne

1. Czy dane państwo członkowskie, które na podstawie art. 36 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009 (¹) wydaje decyzję w przedmiocie udzielenia zezwolenia na wprowadzanie do obrotu środka ochrony roślin, dysponuje swobodą pozwalającą na dokonanie odmiennej oceny, niż ocena dokonana przez państwo członkowskie pełniące funkcję sprawozdawcy strefowego, które rozpatrzyło wniosek na podstawie art. 36 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009, a jeśli tak, to jaki jest zakres tej swobody?

2. Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić takiej odpowiedzi, zgodnie z którą dane państwo członkowskie nie dysponuje swobodą lub też dysponuje nią w ograniczonym zakresie, to w jaki sposób realizowane jest prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem w rozumieniu art. 47 Karty? Czy prawidłowość oceny dokonanej przez państwo członkowskie pełniące funkcję sprawozdawcy strefowego może być w pełnym zakresie kwestionowana przed sądem krajowym danego państwa członkowskiego?
3. Jeżeli dane państwo członkowskie, czy też organ sądowy tego państwa członkowskiego, dojdzie do wniosku, że ocena dokonana przez państwo członkowskie pełniące funkcję sprawozdawcy strefowego nie jest dostatecznie uzasadniona, to w jakim zakresie państwo to jest zobowiązane do współdziałania z państwem członkowskim pełniącym funkcję sprawozdawcy strefowego przy dokonywaniu dostatecznie uzasadnionej oceny?
4. Czy wystarczające jest dokonanie przez państwo członkowskie pełniące funkcję sprawozdawcy strefowego oceny wyłącznie na podstawie przyjętych wytycznych, nawet jeśli uwzględniona w ich ramach wiedza naukowa i techniczna jest już częściowo nieaktualna?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy wystarczające jest, że państwo członkowskie pełniące funkcję sprawozdawcy strefowego dodatkowo oprze się na wiedzy naukowej i technicznej zawartej w wytycznych, które zostały już sporządzone, ale jeszcze nie zostały przyjęte, czy też musi ono uwzględnić całą dostępną wiedzę naukową i techniczną, nawet nieobjętą wytycznymi?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 maja 2022 r. – Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) / College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, przy udziale: Adama Registrations BV (Adama)

(Sprawa C-309/22)

(2022/C 359/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Strona przeciwna: College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden

przy udziale: Adama Registrations BV (Adama)

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 rozporządzenia nr 1107/2009 (¹), biorąc także pod uwagę art. 29 ust. 1 lit. e) w związku z art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1107/2009 (²), oznacza, że właściwy organ powinien stosować w ramach procedury oceny i podejmowania decyzji nowe kryteria określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego również w odniesieniu do wniosków o udzielenie zezwolenia na wprowadzanie do obrotu, które nie były jeszcze rozpoznane w dniu 10 listopada 2018 r.?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy mając na uwadze motyw 8 rozporządzenia nr 1107/2009, właściwy organ jest uprawniony do wstrzymania procedury oceny i podejmowania decyzji w sprawie wniosków o udzielenie zezwolenia na wprowadzanie do obrotu w oczekiwaniu na ustalenia Komisji Europejskiej dotyczące skutków rozporządzenia nr 1107/2009 w odniesieniu do każdej procedury toczącej się na podstawie rozporządzenia nr 1107/2009?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy właściwy organ może ograniczyć się do oceny wyłącznie informacji, które były znane w momencie złożenia wniosku, nawet jeżeli uwzględniona w ich ramach wiedza naukowa i techniczna nie jest już aktualna w momencie, w którym zaskarżona decyzja została wydana?

- (¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2018/605 z dnia 19 kwietnia 2018 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 poprzez ustanowienie naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego (Dz.U. 2018, L 101, s. 33).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 maja 2022 r. – Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)/College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, przy udziale: BASF Nederland BV (BASF)

(Sprawa C-310/22)

(2022/C 359/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Strona przeciwna: College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden

przy udziale: BASF Nederland BV (BASF)

Pytania prejudycjalne

1. Czy z art. 4 ust. 1 akapit drugi w związku z pkt 3.6.5 załącznika II do rozporządzenia nr 1107/2009 (¹) wynika, że właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego, jakie może mieć substancja czynna, nie ocenia się powtórnie podczas dokonywanej na poziomie krajowym oceny wniosku o udzielenie zezwolenia na wprowadzenie środka ochrony roślin do obrotu?
2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy oznacza to, że wiedzy naukowej i technicznej w zakresie właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego, jaka leży na przykład u podstaw rozporządzeń nr 283/2013 (²) i nr 2018/605 (³), nie bierze się pod uwagę przy ocenie zezwolenia na wprowadzenie środka ochrony roślin do obrotu? Jak powyższe ma się do wymogu określonego w art. 29 ust. 1 lit. e rozporządzenia nr 1107/2009 stanowiącego, że oceny takiej należy dokonać w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej?
3. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: na jakiej zasadzie organizacja pozarządowa, taka jak wnosząca skargę, miałaby wówczas dysponować skutecznym środkiem prawnym w rozumieniu art. 47 karty w celu zakwestionowania przed sądem zatwierdzenia substancji czynnej?
4. W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy oznacza to, że przy ocenie wniosku o udzielenie zezwolenia przesądzający jest stan wiedzy naukowej i technicznej w zakresie właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego na tamtą chwilę?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 283/2013 z dnia 1 marca 2013 r. ustanawiające wymogi dotyczące danych dla substancji czynnych, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 2013, L 93, s. 1).

(³) Rozporządzenie Komisji (UE) 2018/605 z dnia 19 kwietnia 2018 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 poprzez ustanowienie naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego (Dz.U. 2018, L 101, s. 33).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 12 maja 2022 r. – E. / Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

(Sprawa C-322/22)

(2022/C 359/24)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

Pytanie prejudycjalne

Czy wyrażone w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej zasady skuteczności i lojalnej współpracy oraz równoważności lub jakakolwiek inna właściwa zasada przewidziana w prawie Unii, sprzeciwia się takiemu przepisowi krajowemu jak art. 78 § 5 pkt 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.), który przewiduje, że odsetki od nadpłaconego podatku, pobranego przez płatnika niezgodnie z prawem unijnym, nie są należne podatnikowi za okres po upływie 30 dni, licząc od dnia opublikowania w Dzienniku Urzędowym wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdzającego niezgodność pobrania podatku z prawem wspólnotowym, jeżeli wniosek o stwierdzenie tej nadpłaty został złożony przez podatnika po tym terminie, a przepisy prawa krajowego dotyczące pobrania podatku, pomimo wydanego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 10 kwietnia 2014 r., C-190/12 (ECLI:EU:C:2014:249) pozostają nadal niezgodne z prawem UE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 17 maja 2022 r. – KT/Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya

(Sprawa C-331/22)

(2022/C 359/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KT

Strona pozwana: Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya

Pytania prejudycjalne

- 1) Ustawa 20/2021 przewiduje jako jedyną sankcję przeprowadzenie postępowań konkursowych wraz z odprawą przysługującą tylko osobom, wobec których dopuszczono się nadużycia, a które nie przejdą pomyślnie tych postępowań konkursowych. Czy ustawa ta narusza klauzulę 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE⁽¹⁾, ponieważ nie przewiduje sankcji za nadużycia w stosunku do członków personelu tymczasowego w sektorze publicznym, którzy przeszli takie postępowania konkursowe, w przypadku gdy sankcja jest zawsze niezbędna, a pomyślne przejście takiego postępowania konkursowego nie jest sankcją spełniającą przesłanki określone w dyrektywie, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 2 czerwca 2021 r. w sprawie C-103/19⁽²⁾?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie i w przypadku gdy ustawa 20/2021 nie przewiduje innych skutecznych środków stanowiących sankcję za nadużycie wynikające z wykorzystywania kolejnych umów na czas określony lub nadużycie wynikające z przedłużania umowy na czas określony, czy brak przepisów przewidujących przekształcenie kolejnych umów o pracę na czas określony lub stanowiącego nadużycie przedłużania umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony narusza klauzulę 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 3 września 2020 r. w sprawie C-153/20 ^(?)?
- 3) Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania) przyjął w swoich wyrokach nr 1425/2018 i 1426/2018 z dnia 26 września 2018 r. orzecznictwo potwierdzone w wyroku nr 1534/2021 z dnia 20 grudnia 2021 r., zgodnie z którym środek, który należy podjąć w sytuacji nadużycia wynikającego z wykorzystywania zatrudnienia na czas określony, może polegać po prostu na utrzymaniu zatrudnienia pracownika sektora publicznego, wobec którego dopuszczono się nadużycia wynikającego z wykorzystywania zatrudnienia na czas określony, do czasu, gdy organ administracji będący pracodawcą ustali, czy istnieje zapotrzebowanie strukturalne, i przeprowadzi odpowiednie postępowania konkursowe – w których będą mogli wziąć udział kandydaci, wobec których nie dopuszczono się wspomnianego nadużycia wynikającego z wykorzystywania zatrudnienia na czas określony – w celu obsadzenia stanowiska urzędnikami będącymi członkami stałego personelu. Czy orzecznictwo to jest sprzeczne z klauzulą 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE, w przypadku gdy przeprowadzenie otwartego postępowania konkursowego i pomyślne przejście tego postępowania konkursowego nie jest sankcją spełniającą wymogi określone w dyrektywie, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 2 czerwca 2021 r. w sprawie C-103/2019?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie i w przypadku gdy orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nie przewiduje innych skutecznych środków stanowiących sankcję za nadużycie wynikające z wykorzystywania kolejnych umów na czas określony lub nadużycie wynikające z przedłużania umowy na czas określony, czy brak orzecznictwa przewidującego przekształcenie kolejnych umów o pracę na czas określony lub stanowiącego nadużycie przedłużania umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony narusza klauzulę 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 3 września 2020 r. w sprawie C-153/20?
- 5) Jeżeli przepisy przyjęte w celu transpozycji klauzuli 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE naruszają prawo wspólnotowe, ponieważ nie ustanawiają żadnej szczególnej sankcji, która zapewniałaby osiągnięcie celów tego aktu prawa wspólnotowego, i nie kładą kres niepewności sytuacji pracowników sektora publicznego.

Czy w takiej sytuacji krajowe organy sądowe powinny zdecydować o przekształceniu stanowiącego nadużycie stosunku pracy na czas określony w stosunek pracy na stałe inny niż stosunek pracy urzędnika, ale zapewniający osobie, wobec której dopuszczono się nadużycia, stabilność zatrudnienia, aby zapobiec pozostaniu tego nadużycia bez sankcji i podważeniu celów klauzuli 5 porozumienia, nawet jeśli przekształcenie to nie jest przewidziane w prawie krajowym, pod warunkiem że wspomniany stosunek pracy na czas określony został poprzedzony otwartym postępowaniem konkursowym na zasadach konkurencji z poszanowaniem zasad równości, kwalifikacji i umiejętności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

⁽²⁾ EU:C:2021:460.

⁽³⁾ EU:C:2020:760.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 24 maja 2022 r. –
Cofidis/Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-340/22)

(2022/C 359/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cofidis

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2014/59/UE ⁽¹⁾ z dnia 15 maja 2014 r. stoi na przeszkodzie opodatkowaniu w państwie członkowskim oddziałów instytucji finansowych będących rezydentami w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie przepisów, takich jak portugalski system krajowy regulujący dodatkowy podatek solidarnościowy od sektora bankowego, który jest nakładany na skorygowane zobowiązanie i wartość referencyjną pozabilansowych pochodnych instrumentów finansowych i z którego wpływy nie są przeznaczane na krajowe mechanizmy finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ani na finansowanie jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji?
- 2) Czy swoboda przedsiębiorczości zapisana w art. 49 TFUE stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak te określone w portugalskim systemie krajowym regulującym dodatkowy podatek solidarnościowy od sektora bankowego, które zezwalają na odliczenie niektórych pozycji zobowiązań od ustalonych i zatwierdzonych zobowiązań dla celów obliczania funduszy własnych Tier I i funduszy własnych Tier II, zgodnie z przepisami części drugiej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Ministrów Unii Europejskiej (UE) nr 575/2013 ⁽²⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, z uwzględnieniem przepisów przejściowych określonych w części dziesiątej wspomnianego rozporządzenia, które mogą być wyemitowane wyłącznie przez instytucje posiadające osobowość prawną, to jest, które nie mogą być wyemitowane przez oddziały instytucji kredytowych niebędących rezydentami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 176, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Portugalia) w dniu 31 maja 2022 r. – NM/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-349/22)

(2022/C 359/27)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NM

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy art. 110 TFUE stoi na przeszkodzie temu, by przepis krajowy, taki jak art. 8 ust. 1 lit. d) CISV [Código do Imposto Sobre Veículos (kodeksu podatku od pojazdów)], który ustanawia obniżenie do 25 % kwoty podatku od dopuszczenia do obrotu pojazdów silnikowych (ISV) w odniesieniu do lekkich samochodów osobowych spełniających określone kryteria dotyczące ochrony środowiska, został utrzymany w mocy i był stosowany w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2021 r., bardziej restrykcyjnym niż brzmienie obowiązujące do tego czasu, zarówno do nowych pojazdów krajowych, jak i do pojazdów używanych pochodzących z innych państw członkowskich Unii Europejskiej, zarejestrowanych po raz pierwszy w Portugalii po tej dacie, traktując te pojazdy tak samo pod względem podatkowym, ale doprowadzając do sytuacji, którą można uznać za sytuację nierówności między pojazdami używanymi o takim samym okresie użytkowania, które spełniają obowiązujące poprzednio mniej wymagające kryteria dotyczące ochrony środowiska, ale nie spełniają kryteriów ustanowionych w nowej ustawie, w zależności od tego, czy (a) zostały one pierwotnie wprowadzone do obrotu i zarejestrowane w Portugalii przed datą wejścia w życie nowego brzmienia ustawy, w którym to przypadku zastosowane zostanie obniżenie do 25 % kwoty podatku, co można uznać, że zostanie odzwierciedlone w cenie nabycia pojazdów używanych, czy też (b) zostały zarejestrowane w innym państwie członkowskim w czasie obowiązywania poprzedniego brzmienia ustawy i zostały dopuszczone do obrotu w Portugalii po tej dacie, w którym to przypadku zostaną obciążone 100 % kwoty podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Hamm (Niemcy) w dniu 1 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko A.

(Sprawa C-352/22)

(2022/C 359/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Hamm

Strony w postępowaniu głównym

Ścigany: A.

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Hamm

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 2 i 3 dyrektywy 2013/32/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/95/UE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że ostateczne uznanie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej danej osoby za uchodźcę w rozumieniu Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców ma – z uwagi na oparty na prawie Unii obowiązek dokonania wykładni prawa krajowego zgodnej z dyrektywą (art. 288 akapit trzeci TFUE i art. 4 ust. 3 TUE) – skutek wiążący dla procedury ekstradycyjnej prowadzonej w państwie członkowskim, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję takiej osoby, w ten sposób, że tym samym ekstradycja takiej osoby do państwa trzeciego lub do państwa pochodzenia jest bezwzględnie wykluczona do chwili zniesienia statusu uchodźcy lub jego wygaśnięcia z uwagi na upływ czasu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 czerwca 2022 r. – Pro Rauchfrei e.V./JS e.K.

(Sprawa C-356/22)

(2022/C 359/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pro Rauchfrei e.V.

Strona pozwana: JS e.K.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie wprowadzania do obrotu w rozumieniu art. 8 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2014/40/UE ⁽¹⁾ obejmuje prezentację wyrobów tytoniowych za pomocą dystrybutorów towarów w ten sposób, że chociaż na znajdujących się w tych dystrybutorach paczkach papierosów umieszczone są wymagane ustawą ostrzeżenia, to jednak te paczki papierosów są przechowywane w dystrybutorach tak, że nie są one początkowo widoczne dla konsumenta, a znajdujące się na nich ostrzeżenia stają się widoczne dopiero wtedy, gdy dystrybutor, który wcześniej został uruchomiony przez kasjera, jest obsługiwany przez klienta i w ten sposób paczka papierosów jest wydawana na przenośnik kasy jeszcze przed dokonaniem płatności?

- 2) Czy zawarty w art. 8 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2014/40/UE zakaz ukrywania ostrzeżeń „przez inne elementy” obejmuje przypadek, gdy w ramach prezentacji towarów przy pomocy dystrybutora całe opakowanie wyrobów tytoniowych zostało ukryte?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 8 czerwca 2022 r. – G sp. z o.o. / W S.A.**

(Sprawa C-371/22)

(2022/C 359/30)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G sp. z o.o.

Strona pozwana: W S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 5 i 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (¹) nakazujące, aby realizacja praw odbiorcy energii (małego przedsiębiorcy) w razie zmiany dostawcy energii odbywała się z poszanowaniem zasady zapewniającej uprawnionym odbiorcom rzeczywistą możliwość łatwej zmiany dostawcy oraz aby zmiana ta odbywała się w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do kosztów, wysiłku lub czasu należy tak interpretować, że stoi on na przeszkodzie możliwości nałożenia na odbiorcę energii kary umownej za rozwiązanie umowy na dostawę energii zawartej na czas określony w przypadku chęci zmiany dostawcy energii przez odbiorcę, bez względu na wysokość poniesionej szkody (art. 483 § 1 i 484 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny) oraz bez określenia w ustawie prawo energetyczne (art. 4 j ust. 3 a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne) jakichkolwiek kryteriów dla naliczania tych opłat jak i ich miarkowania?
- 2) Czy art. 3 ust. 5 i 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE nakazujące, aby realizacja praw odbiorcy energii (małego przedsiębiorcy) w razie zmiany dostawcy energii odbywała się w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do kosztów, wysiłku lub czasu oraz z poszanowaniem zasady zapewniającej uprawnionym odbiorcom rzeczywistą możliwość łatwej zmiany dostawcy należy tak interpretować, że stoi on na przeszkodzie takiej wykładni postanowień umownych, która w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy na dostawę energii zawartej z dostawcą na czas określony umożliwia pobieranie od odbiorców (małych przedsiębiorców) opłat odpowiadających *de facto* kosztom ceny nieodebranej energii do końca trwania umowy zgodnie z zasadą bierz lub płac?

(¹) Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 9 czerwca 2022 r. – CM/DN

(Sprawa C-372/22)

(2022/C 359/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'arrondissement de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CM

Strona pozwana: DN

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej [i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000] ⁽¹⁾ ma zastosowanie do:
 - a) wniosku o zmianę [wykonywania] prawa do osobistej styczności z dzieckiem w rozumieniu art. 2 pkt 10 wspomnianego rozporządzenia, złożonego przez osobę, której przysługuje wspomniane prawo do osobistej styczności z dzieckiem na podstawie orzeczenia sądowego z odroczonym skutkiem, uzasadnionym dobrem dzieci, które jednak jest prawomocne i korzysta z powagi rzeczy osądzonej, wydanym w państwie wcześniejszego miejsca zwykłego pobytu dzieci ponad cztery miesiące przed złożeniem wniosku na podstawie art. 9 ust. 1,
 - b) i to w sposób wyłączający jurysdykcję ogólną przewidzianą w art. 8 wspomnianego rozporządzenia,podczas gdy w motywie 12 wspomnianego rozporządzenia wskazano, że „podstawy jurysdykcji w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej ustanowione w niniejszym rozporządzeniu ukształtowane są zgodnie z zasadą dobra dziecka, w szczególności według kryterium bliskości; j]urysdykcja powinna należeć w pierwszej kolejności do sądów państw członkowskich zwykłego pobytu dziecka, z wyjątkiem niektórych przypadków zmiany miejsca pobytu dziecka [...]”?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.: czy istniejąca w ten sposób jurysdykcja na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, przewidziana „w drodze wyjątku od art. 8” wspomnianego rozporządzenia, stoi na przeszkodzie stosowaniu art. 15 tego rozporządzenia, przewidzianego „w drodze wyjątku” i „jeśli jest to zgodne z dobrem dziecka”?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 338, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko NE

(Sprawa C-373/22)

(2022/C 359/32)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżony w postępowaniu karnym

NE

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpatrujący sprawę karną, który jest również stroną pozwaną w postępowaniu o odszkodowanie z powództwa wytoczonego przez oskarżonego w tej sprawie karnej, które to powództwo opiera się na zarzucie naruszenia prawa, jakiego dopuścił się w toku postępowania ten sąd lub jego następca prawny w tej lub innej sprawie karnej, lub też sąd, który byłby zobowiązany do zapłaty odszkodowania, gdyby powództwo zostało uwzględnione, nie jest w rozumieniu prawa Unii sądem niezawisłym i bezstronnym?
2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy przywołane przepisy prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że taki sąd nie może dalej prowadzić tego postępowania karnego ani orzekać co do istoty tej sprawy, i jakie byłyby skutki dla czynności procesowych i materialnoprawnych tego sądu, gdyby nie wyłączył się z postępowania z uwagi na brak bezstronności?
3. Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ograniczona jest niezawisłość sądu znoszonego przez przyjętą nowelizację Zakon za sadebnata vlast (ustawy o ustroju sądownictwa) (DV nr 32/26.04.2022, której wprowadzenie w życie odroczone do dnia 27 lipca 2022 r.), przy jednoczesnym zobowiązaniu sądów do dalszego rozpoznawania spraw do tego dnia, a spraw, w których odbyły się już posiedzenia wstępne, nawet i po tym terminie, jeżeli zniesienie sądu uzasadnia się tym, że ma to służyć zabezpieczeniu konstytucyjnej zasady niezawisłości władzy sądowniczej i ochrony konstytucyjnych praw obywateli, nie wskazując w sposób należyty faktów prowadzących do wniosku, że zasady te zostały naruszone?
4. Czy przywołane przepisy prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że są one nie do pogodzenia z przepisami prawa krajowego takimi jak przepisy ustawy o ustroju sądownictwa (DV nr 32/26.04.2022, której wprowadzenie w życie odroczone do dnia [27] lipca 2022 r.), które uzasadniając to w przytoczony powyżej sposób prowadzą do całkowitego zniesienia (Spetsializiran nakazaten sad [wyspecjalizowanego sądu karnego] jako) niezależnego organu władzy sądowniczej w Bułgarii i do przeniesienia sędziów (wraz z sędzią tworzącym skład orzekający w tej konkretnej sprawie karnej) tego sądu do innych sądów na terytorium całego kraju, w tym też do sądów położonych w znacznej odległości od ich dotychczasowego miejsca wykonywania obowiązków służbowych w ten sposób, że nie określa się uprzednio docelowego miejsca przeniesienia, nie wymaga się zgody sędziów na przeniesienie a ustawowo wprowadza się w odniesieniu do tylko tych sędziów ograniczenia co do tego, ilu z nich maksymalnie będzie mogło ponownie być powołanych do służby w danym organie władzy sądowniczej?
5. W przypadku odpowiedzi twierdzącej i przy uwzględnieniu pierwszeństwa prawa Unii – jakie czynności procesowe powinny zostać podjęte przez sędziów sądów, o których zniesieniu postanowiono? Jakie byłyby skutki dla decyzji procesowych sądu, o którego zniesieniu postanowiono, w sprawach, które muszą zostać doprowadzone do końca oraz dla ostatecznych rozstrzygnięć w tych sprawach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 czerwca 2022 r. – Google Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited, Meta Platforms Ireland Limited/Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)

(Sprawa C-376/22)

(2022/C 359/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Google Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited, Meta Platforms Ireland Limited

Druga strona postępowania: Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 4 lit. a) ppkt (ii) dyrektywy 2000/31/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przez pojęcie środka podejmowanego przeciw „określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego” można rozumieć również środek ustawowy odnoszący się do ogólnie opisanej kategorii określonych usług społeczeństwa informacyjnego (takich jak platformy komunikacyjne), czy też istnienie środka w rozumieniu tego przepisu wymaga podjęcia decyzji dotyczącej konkretnego przypadku (na przykład określonej z nazwy platformy komunikacyjnej)?
- 2) Czy art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że zaniechanie powiadomienia Komisji i państwa członkowskiego siedziby o podjętym środku, którego to powiadomienia należy dokonać zgodnie z tym przepisem w nagłym przypadku „w możliwie najkrótszym terminie” (później), prowadzi do tego, że środek ten – po upływie okresu wystarczającego dla (późniejszego) powiadomienia – nie może być stosowany do określonej usługi?
- 3) Czy art. 28a ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE⁽²⁾, zmienionej dyrektywą (UE) 2018/1808⁽³⁾, stoi na przeszkodzie stosowaniu środka w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31, który nie odnosi się do audycji i wideo stworzonych przez użytkownika udostępnianych na platformie udostępniania wideo?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz.U. 2018, L 303, s. 69).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2022 r. – LR/Ministero dell'Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-377/22)

(2022/C 359/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LR

Druga strona postępowania: Ministero dell'Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

Pytanie prejudycjalne

Bez uszczerbku dla możliwości oceny pracy wykonywanej przez skarżącą w Zjednoczonym Królestwie dla celów prawa wspólnotowego, pomimo wystąpienia tego państwa z Unii Europejskiej, czy art. 45 ust. 1 i 2 TFUE oraz art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Unii nr 492/2011⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi takiemu jak przepis ustanowiony w art. 1 ust. 6 decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 126/2019, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 159/2019, zgodnie z którym dla celów udziału w konkursie nadzwyczajnym mającym na celu zatrudnienie na czas nieokreślony nauczycieli we włoskich szkołach średnich za ważną uznaje się wyłącznie pracę wykonywaną przez kandydatów na podstawie umów na czas określony w krajowych państwowych szkołach średnich, a nie

także w instytucjach tego samego szczebla w innych państwach europejskich, biorąc pod uwagę szczególny cel rozpatrywanego postępowania, jakim jest zwalczanie zjawiska niepewności zatrudnienia w kraju? W przypadku, gdyby Trybunał nie uznał, że przepisy włoskie są abstrakcyjnie sprzeczne z ramami prawnymi Unii, czy przewidziane w nich środki można uznać za proporcjonalne *in concreto* w stosunku do wspomnianego celu leżącego w interesie ogólnym, jaki ma zostać osiągnięty?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrż Unii (Dz.U. 2011, L 141, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-392/22)

(2022/C 359/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle motywów 3, 32 i 39 rozporządzenia dublińskiego (¹) i w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rozporządzenie to należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązująca między państwami zasada zaufania nie podlega stopniowaniu, a co za tym idzie poważne i systematyczne naruszenia prawa Unii, których dopuszcza się przed przekazaniem potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie w stosunku do obywateli państw trzecich, którzy nie zostali jeszcze przekazani wtórnie na mocy rozporządzenia dublińskiego, stoją bezwzględnie na przeszkodzie przekazaniu do tego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie narusza w sposób poważny i mający charakter systemowy prawo Unii, to działając na podstawie rozporządzenia dublińskiego, przekazujące państwo członkowskie nie może automatycznie opierać się na obowiązującej między państwami zasadzie zaufania, lecz musi wyeliminować wszelkie wątpliwości lub też uprawdopodobnić, że wnioskodawca nie znajdzie się po przekazaniu w sytuacji, która nie odpowiadałaby wymogom wynikającym z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Za pomocą jakich środków dowodowych wnioskodawca może uzasadnić, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego stoi na przeszkodzie jego przekazaniu oraz jakie standardy w zakresie postępowania dowodowego należy przy tym stosować? Czy biorąc pod uwagę zawarte w motywach rozporządzenia dublińskiego odesłania do dorobku prawnego Unii, na przekazującym państwie członkowskim spoczywa obowiązek współpracy lub weryfikacji warunków w państwie, do którego miałyby nastąpić przekazanie, czy też w przypadku poważnych i mających charakter systemowy naruszeń praw podstawowych wobec obywateli państw trzecich konieczne jest uzyskanie od odpowiedzialnego państwa członkowskiego indywidualnych gwarancji, że prawa podstawowe wnioskodawcy zostaną (jednak) uszanowane po jego przekazaniu? Czy odpowiedź na powyższe pytanie byłaby inna, gdyby wnioskodawca miał problemy z przeprowadzeniem dowodu w sytuacji, gdy nie jest on w stanie potwierdzić swoich spójnych i szczegółowych oświadczeń dokumentami, podczas gdy biorąc pod uwagę charakter tych oświadczeń nie można tego od niego oczekiwać?

- 4) Czy odpowiedź na pytania sformułowane w pkt 3 byłaby inna, gdyby wnioskodawca był w stanie uprawdopodobnić, że odwołanie się do organów państwowych lub skorzystanie ze środka zaskarżenia w odpowiedzialnym państwie członkowskim nie będzie możliwe lub skuteczne?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 15 czerwca 2022 r. – EXTÉRIA, s.r.o./Správní, s. r. o.

(Sprawa C-393/22)

(2022/C 359/36)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony

Strona powodowa: EXTÉRIA, s.r.o.

Strona pozwana: Správní, s. r. o.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 (¹) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „umowy o świadczenie usług” obejmuje również umowę przedwstępną (pactum de contrahendo), na mocy której strony zobowiązały się do zawarcia umowy przyrzecznej, która byłaby umową o świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu?

(¹) Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Oilchart International NV/O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV

(Sprawa C-394/22)

(2022/C 359/37)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Oilchart International NV

Strona pozwana: O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012⁽¹⁾ Bruksela Ia w związku z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000⁽²⁾ w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że w zakres zawartych w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012 Bruksela Ia pojęć „upadłości, układow i innych podobnych postępowań” wchodzi również postępowanie dotyczące roszczenia, które zostało opisane w pozwie jako zwykłe roszczenie w sprawie gospodarczej, bez powołania się na wcześniej ogłoszoną upadłość strony pozwanej, podczas gdy właściwą podstawę prawną tego roszczenia stanowią szczególne stanowiące odstępstwo przepisy niderlandzkiego prawa upadłościowego (art. 25 ust. 2 niderlandzkiej Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling (ustawy z dnia 30 września 1893 r. o upadłości i zawieszeniu płatności, zwanej dalej „NFW”), przy czym:

- należy określić, czy takie roszczenie należy uznać za roszczenie możliwe do zweryfikowania (art. 26 w związku z art. 110 ustawy o NFW), czy za roszczenie niemożliwe do zweryfikowania (art. 25 ust. 2 NFW),
- wydaje się, że kwestia, czy oba roszczenia mogą być dochodzone jednocześnie i czy jedno z roszczeń nie wyklucza drugiego, biorąc pod uwagę szczególne skutki prawne każdego z roszczeń (w tym możliwość skorzystania z gwarancji bankowej wydanej po ogłoszeniu upadłości), powinna być rozstrzygnięta według szczególnych reguł niderlandzkiego prawa upadłościowego?

A ponadto

2. Czy przepisy art. 25 ust. 2 NFW mogą być uznawane za zgodne z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1345/2000 w sprawie postępowania upadłościowego w zakresie, w jakim ten przepis prawny dopuszcza dochodzenie takiego roszczenia (art. 25 ust. 2 NFW) przed sądem innego państwa członkowskiego, zamiast przed sądem upadłościowym państwa członkowskiego, w którym ogłoszono upadłość?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 14 czerwca 2022 r. – „Trade Express-L” OOD/Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia „Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”

(Sprawa C-395/22)

(2022/C 359/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Trade Express-L” OOD

Druga strona postępowania: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia „Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”

Pytania prejudycjalne

1. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 oraz art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE⁽¹⁾ z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy i art. 2 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008⁽²⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii, a także w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy

interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi osoby, które dokonały wewnątrzwspólnotowych dostaw olejów smarowych, o których mowa w pkt 3.4.20 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, (lub które dokonują przywozu takich olejów smarowych), mogą zostać zobowiązane do utworzenia zapasów interwencyjnych?

2. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi rodzaje produktów, w odniesieniu do których należy tworzyć i utrzymywać zapasy interwencyjne, są ograniczone do niektórych rodzajów produktów wymienionych w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008?
3. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi dokonanie przez daną osobę wewnątrzwspólnotowych dostaw lub przywozów jednego z rodzajów produktów, o których mowa w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, pociąga za sobą obowiązek utworzenia i utrzymywania przez tę osobę zapasów interwencyjnych innego, odmiennego rodzaju produktu?
4. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) tej dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności określonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi dana osoba jest zobowiązana do utworzenia i utrzymywania zapasów produktu, którego nie używa w ramach swojej działalności gospodarczej i który nie ma związku z jej działalnością, przy czym zobowiązanie to jest ponadto związane ze znacznym obciążeniem finansowym (prowadzącym w praktyce do niemożliwości jego spełnienia), ponieważ osoba ta ani nie dysponuje tym produktem, ani nie dokonuje jego przywozu, ani go nie przechowuje?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na jedno z tych pytań: czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 oraz art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że osoba, która dokonała wewnątrzwspólnotowych dostaw lub przywozów określonego rodzaju produktu, może zostać jedynie zobowiązana do utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych tego samego rodzaju produktu, który był przedmiotem wewnątrzwspólnotowych dostaw/przywozów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 265, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 304, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin**

(Sprawa C-396/22)

(2022/C 359/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy należy utrzymywać, że również postępowanie w przedmiocie następczego wymierzenia kary łącznej jest objęte zakresem stosowania art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW⁽²⁾, jeżeli rozstrzygnięcie następuje wprawdzie w drodze wyroku po przeprowadzeniu rozprawy, w ramach którego nie można jednak dokonać rewizji orzeczenia o winie, ani zmieniać kary wymierzonej za poszczególne przestępstwo?
2. Czy jest zgodne z pierwszeństwem prawa Unii uznanie przez ustawodawcę niemieckiego w § 83 ust. 1 pkt 3 IRG przypadku skazania wyrokiem zaocznym za bezwzględną przeszkodę przekazania, mimo że art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, przewiduje w tym względzie jedynie fakultatywną podstawę odmowy?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

(²) Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin**

(Sprawa C-397/22)

(2022/C 359/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

przy udziale: LM

Pytania prejudycjalne

1. Czy należy utrzymywać, że w przypadku doręczenia wezwania dorosłemu domownikowi art. 4a ust. 1 lit. a) ppkt (i) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że wydający nakaz organ sądowy musi wykazać, iż zainteresowany rzeczywiście otrzymał wezwanie, czy też art. 4a ust. 1 lit. a) ppkt (i) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, należy interpretować w ten sposób, że doręczenie dorosłemu domownikowi pozwala stwierdzić, iż zainteresowany posiadał rzeczywistą wiedzę, jeżeli ten nie wskaże w sposób wiarygodny, że nie dowiedział się o wezwaniu i dlatego się o nim nie dowiedział?
2. Czy w przypadku przeprowadzonego postępowania apelacyjnego pojęcie „rozprawy” zawarte w art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do rozprawy poprzedzającej orzeczenie wydane w pierwszej instancji, gdy wyłącznie ścigany złożył apelację, a apelacja została oddalona?

3. Czy jest zgodne z pierwszeństwem prawa Unii uznanie przez ustawodawcę niemieckiego w § 83 ust. 1 pkt 3 IRG przypadku skazania wyrokiem zaocznym za bezwzględną przeszkodę dotyczącą przekazania, mimo że art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, przewiduje w tym względzie jedynie fakultatywną podstawę odmowy?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

(²) Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin**

(Sprawa C-398/22)

(2022/C 359/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

przy udziale: RQ

Pytania prejudycjalne

1. Czy w przypadku przeprowadzonego postępowania apelacyjnego pojęcie „rozprawy” zawarte w art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (¹), w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW (²), należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do rozprawy poprzedzającej orzeczenie wydane w pierwszej instancji, gdy wyłącznie ścigany złożył apelację i gdy albo apelacja została oddalona, albo wyrok pierwszej instancji został zmieniony na jego korzyść?
2. Czy jest zgodne z pierwszeństwem prawa Unii uznanie przez ustawodawcę niemieckiego w § 83 ust. 1 pkt 3 IRG przypadku skazania wyrokiem zaocznym za bezwzględną przeszkodę dotyczącą przekazania, mimo że art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, przewiduje w tym względzie jedynie fakultatywną podstawę odmowy?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

(²) Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 15 czerwca 2022 r. – Confédération paysanne/Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté
alimentaire, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique**

(Sprawa C-399/22)

(2022/C 359/42)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confédération paysanne

Strona pozwana: Ministère de l'Agriculture et de la Souveraineté alimentaire, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozporządzenia nr 1169/2011 ⁽¹⁾, rozporządzenia nr 1308/2013 ⁽²⁾, rozporządzenia nr 543/2011 ⁽³⁾ i rozporządzenia nr 952/2013 ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwalają one państwu członkowskiemu na przyjęcie krajowego środka zakazującego przywozu owoców i warzyw pochodzących z określonego kraju, który to przywóz narusza art. 26 rozporządzenia nr 1169/2011 i art. 76 rozporządzenia nr 1308/2013 z uwagi na brak wskazania kraju lub terytorium, z którego faktycznie one pochodzą, w szczególności gdy naruszenie to ma charakter masowy i nie może być łatwo kontrolowane po wprowadzeniu produktów na terytorium Unii?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy porozumienie w formie wymiany listów, zatwierdzone decyzją Rady z dnia 28 stycznia 2019 r., dotyczące zmiany protokołów nr 1 i 4 do Układu eurośródziemnomorskiego z dnia 26 lutego 1996 r. ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Królestwem Marokańskim, należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania art. 9 i 26 rozporządzenia (UE) nr 1669/2011 oraz art. 76 rozporządzenia (UE) nr 1308/2011 z jednej strony krajem pochodzenia owoców i warzyw zebranych na terytorium Sahary Zachodniej jest Maroko, a z drugiej strony organy marokańskie są właściwe do wydawania świadectw zgodności, o których mowa w rozporządzeniu nr 543/2011 dla owoców i warzyw zebranych na tym terytorium?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy decyzja Rady z dnia 28 stycznia 2019 r. zatwierdzająca to porozumienie w formie wymiany listów jest zgodna z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 21 tego traktatu oraz ze zwyczajową zasadą samostanowienia przypomnianą w szczególności w art. 1 Karty Narodów Zjednoczonych?
- 4) Czy art. 9 i 26 rozporządzenia (UE) nr 1669/2011 i art. 76 rozporządzenia (UE) nr 1308/2011 należy interpretować w ten sposób, że na etapie przywozu, jak i sprzedaży konsumentom, na opakowaniu owoców i warzyw zebranych na terytorium Sahary Zachodniej nie można wskazywać Maroka jako kraju pochodzenia, lecz należy wskazywać terytorium Sahary Zachodniej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. 2011, L 304, s. 18; sprostowania: Dz.U. 2014, L 331, s. 40; Dz.U. 2016, L 266, s. 7; Dz.U. 2019, L 39, s. 28; Dz.U. 2021, L 355, s. 143).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671; sprostowania: Dz.U. 2014, L 189, s. 261; Dz.U. 2016, L 130, s. 20; Dz.U. 2017, L 91, s. 44; Dz.U. 2018, L 114, s. 39).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 157, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2011, L 199, s. 76; Dz.U. 2014, L 70, s. 37).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2013, L 287, s. 90; Dz.U. 2016, L 267, s. 2; Dz.U. 2017, L 42, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 16 czerwca 2022 r. – Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.)/Elliniko Dimosio

(Sprawa C-404/22)

(2022/C 359/43)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.)

Strona przeciwna: Elliniko Dimosio

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Jakie znaczenie należy nadać pojęciu przedsiębiorstwa prowadzącego „działalność gospodarczą”, o którym mowa w art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/14/WE (¹)?
 - b) Czy zakresem rzeczowego pojęcia są objęte osoby prawne prawa prywatnego, takie jak EOPPEP, która w wykonywaniu uprawnień certyfikacji instytucji kształcenia zawodowego działa jako osoba prawna prawa publicznego i wykonuje władzę publiczną, zważywszy że (i) w odniesieniu do niektórych jej działań, jak w niniejszej sprawie, w szczególności, usług, we wszelkiej formie i rodzaju, w zakresie działań doradztwa zawodowego skierowanych do właściwych jednostek organizacyjnych ministerstw, ośrodków i organów szkoleniowych i doskonalenia zawodowego, przedsiębiorstw, a także organizacji pracodawców i pracowników [art. 14 ust. 2 lit. ib) ustawy nr 4115/2013, A' 24], jak wynika z przepisu art. 14 ust. 2 lit. ie) dotyczącego określenia warunków świadczenia usług doradztwa i doskonalenia zawodowego dla osób fizycznych i prawnych w kraju, nie jest wykluczone, że istnieją rynki, na których prowadzą działalność przedsiębiorstwa handlowe konkurujące ze stroną skarżącą; i (ii) zasoby strony skarżącej, zgodnie z art. 23 ust. 1 lit. d) wyżej wymienionej ustawy, obejmują wpływy z wykonywania działalności i świadczenia usług, które zostały jej powierzone przez ministerstwo lub są wykonywane na rzecz osób trzecich, takich jak organy administracji publicznej, instytucje krajowe i międzynarodowe, osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego oraz osoby prywatne, podczas gdy (iii) w odniesieniu do pozostałych usług jest przewidziana, zgodnie z przepisami art. 20 ustawy nr 4115/2013, zapłata podatków o charakterze wynagrodzenia?
 - c) Czy na odpowiedź na poprzednie pytanie ma wpływ to, że, w odniesieniu do przeważającej części działalności (art. 14 ust. 2 ustawy nr 4115/2013) osoby prawnej prawa prywatnego, można przyjąć, iż niektóre rodzaje działalności są wykonywane wyłącznie w ramach rynku, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy jest wystarczające, że ustawodawca przewidział [art. 14 ust. 2 lit. ib) i art. 23 ust. 1 lit. d) ustawy nr 4115/2013], iż strona skarżąca prowadzi swoją działalność, przynajmniej w części, jako podmiot gospodarczy, czy też konieczne jest wykazanie, że faktycznie prowadzi ona działalność na rynku w odniesieniu do ściśle określonych działań?
- 2) a) Na podstawie art. 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2002/14/WE jakie znaczenie należy przypisać pojęciom „sytuacji”, „struktury” i „prawdopodobnego rozwoju zatrudnienia” w przedsiębiorstwie, stanowiących przypadki, w odniesieniu do których istnieje obowiązek informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji?
 - b) Czy zakresem wspomnianych pojęć jest objęte usunięcie swoich pracowników ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, w następstwie przyjęcia regulaminu wewnętrznego osoby prawnej, w niniejszej sprawie EOPPEP, bez wykreślenia wspomnianych stanowisk ze schematu organizacyjnego, które to stanowiska zostały przydzielone wspomnianym podmiotom tymczasowo, w następstwie przejścia przez daną instytucję osób prawnych prawa prywatnego, EKEPIS i EKEP, skutkiem czego można uznać, że powstał obowiązek informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji przed ich usunięciem?
 - c) Czy na odpowiedź na poprzednie pytanie ma wpływ: (i) to, że usunięcie pracownika ze stanowiska wiążącego się z odpowiedzialnością nastąpiło poprzez powołanie się na właściwe funkcjonowanie osoby prawnej i na wymogi związane z zadaniami służbowymi, aby ta ostatnia mogła osiągnąć cele swego utworzenia, lub to, że usunięcie nie jest spowodowane niewypełnieniem obowiązków służbowych ciążyących na nim jako tymczasowym kierowniku

wydziału; (ii) to, że pracownicy, którzy zostali usunięci ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, nadal stanowili część personelu osoby prawnej, lub (iii) to, że w drodze tej samej uchwały właściwego organu w sprawie usunięcia jej pracowników ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, tymczasowe stanowiska wiążące się z odpowiedzialnością zostały przydzielone innym osobom?

- (¹) Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej [– Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w przedmiocie reprezentacji pracowników] (Dz.U. 2002, L 80, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně
(Republika Czeska) w dniu 20 czerwca 2022 r. – CV/Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor
azylové a migrační politiky**

(Sprawa C-406/22)

(2022/C 359/44)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CV

Strona przeciwna: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryterium uznania za bezpieczny kraj pochodzenia do celów art. 37 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (¹) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, określone w załączniku I lit. b) do tej dyrektywy – w myśl którego dany kraj zapewnia ochronę przed prześladowaniem lub złym traktowaniem poprzez przestrzeganie praw i wolności ustanowionych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności zaś praw, od których nie można czynić odstępstw na mocy art. 15 ust. 2 wspomnianej konwencji – należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dany kraj uchyli stosowanie zobowiązań wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w stanie niebezpieczeństwa publicznego w rozumieniu art. 15 tej konwencji, to nie spełnia on już danego kryterium uznania go za bezpieczny kraj pochodzenia?
- 2) Czy art. 36 i 37 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiają one uznanie przez państwo członkowskie państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia tylko częściowo, z określonymi wyłączeniami terytorialnymi, w przypadku których nie ma zastosowania domniemanie, że taka część państwa jest bezpieczna dla wnioskodawcy, a jeżeli państwo członkowskie uzna dane państwo za bezpieczne z takimi wyłączeniami terytorialnymi, to do celów tej dyrektywy nie można uznać danego państwa w całości za bezpieczny kraj pochodzenia?
- 3) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na któreś z dwóch przedstawionych powyżej pytań prejudycjalnych art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd orzekający w sprawie środka zaskarżenia od decyzji o oczywistej bezzasadności wniosku zgodnie z art. 32 ust. 2 [dyrektywy], wydanej w postępowaniu na podstawie art. 31 ust. 8 lit. b) [dyrektywy], powinien uwzględnić z urzędu (ex officio), również w przypadku braku sprzeciwu wnioskodawcy, fakt, że uznanie kraju za bezpieczny jest sprzeczne z prawem Unii ze wskazanych powodów?

(¹) Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelativen sad Sofia (Bułgaria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – UA/EUROBANK BULGARIA AD

(Sprawa C-409/22)

(2022/C 359/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Apelativen sad Sofia

Strony w postępowaniu głównym

Powód w postępowaniu w pierwszej instancji: UA

Pozwany w postępowaniu w pierwszej instancji: EUROBANK BULGARIA AD

Pytania prejudycjalne

1. Czy pełnomocnictwo, na mocy którego pełnomocnik w drodze zlecenia płatniczego dokonuje dyspozycji środkami w imieniu płatnika, stanowi instrument płatniczy w rozumieniu art. 4 pkt 23 [dyrektywy 2007/64/WE] ⁽¹⁾?
2. Czy apostille umieszczona przez właściwy zagraniczny organ zgodnie z Konwencją haską z 1961 r. znoszącą wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych stanowi część procedury autoryzacji zarówno instrumentu płatniczego, jak i transakcji płatniczej w rozumieniu art. 4 pkt 19 w związku z art. 59 [ust.] 1 wskazanej dyrektywy?
3. Czy, jeżeli instrument płatniczy (również ten, który uprawnia osobę trzecią do dokonywania dyspozycji w imieniu płatnika) jest prawidłowy pod względem formalnym (zewnętrznym), sąd krajowy może przyjąć, że transakcja płatnicza jest autoryzowana, to znaczy, że płatnik wyraził zgodę na jej wykonanie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft m.b.H.

(Sprawa C-411/22)

(2022/C 359/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft m.b.H.

Organ, będący drugą stroną postępowania w sprawie skargi rewizyjnej: Bezirkshauptmannschaft Südoststeiermark

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rekompensata należna pracownikom z tytułu strat finansowych, poniesionych wskutek uniemożliwienia im prowadzenia działalności zarobkowej w okresie ich izolacji, spowodowanej zachorowaniem na COVID-19, podejrzeniem takiego zachorowania lub podejrzeniem zakażenia wirusem COVID-19, która to rekompensata ma być najpierw wypłacana pracownikom przez pracodawcę, przy czym z chwilą jej wypłacenia pracownikowi roszczenie względem państwa austriackiego o jej wypłatę przechodzi na pracodawcę, jest świadczeniem z tytułu choroby w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia (UE) nr 492/2011⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacji prawa krajowego, która przewiduje przyznanie rekompensaty za utratę przez pracowników zarobków wskutek izolacji zarządzanej przez organy sanitarne z powodu dodatniego wyniku testu COVID 19 (przy czym rekompensata ta jest najpierw wypłacana pracownikom przez pracodawcę, który w tym zakresie nabywa względem państwa roszczenie o zwrot wypłaconej rekompensaty), pod warunkiem że izolacja ta została zarządzana przez organ krajowy na podstawie krajowych przepisów epidemicznych, z tym skutkiem, że rekompensata ta nie jest wypłacana pracownikom, którzy jako pracownicy przygraniczni zamieszkują w innym państwie członkowskim i których izolacja („kwarantanna”) została zarządzana przez organ sanitarny ich państwa zamieszkania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 21 czerwca 2022 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira/NT

(Sprawa C-412/22)

(2022/C 359/47)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autoridade Tributária e Aduaneira

Strona przeciwna: NT

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/278⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2016 r. można interpretować w ten sposób, że uchylenie cel antydumpingowych, oprócz tego, że stało się skuteczne na przyszłość od dnia 28 lutego 2016 r., dotyczy również przywozów elementów złącznych podlegających tym cłom, które miały miejsce do dnia 27 lutego 2016 r., lecz których naliczenie (cel antydumpingowych i innych należności) następuje po dniu 28 lutego 2016 r. (odzyskiwanie po dokonaniu odprawy celnej)?
- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze będzie inna, jeżeli weźmie się pod uwagę, że odzyskiwanie [należności] po dokonaniu odprawy celnej opiera się na podejrzeniach powstałych na mocy postanowienia z dnia 21 kwietnia 2017 r. w ramach śledztwa w postępowaniu karnym wszczętego na podstawie dowodów dostarczonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w ramach dochodzenia o sygnaturze OLAF CASE OF/2010/0697, AAA 2010/016-(2012)S01, w którym stwierdzono, że towary wywożone do Wspólnoty Europejskiej w kontenerach (...) i (...) w dniu 3 kwietnia 2010 r. oraz w kontenerach (...) i (...) w dniu 24 kwietnia 2010 r. były niepreferencyjnego chińskiego pochodzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1), (zwane dalej „rozporządzeniem 91/2009”)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – DocLX Travel Events GmbH/Verein für Konsumenteninformation

(Sprawa C-414/22)

(2022/C 359/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: DocLX Travel Events GmbH

Druga strona postępowania: Verein für Konsumenteninformation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2302⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że podróżny ma prawo do rozwiązania umowy bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty – niezależnie od momentu złożenia przez niego oświadczenia o rozwiązaniu – w każdym przypadku, gdy nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, które w znaczącym stopniu wpływają na imprezę turystyczną, rzeczywiście wystąpiły w momencie (zaplanowanego) rozpoczęcia imprezy?
- 2) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych należy interpretować w ten sposób, że podróżny ma prawo do rozwiązania umowy bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty już wtedy, gdy w momencie złożenia oświadczenia o rozwiązaniu należało liczyć się z wystąpieniem nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 20 czerwca 2022 r. – JD/Acerta – Caisse d’assurances sociales ASBL, Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), État belge

(Sprawa C-415/22)

(2022/C 359/49)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JD

Strona pozwana: Acerta – Caisse d’assurances sociales ASBL, Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), État belge

Pytania prejudycjalne

Czy zasada prawa Unii oparta na stosowaniu jednego systemu zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych lub osób prowadzących działalność na własny rachunek, czynnych lub emerytowanych, stanowi przeszkodę dla tego, aby państwo członkowskie miejsca zamieszkania nakładało, tak jak w niniejszej sprawie, na emerytowanego urzędnika Komisji Europejskiej, który wykonuje działalność na własny rachunek, obowiązek podlegania swojemu systemowi zabezpieczenia społecznego, oraz płacenia składek na ubezpieczenie społeczne o charakterze czysto „solidarnościowym”, podczas gdy ów emerytowany urzędnik podlega obowiązkowemu systemowi zabezpieczenia społecznego Unii i nie czerpie żadnych korzyści ani w postaci świadczeń składowych, ani w postaci świadczeń nieskładkowych z krajowego systemu, do którego należy przymusowo?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance du Luxembourg (Belgia) w dniu 21 czerwca 2022 r. – SA Cezam/État belge

(Sprawa C-418/22)

(2022/C 359/50)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance du Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SA Cezam

Druga strona postępowania: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 62 pkt 2, art. 63, 167, 206, 250 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zasada proporcjonalności, zgodnie z jej wykładnią zawartą między innymi w wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2019 r., C-712/17, EN.SA, w związku z zasadą neutralności stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 70 ust. 1 kodeksu VAT, art. 1 ipozycja V tabeli G załączonej do dekretu królewskiego nr 41 ustalającego wysokość proporcjonalnych grzywien podatkowych w dziedzinie podatku od wartości dodanej, zgodnie z którymi, w przypadku stwierdzenia podczas kontroli ksiąg rachunkowych nieścisłości co do ich treści oraz w celu ukarania za zaniechanie wpisania do rejestru w całości lub w części transakcji podlegających opodatkowaniu, w stosunku do których kwota podatku należnego przekracza 1 250 EUR, naruszenie to podlega karze grzywny ryczałtowej o obniżonej stawce w wysokości 20 % podatku należnego, przy czym na potrzeby obliczenia grzywny nie jest możliwe odliczenie od niej zapłaconego podatku naliczonego, ponieważ nie został on odliczony z powodu niezłożenia deklaracji, podczas gdy zgodnie z art. 1 akapit drugi dekretu królewskiego nr 41 skala obniżek przewidziana w tabelach od A do J załącznika do tego dekretu królewskiego ma zastosowanie tylko wtedy, gdy sankcjonowane naruszenia zostały popełnione bez zamiaru uchylecia się od opodatkowania lub umożliwienia uchylecia się od opodatkowania?
- 2) Czy na odpowiedź na to pytanie ma wpływ okoliczność, że podatnik dobrowolnie uiścił kwotę podatku wymagalnego w wyniku kontroli w celu uregulowania sytuacji niedopłaty podatku i w związku z tym zrealizowania celu polegającego na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2022 r. w sprawie T-750/20, Correia/EKES, wniesione w dniu 27 czerwca 2022 r. przez Europejski Komitet

Ekonomiczno-Społeczny

(Sprawa C-423/22 P)

(2022/C 359/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) (przedstawiciele: M. Pascua Mateo, A. Carvajal García-Valdecasas i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, których wspierał B. Wägenbaur, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Paula Correia

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 kwietnia 2022 r. w zakresie, w jakim uznał on za dopuszczalny wniosek o odtworzenie ścieżki kariery, i oddalenie żądań skarżącej w pierwszej instancji

2. Obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

EKES podnosi w odwołaniu, że niewłaściwie zastosowano pojęcie rozsądnego terminu na złożenie wniosku o odtworzenie ścieżki kariery oraz orzecznictwo dotyczące czynników, które należy wziąć pod uwagę przy określaniu, czy termin jest rozsądny.

Pierwszy zarzut dotyczy błędnej kwalifikacji prawnej. Sąd przeinaczył część treści odpowiedzi na skargę i dupliki oraz dokonał niepełnej kwalifikacji stanu faktycznego i niepełnej kwalifikacji prawnej.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia zasady pewności prawa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Scuola europea di Varese/PD i LC jako sprawujący władzę rodzicielską nad NG

(Sprawa C-431/22)

(2022/C 359/52)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Scuola europea di Varese

Druga strona postępowania: PD i LC jako sprawujący władzę rodzicielską nad NG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że wskazana w nim Rada ds. Zażeń ma wyłączną jurysdykcję jako pierwsza i ostatnia instancja, jeśli wyczerpane zostały wszystkie drogi administracyjne przewidziane w regulaminie, w każdym sporze dotyczącym decyzji o powtarzaniu klasy wydanej przez radę klasową wobec ucznia szkoły średniej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 30 czerwca 2022 r. – AS Latvijas valsts meži/Dabas aizsardzības pārvalde, Vides pārraudzības valsts birojs, przy udziale Valsts meža dienests

(Sprawa C-434/22)

(2022/C 359/53)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Latvijas valsts meži

Strona przeciwna: Dabas aizsardzības pārvalde, Vides pārraudzības valsts birojs

Przy udziale: Valsts meža dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „przedsięwzięcia” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽¹⁾ obejmuje również działania prowadzone na obszarze leśnym w celu zapewnienia utrzymania urządzeń i leśnej infrastruktury przeciwpożarowej na wspomnianym obszarze zgodnie z wymogami w dziedzinie ochrony przeciwpożarowej określonymi we właściwych przepisach?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać, że działalność prowadzona na obszarze leśnym w celu zapewnienia utrzymania urządzeń leśnej infrastruktury przeciwpożarowej na wspomnianym obszarze zgodnie z wymogami ochrony przeciwpożarowej określonymi we właściwych przepisach stanowi przedsięwzięcie, które w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/49/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ jest bezpośrednio związane z zarządzaniem tym terenem lub konieczne dla jego zarządzania, tak że w odniesieniu do takiej działalności nie ma konieczności przeprowadzania procedury oceny dla specjalnych obszarów ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000)?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory wymaga przeprowadzenia oceny również takich planów i przedsięwzięć (działań), które, nie mając bezpośredniego związku z zarządzaniem specjalnym obszarem ochrony lub nie będąc niezbędne do zarządzania specjalnym obszarem ochrony, mogą jednak istotnie oddziaływać na obszary ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000), pomimo że owe plany i przedsięwzięcia są realizowane zgodnie z przepisami krajowymi w celu zapewnienia wymogów ochrony przeciwpożarowej lasów i gaszenia pożarów?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy taka działalność może być kontynuowana i zakończona przed przeprowadzeniem procedury oceny ex post dla specjalnych obszarów ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000)?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy właściwe organy są zobowiązane w celu uniknięcia ewentualnych znaczących skutków do żądania naprawienia szkody i przyjęcia środków, jeżeli znaczenie skutków nie zostało ocenione w ramach procedury oceny dla specjalnych obszarów ochrony o znaczeniu europejskim (Natura 2000)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 1 lipca 2022 r. – Asociación para la Conservación y Estudio del Lobo Ibérico (ASCEL)/Administración de la Comunidad Autónoma de Castilla y León

(Sprawa C-436/22)

(2022/C 359/54)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación para la Conservación y Estudio del Lobo Ibérico (ASCEL)

Druga strona postępowania: Administración de la Comunidad Autónoma de Castilla y León

Pytania prejudycjalne

Z uwagi na to, że cel każdego środka podejmowanego przez państwo członkowskie na podstawie dyrektywy, zgodnie z jej art. 2 ust. 2, powinien zmierzać do zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, gatunków zwierząt będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, takich jak wilk [(canis lupus)]:

- 1) Czy przepisy art. 2 ust. 2 oraz art. 4, 11, 12, 14, 16 i 17 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie temu, by ustawa wspólnoty autonomicznej [Ley 4/1996, de 12 de julio, de Caza de Castilla y León (ustawa 4/1996 z dnia 12 lipca 1996 r. w sprawie łowiectwa w Kastylii i Leónie), a następnie Ley 4/2021, de 1 de julio, de Caza y de Gestión Sostenible de los Recursos Cinegéticos de Castilla y León (ustawa 4/2021 z dnia 1 lipca 2021 r. w sprawie łowiectwa i zrównoważonego zarządzania zasobami łowieckimi w Kastylii i Leónie)] uznawała wilka za gatunek łowny, na który można polować, a w konsekwencji zezwalała na lokalną eksploatację wilka na terenach łowieckich w sezonach 2019/2020, 2020/2021 i 2021/2022, gdy stan jego ochrony jest niekorzystny–nieodpowiedni według sprawozdania za sześcioletni okres 2013–2018, które Hiszpania przesłała Komisji Europejskiej w 2019 r., wskutek czego państwo (państwo członkowskie, art. 4 dyrektywy siedliskowej) wpisało wszystkie hiszpańskie populacje wilka do wykazu dzikich gatunków objętych systemem szczególnej ochrony oraz do hiszpańskiego rejestru gatunków zagrożonych, przyznając ścisłą ochronę także populacjom występującym na północ od Duero?
 - 2) Czy zgodne z tym celem jest przyznanie wilkowi odmiennej ochrony w zależności od tego, czy znajduje się on na północ, czy na południe od rzeki Duero, biorąc pod uwagę: (i) że z naukowego punktu widzenia to rozróżnienie jest obecnie uważane za niewłaściwe, (ii) że ocena stanu ochrony wilka w trzech regionach, które zajmuje w Hiszpanii, mianowicie w regionie alpejskim, atlantyckim i śródziemnomorskim, w okresie 2013–2018 jest niekorzystna, (iii) że jest to gatunek ściśle chroniony praktycznie we wszystkich państwach członkowskich, a w szczególności, ze względu na współdzielenie regionu, w Portugalii, oraz (iv) orzecznictwo Trybunału dotyczące naturalnego zasięgu i zakresu terytorialnego, które należy uwzględnić przy ocenie jego stanu ochrony, przy czym bardziej zgodne ze wspomnianą dyrektywą i nieskutkujące pominięciem przepisów art. 2 ust. 3 byłoby włączenie wilka do załącznika II i IV bez rozróżnienia populacji na północ i na południe od Duero, tak aby jego chwywanie i zabijanie było możliwe jedynie wtedy, gdy nie ma zadawalającej alternatywy, na warunkach i przy spełnieniu wymogów określonych w art. 16?
- W przypadku uznania, że rozróżnienie to jest uzasadnione:
- 3) Czy określenie „eksploatacja”, ujęte w art. 14 dyrektywy, obejmuje wykorzystywanie łowieckie, czyli polowanie na ten gatunek w świetle jego szczególnego znaczenia (jest gatunkiem o znaczeniu priorytetowym na pozostałych obszarach terytorialnych), biorąc pod uwagę, że polowanie na niego było dotychczas dozwolone, a jego sytuację w okresie 2013–2018 uznano za niekorzystną?
 - 4) Czy art. 14 dyrektywy stoi na przeszkodzie uznaniu w drodze ustawy wilka na północ od Duero za gatunek łowny, na który można polować (art. 7 i załącznik I do ustawy 4/1996 z dnia 12 lipca 1996 r. w sprawie łowiectwa w Kastylii i Leónie oraz art. 6 i załącznik I do ustawy 4/2021 z dnia 1 lipca 2021 r. w sprawie łowiectwa i zrównoważonego zarządzania zasobami łowieckimi w Kastylii i Leónie), oraz zatwierdzeniu planu lokalnej eksploatacji wilka na terenach łowieckich położonych na północ od rzeki Duero w Kastylii i Leónie w sezonach 2019/2020, 2020/2021 i 2021/2022, bez danych umożliwiających ocenę, czy prowadzono nadzór przewidziany w art. 11 dyrektywy, bez przeprowadzenia spisu od 2012–2013 oraz bez przekazania wystarczających, obiektywnych, naukowych i aktualnych informacji o sytuacji wilka w aktach, które posłużyły do sporządzenia planu lokalnej eksploatacji, podczas gdy w odniesieniu do okresu 2013–2018 w trzech regionach zajmowanych przez wilka w Hiszpanii, mianowicie w regionach alpejskim, atlantyckim i śródziemnomorskim, ocena stanu jego ochrony jest niekorzystna?
 - 5) Czy na mocy przepisów art. 4, 11 i 17 dyrektywy siedliskowej sprawozdaniami, które należy uwzględnić w celu określenia stanu ochrony wilka (aktualne i rzeczywiste poziomy populacji, aktualne rozmieszczenie geograficzne, wskaźnik reprodukcji itp.), są sprawozdania sporządzane przez państwo członkowskie co sześć lat lub, w razie potrzeby, w krótszych okresach za pośrednictwem komitetu naukowego, takiego jak utworzony na mocy Real Decreto 139/2011 (dekretu królewskiego 139/2011), biorąc pod uwagę fakt, że populacje wilka występują na obszarach różnych wspólnot autonomicznych, oraz potrzebę przeprowadzenia oceny środków obejmujących lokalną populację „na większym obszarze” zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 10 października 2019 r., *Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola* (C-674/17)⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ EU:C:2019:851.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2022 r. w sprawie T-392/20, Petra Flašker/Komisja Europejska, wniesione w dniu 6 lipca 2022 r. przez Republikę Słowenii

(Sprawa C-447/22 P)

(2022/C 359/55)

Język postępowania: słoweński

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Słowenii (przedstawiciel: B. Jovin Hrastnik)

Druga strona postępowania: Petra Flašker, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w całości,
- oddalenie skargi, oraz
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji całością kosztów postępowania w pierwszej instancji.

W przypadku stwierdzenia przez Trybunał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w całości oraz
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2015/1589 ⁽¹⁾, błędnie określił zakres obowiązków Komisji na etapie wstępnego badania zgłoszonego środka oraz błędnie ocenił istnienie poważnych trudności, na które napotkała Komisja przy analizie spornych środków, a mianowicie aktywów zarządzanych przez Lekarna Ljubljana p.o. i Lekarna Lublana po 1979 r.
2. Sąd błędnie zastosował prawo, dokonując błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych i niesłusznie stwierdzając, że w odniesieniu do aktywów, które został przyznane w zarząd Lekarnie Ljubljana p.o. w 1979 r. i które zostały przekazane Lekarnie Ljubljana w 1997 r., Komisja napotkała poważne trudności, z powodu których powinna była wszcząć w tej sprawie postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE.
3. Sąd błędnie zastosował prawo niewystarczająco uzasadniając wyrok.
4. Sąd naruszył wymogi proceduralne, uwzględniając z jednej strony ogólne zarzuty skarżącej, a z drugiej strony nie uwzględniając twierdzeń Komisji zawartych w jej odpowiedzi na skargę. W ten sposób naruszone zostało prawo Komisji do skutecznego środka prawnego i do bezstronnego sądu, a jednocześnie naruszone zostały interesy wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Odwwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-481/17, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB, wniesione w dniu 6 lipca 2022 r. przez Stiftung für Forschung und Lehre (SFL)

(Sprawa C-448/22 P)

(2022/C 359/56)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, abogados)

Pozostali uczestnicy postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Banco Santander SA, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału:

1. o uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 1 czerwca 2022 r. oraz o stwierdzenie nieważności wydanej przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) na sesji wykonawczej decyzji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. dotyczącej przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA;
2. tytułem żądania ewentualnego, na wypadek uznania, że stan postępowania nie pozwala na wydanie przez Trybunał orzeczenia co do istoty sprawy – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania przez niego nowego wyroku zgodnie z tym, co postanowi Trybunał;
3. w każdym wypadku – o obciążenie SRB kosztami niniejszego postępowania odwoławczego i kosztami postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności poniesionymi przed Sądem oraz o orzeczenie, że BANCO SANTANDER pokrywa własne koszty w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku prawa do skutecznego środka prawnego (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 76 lit. d) i art. 103 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, a także orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego prawa do rzetelnego procesu (wykorzystanie istotnych dowodów i dostęp do sądu).

Zarzut drugi dotyczy naruszenia w wyroku Sądu prawa do skutecznego środka prawnego (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 103 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, a także naruszenia zasady ostrożności mającej zastosowanie do jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia w przyjętej przez SRB decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, któremu zaskarżony wyrok nie zaradził, a także naruszenia zasady równości broni (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz niezgodnej z prawem wykładni art. 20 ust. 16 rozporządzenia nr 806/2014 ⁽¹⁾.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że w zaskarżonym wyroku zaprzeczono, iż istnienie środków wczesnej interwencji, które pozwoliłyby zapobiec upadłości Banco Popular, skutkowałyby nieważnością decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia prawa poprzez brak stwierdzenia, że wykazano istnienie zatwierdzonego przez bank Hiszpanii i EBC awaryjnego wsparcia płynnościowego wystarczającego do przezwyciężenia kryzysu płynności Banco Popular, oraz naruszenia art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 20 ust. 1 i art. 20 ust. 5 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że Sąd stwierdził w zaskarżonym wyroku, iż Deloitte miał status „niezależnego eksperta”.

Zarzut ósmy dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 24 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 39 ust. 2 lit. b), d) i f) dyrektywy 2014/59⁽²⁾ ze względu na to, że nie zapewniono poszanowania obowiązku osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży w procesie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz obowiązku przestrzegania zasady równości i przejrzystości między zainteresowanymi oferentami.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 8 lipca 2022 r. – VX i AT/Gemeinde Ummendorf**

(Sprawa C-456/22)

(2022/C 359/57)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VX, AT

Strona pozwana: Gemeinde Ummendorf

Pytania prejudycjalne

Czy pojęcie szkody niemajątkowej, o którym mowa w art. 82 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że przyjęcie wystąpienia szkody niemajątkowej wymaga zauważalnej niedogodności i obiektywnie uchwytnej naruszenia interesów osobistych, czy też wystarcza do tego zwykła krótkotrwała utrata przez osobę, której dane dotyczą, suwerennego władztwa nad jej danymi z powodu opublikowania danych osobowych w Internecie przez okres kilku dni, co pozostało bez jakichkolwiek zauważalnych i niekorzystnych konsekwencji dla osoby, której dane dotyczą?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-459/22)

(2022/C 359/58)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału

- o stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy wymogi obowiązujące w odniesieniu do przeniesienia kapitału emerytalnego zgodnie z art. 19a ust. 1 lit. d) i art. 19b ust. 1 i 2 Wet op de Loonbelasting 1964 r.; art. 40c Uitvoeringsregeling Invorderingswet; art. 10d ust. 3 Uitvoeringsbesluit Loonbelasting 1965; oraz załącznikiem IV do rozporządzenia DGB2012/7010M w sprawie międzynarodowych aspektów emerytur, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 45, 56 i 63 TFUE;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że niderlandzkie uregulowanie dotyczące wymogów obowiązujących w odniesieniu do przeniesienia kapitału emerytalnego w ramach tzw. drugiego filaru, dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego opłacanego przez de pracodawcę, jest niezgodne ze swobodami przepływu pracowników, usług i kapitału. Nawet jeśli wymogi te znajdują zastosowanie do przenoszenia kapitału w sytuacjach zarówno wewnątrz krajowych jak i międzynarodowych są one łatwiejsze do spełnienia przez wewnętrzne krajowe programy emerytalne aniżeli przez zagraniczne programy emerytalne, chcące oferować usługi emerytalne w państwie swojej siedziby na rzecz zamieszkujących w tym samym państwie pracowników, którzy wcześniej zgromadzili w Niderlandach kapitał emerytalny. W sytuacji gdy ustawowe wymogi nie są spełnione kapitał emerytalny zgromadzony w Niderlandach podlega opodatkowaniu.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 11 lipca 2022 r. – BM/LO**

(Sprawa C-462/22)

(2022/C 359/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: BM

Druga strona postępowania: BM

Pytanie prejudycjalne

Czy termin karencji jednego roku lub sześciu miesięcy określony w art. 3 ust. 1 lit. a) tiret piąte i szóste rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 ⁽¹⁾ rozpoczyna bieg dla powoda lub wnioskodawcy dopiero od momentu ustanowienia jego zwykłego pobytu w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono sprawę, czy też wystarczy, jeżeli na początku właściwego terminu karencji powód miał początkowo prosty pobyt w państwie sądu, do którego wniesiono sprawę, a jego pobyt dopiero potem stał się zwykłym pobylem w okresie do wniesienia pozwu lub wniosku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 maja 2022 r. w sprawie T-913/16, Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest), Silvio Berlusconi/Europejski Bank Centralny (EBC), wniesione w dniu 26 lipca 2022 r. przez Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest)

(Sprawa C-512/22 P)

(2022/C 359/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest) (przedstawiciele: adwokaci M. Carpinelli, R. Vaccarella, A. Baldaccini, A. Saccucci)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska, Silvio Berlusconi

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2022 r.;
- 2) w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 25 października 2016 r.
- 3) tytułem żądania ewentualnego, w razie gdyby Trybunał uznał, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w obecnym stanie, uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu;
- 4) obciążenie EBC kosztami, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- 5) dla celów dowodowych zarządzenie, w danym przypadku, odpowiednich środków organizacji postępowania lub środków dowodowych w celu uzyskania protokołu rozprawy z dnia 16 września 2021 r. oraz zapisu dźwiękowego rozprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy. Naruszenie prawa przy ocenie skutków kontroli sprawowanej przez wnoszących odwołanie nad Banca Mediolanum – Oczywisty błąd w ocenie i przeinaczenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do nabycia znacznego pakietu akcji – Niezgodne z prawem zastąpienie uzasadnienia zaskarżonego aktu – Naruszenie zasady kontrydiktoryjności – Naruszenie prawa w zakresie kwalifikacji prawnej „nabycia” znacznego pakietu akcji w świetle prawa Unii i prawa krajowego – Brak zastosowania prawa krajowego – Naruszenie zasady lojalnej współpracy – Sprzeczność uzasadnienia – Nadmierne uprawnienia.

Zarzut ten podzielony jest na sześć części, które dotyczą następujących kwestii:

- A) stwierdzenie wspólnej kontroli nad Banca Mediolanum sprawowanej „przed rozpatrywanym połączeniem” przez wnoszące odwołanie w drodze porozumienia akcjonariuszy z Fin. Prog. Italia: błędna ocena skutków;
- B) status Silvio Berlusconiego jako posiadacza znacznego pakietu akcji w Banca Mediolanum: błędne przedstawienie następstw „decyzja banku Włoch z dnia 7 października 2014 r.” – „połączenie” – „wyrok Consiglio di Stato (rady państwa, Włochy) z dnia 3 marca 2016 r.”; przeinaczenie okoliczności faktycznych i oczywiste naruszenie prawa;
- C) zastąpienie przez Sąd uzasadnienia autora zaskarżonego aktu własnym uzasadnieniem: naruszenie art. 263 i 264 TFUE;
- D) nowe europejskie pojęcie nabycia znacznego pakietu akcji: brak zastosowania prawa krajowego;
- E) stworzenie przez Sąd sytuacji nieprzewidzianej w przepisach europejskich;

F) rozróżnienie pomiędzy pośrednimi i bezpośrednimi znacznymi pakietami akcji: naruszenie art. 22 dyrektywy 2013/36/UE (tzw. „dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych”) oraz art. 22 TUB (Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia, [tekst jednolity ustaw o bankowości i kredycie]).

Zarzut drugi. Naruszenie prawa poprzez uznanie przez Sąd, że dyrektywa 2013/36/UE⁽¹⁾ jest zgodna z prawem – Naruszenie ogólnej zasady niedziałania aktów prawnych wstecz oraz ogólnej zasady pewności prawa – Oczywiście sprzeczność uzasadnienia.

Zarzut trzeci. Naruszenie prawa – Naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej i ogólnej zasady pewności prawa – Naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej (odniesienie do zarzutu dziewiątego) – Brak uzasadnienia.

Zarzut czwarty. Naruszenie prawa przy stosowaniu przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE – Naruszenie zasady pewności prawa – Nieuwzględnienie decydującej okoliczności faktycznej zaistniałej w toku postępowania (rehabilitacja), która automatycznie powoduje ponowne spełnienie warunków dobrej reputacji na podstawie krajowych przepisów transponujących.

Zarzut ten podzielony jest na cztery części, które dotyczą następujących kwestii:

- A) brak transpozycji art. 23 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE do prawa krajowego, a w każdym razie niezgodność z prawem dekretu ministerialnego nr 144/1998;
- B) nieopublikowanie wykazu (dokumentów, które należy przedłożyć w celu uzyskania zezwolenia) na podstawie art. 23 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE;
- C) bezskuteczność wspólnych wytycznych z 2008 r.;
- D) decyzja o rehabilitacji dotycząca Silvio Berlusconi: nieuwzględnienie decydującej okoliczności powstałej w toku postępowania, która automatycznie prowadzi do ponownego spełnienia przesłanek dobrej reputacji w rozumieniu krajowych przepisów transponujących.

Zarzut piąty. Naruszenie prawa przy wykładni art. 23 dyrektywy 2013/36/UE w zakresie znaczenia warunku dotyczącego ewentualnego wpływu potencjalnego nabywcy w sytuacji, gdy nie są już spełnione wymogi dobrej reputacji określone w prawie krajowym.

Zarzut szósty. Naruszenie prawa dotyczące znaczenia zasady proporcjonalności przy stosowaniu dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do rzekomego automatyzmu wynikającego z krajowych przepisów transponujących – Zakaz automatyzmu – Brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie.

Zarzut siódmy. Naruszenie prawa w zakresie wykładni i stosowania art. 22 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013⁽²⁾ oraz art. 32 ust. 1 i 5 rozporządzenia (UE) nr 468/2014⁽³⁾ – Naruszenie właściwego obowiązującego prawa krajowego – Naruszenie art. 41 i 47 karty – Oczywiście nielogiczny i sprzeczny charakter uzasadnienia.

Zarzut ósmy. Niezgodność z prawem krótkiego terminu na przedstawienie uwag (trzy dni) przewidzianego w art. 31 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 – Naruszenie art. 41 karty oraz odpowiednich ogólnych zasad prawa wywodzących się z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich – Sprzeczny i oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Niezgodność z kryteriami dotyczącymi rozsądnego charakteru i proporcjonalności terminu oraz brak wykonania przez Sąd jego kompetencji w tym zakresie.

Zarzut dziewiąty. Naruszenie prawa przy stosowaniu art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem w odniesieniu do nowych zarzutów przedstawionych w następstwie wyroku Trybunału z dnia 19 grudnia 2018 r. – Oczywiście błąd w ocenie w odniesieniu do istnienia „nowej okoliczności prawnej”, brak uzasadnienia i oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty – Brak uzasadnienia w odniesieniu do braku rozpatrzenia z urzędu nowych zarzutów.

Zarzut dziesiąty. Oczywiście błąd w ocenie w odniesieniu do dopuszczalności zarzutu dotyczącego decyzji w sprawie pozytywnego wyniku okresu próbnego w ramach usług społecznych – Oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Naruszenie prawa krajowego – Naruszenie art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem – Naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty – Brak uzasadnienia w odniesieniu do braku rozpatrzenia zarzutu z urzędu.

Zarzut jedenasty. Naruszenie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem w zakresie niedopuszczalności nowych dowodów – Oczywisty błąd w ocenie znaczenia dla rozstrzygnięcia wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2018 r. oraz wyroku połączonych izb Corte di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) nr 10355/2021 – Brak zbadania dokumentu rozstrzygającego dla celów dopuszczalności nowych zarzutów – Naruszenie prawa do obrony, a w szczególności art. 47 karty.

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).
- (³) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 maja 2022 r. w sprawie T-913/16, Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest), Silvio Berlusconi/Europejski Bank Centralny (EBC), wniesione w dniu 27 lipca 2022 r. przez Silvio Berlusconiego

(Sprawa C-513/22 P)

(2022/C 359/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Silvio Berlusconi (przedstawiciele: adwokaci A. Di Porto, N. Ghedini, B. Nascimbene)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska, Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2022 r.;
- 2) w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 25 października 2016 r.
- 3) tytułem żądania ewentualnego, w razie gdyby Trybunał uznał, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w obecnym stanie, uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu;
- 4) obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- 5) dla celów dowodowych:
 - a) zarządzenie dołączenia do akt dokumentów uznanych przez Sąd za niedopuszczalne oraz
 - b) zarządzenie, w danym przypadku, odpowiednich środków organizacji postępowania lub środków dowodowych w celu uzyskania protokołu rozprawy z dnia 16 września 2021 r. oraz zapisu dźwiękowego rozprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy. Naruszenie prawa przy ocenie skutków kontroli sprawowanej przez wnoszących odwołanie nad Banca Mediolanum – Oczywisty błąd w ocenie i przeinaczenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do nabycia znacznego pakietu akcji – Niezgodne z prawem zastąpienie uzasadnienia zaskarżonego aktu – Naruszenie zasady kontradiktoryjności – Naruszenie prawa w zakresie kwalifikacji prawnej „nabycia” znacznego pakietu akcji w świetle prawa Unii i prawa krajowego – Brak zastosowania prawa krajowego – Naruszenie zasady lojalnej współpracy – Sprzeczność uzasadnienia – Nadmierne uprawnienia.

Zarzut ten podzielony jest na sześć części, które dotyczą następujących kwestii:

- A) stwierdzenie wspólnej kontroli nad Banca Mediolanum sprawowanej „przed rozpatrywanym połączeniem” przez Fininvest i Silvio Berlusconi w drodze porozumienia akcjonariuszy z Fin. Prog. Italia: błędna ocena skutków;
- B) status Silvio Berlusconi jako posiadacza znacznego pakietu akcji w Banca Mediolanum: błędne przedstawienie następstw „decyzja banku Włoch z dnia 7 października 2014 r.” – „połączenie” – „wyrok Consiglio di Stato (rady państwa, Włochy) z dnia 3 marca 2016 r.”; przeinaczenie okoliczności faktycznych i oczywiste naruszenie prawa;
- C) zastąpienie przez Sąd uzasadnienia autora zaskarżonego aktu własnym uzasadnieniem: naruszenie art. 263 i 264 TFUE;
- D) nowe europejskie pojęcie nabycia znacznego pakietu akcji: brak zastosowania prawa krajowego;
- E) stworzenie przez Sąd sytuacji nieprzewidzianej w przepisach europejskich;
- F) rozróżnienie pomiędzy pośrednimi i bezpośrednimi znacznymi pakietami akcji: naruszenie art. 22 dyrektywy 2013/36/UE⁽¹⁾ oraz art. 22 TUB (Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia, [tekst jednolity ustaw o bankowości i kredycie]).

Zarzut drugi. Naruszenie prawa poprzez uznanie przez Sąd, że dyrektywa 2013/36/UE jest zgodna z prawem – Naruszenie ogólnej zasady niedziałania aktów prawnych wstecz oraz ogólnej zasady pewności prawa – Oczywista sprzeczność uzasadnienia.

Zarzut trzeci. Naruszenie prawa – Naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej i ogólnej zasady pewności prawa – Naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej (odniesienie do zarzutu dziewiątego) – Brak uzasadnienia.

Zarzut czwarty. Naruszenie prawa przy stosowaniu przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE – Naruszenie zasady pewności prawa – Nieuwzględnienie decydującej okoliczności faktycznej zaistniałej w toku postępowania (rehabilitacja), która automatycznie powoduje ponowne spełnienie warunków dobrej reputacji na podstawie krajowych przepisów transponujących.

Zarzut ten podzielony jest na cztery części, które dotyczą następujących kwestii:

- A) brak transpozycji art. 23 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE do prawa krajowego, a w każdym razie niezgodność z prawem dekretu ministerialnego nr 144/1998;
- B) nieopublikowanie wykazu (dokumentów, które należy przedłożyć w celu uzyskania zezwolenia) na podstawie art. 23 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE;
- C) bezskuteczność wspólnych wytycznych z 2008 r.;
- D) decyzja o rehabilitacji dotycząca Silvio Berlusconi: nieuwzględnienie decydującej okoliczności powstałej w toku postępowania, która automatycznie prowadzi do ponownego spełnienia przesłanek dobrej reputacji w rozumieniu krajowych przepisów transponujących.

Zarzut piąty. Naruszenie prawa przy wykładni art. 23 dyrektywy 2013/36/UE w zakresie znaczenia warunku dotyczącego ewentualnego wpływu potencjalnego nabywcy w sytuacji, gdy nie są już spełnione wymogi dobrej reputacji określone w prawie krajowym.

Zarzut szósty. Naruszenie prawa dotyczące znaczenia zasady proporcjonalności przy stosowaniu dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do rzekomego automatyzmu wynikającego z krajowych przepisów transponujących – Zakaz automatyzmu – Brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie.

Zarzut siódmy. Naruszenie prawa w zakresie wykładni i stosowania art. 22 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽²⁾ oraz art. 32 ust. 1 i 5 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 ⁽³⁾ – Naruszenie właściwego obowiązującego prawa krajowego – Naruszenie art. 41 i 47 karty – Oczywiście nielogiczny i sprzeczny charakter uzasadnienia.

Zarzut ósmy. Niezgodność z prawem krótkiego terminu na przedstawienie uwag (trzy dni) przewidzianego w art. 31 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 – Naruszenie art. 41 karty oraz odpowiednich ogólnych zasad prawa wywodzących się z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich – Sprzeczny i oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Niezgodność z kryteriami dotyczącymi rozsądnego charakteru i proporcjonalności terminu oraz brak wykonania przez Sąd jego kompetencji w tym zakresie.

Zarzut dziewiąty. Naruszenie prawa przy stosowaniu art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem w odniesieniu do nowych zarzutów przedstawionych w następstwie wyroku Trybunału z dnia 19 grudnia 2018 r. – Oczywiście błąd w ocenie w odniesieniu do istnienia „nowej okoliczności prawnej”, brak uzasadnienia i oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty – Brak uzasadnienia w odniesieniu do braku rozpatrzenia z urzędu nowych zarzutów.

Zarzut dziesiąty. Oczywiście błąd w ocenie w odniesieniu do dopuszczalności zarzutu dotyczącego decyzji w sprawie pozytywnego wyniku okresu próbnego w ramach usług społecznych – Oczywiście nielogiczny charakter uzasadnienia – Naruszenie prawa krajowego – Naruszenie art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem – Naruszenie zasady skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty – Brak uzasadnienia w odniesieniu do braku rozpatrzenia zarzutu z urzędu.

Zarzut jedenasty. Naruszenie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem w zakresie niedopuszczalności nowych dowodów – Brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do względów uzasadniających opóźnienie – Oczywiście błąd w ocenie znaczenia dla rozstrzygnięcia dokumentów związanych ze skargą wniesioną przed Europejski Trybunał Praw Człowieka, wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2018 r. oraz wyroku połączonych izb Corte di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) nr 10355/2021 – Brak zbadania dokumentu rozstrzygającego dla celów dopuszczalności nowych zarzutów – Naruszenie prawa do obrony, a w szczególności art. 47 karty.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczania instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽³⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-593/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2022 r. przez Tirrenia di navigazione SpA

(Sprawa C-514/22 P)

(2022/C 359/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tirrenia di navigazione SpA (przedstawiciele: adwokaci B. Nascimbene, F. Rossi Dal Pozzo, A. Moriconi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie T-593/20.
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2020/1412 z dnia 2 marca 2020 r. w zakresie dotyczącym art. 2, 3 i 4 oraz posiłkowo art. 6 i 7 nakazujących bezzwłoczne i rzeczywiste odzyskanie zarzucanej pomocy.
3. Posiłkowo w stosunku do pkt 2: przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu.
4. Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zaskarża wyrok Sądu w sprawie T-593/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja, który oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji (UE) 2020/1412 z dnia 2 marca 2020 r. w odniesieniu do art. 2, 3 i 4, a posiłkowo art. 6 i 7, w której Komisja stwierdziła, że pewne środki dotyczące wnoszącego odwołanie należy uznać za pomoc państwa przyznaną bezprawnie i niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także wytycznych z 2004 r. dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo i że wydany przezeń wyrok nie został uzasadniony w zakresie, w jakim stwierdza, iż wnoszący odwołanie nie zapewnił spełnienia przesłanek określonych w pkt 25 lit. c) wytycznych z 2004 r.

Wnoszący odwołanie utrzymuje natomiast, że rząd włoski a) należycie poinformował Komisję o planie prywatyzacji działu przedsiębiorstwa; b) potwierdził zamiar zwrotu pomocy na ratowanie przed upływem sześciomiesięcznego terminu przy wykorzystaniu dochodu z prywatyzacji; c) opublikował plan likwidacji na swojej stronie internetowej. Tym samym umożliwił on Komisji uzyskanie pełnej wiedzy na temat planów przeprowadzenia prywatyzacji w ramach planu likwidacji, a następnie zwrotu pomocy na ratowanie.

Zdaniem wnoszącego odwołanie formalistyczne podejście przyjęte przez Komisję, które podzielił Sąd, jest sprzeczne z zasadą dobrej administracji ustanowioną w art. 41 karty praw podstawowych i z zasadą skuteczności.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do zwolnień z niektórych podatków.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo i że wydany przezeń wyrok nie został uzasadniony w zakresie, w jakim w odniesieniu do „podatków pośrednich” uznaje zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odpowiedzi na skargę za zasadny.

Sąd naruszył ponadto prawo, oceniając możliwość zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE do środka zarzucanego wnoszącemu odwołanie, mającego za przedmiot zwolnienie z pewnych podatków, a ocena Sądu w tym względzie jest pozbawiona uzasadnienia.

To zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych jest bowiem całkowicie uzależnione od przyszłych i niepewnych zdarzeń, które aż do chwili obecnej uniemożliwiły uzyskanie jakiegokolwiek korzyści po stronie wnoszącego odwołanie i spowodowały, jak przyznano w decyzji, że taka korzyść może wystąpić w przyszłości jedynie hipotetycznie.

Następnie wnoszący odwołanie uważa, że poza brakiem korzyści brakuje również innych elementów składających się na pojęcie pomocy, a mianowicie wpływu środka na wymianę handlową w Unii i zakłócenia konkurencji.

W związku z tym wspomniane zwolnienie nie wchodzi w zakres pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a zatem nie stanowi pomocy państwa.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasad pewności prawa i dobrej administracji w odniesieniu do czasu trwania postępowania, a także naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo i że wydany przezeń wyrok nie został uzasadniony w zakresie, w jakim stwierdza, iż postępowanie, które doprowadziło do przyjęcia decyzji (UE) 2020/1412, ogółem nie trwało nadmiernie długo i że w związku z tym zasady pewności prawa, dobrej administracji i proporcjonalności nie zostały naruszone. Jeśli chodzi o naruszenie zasady proporcjonalności, Sąd uważa za zasadny zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odpowiedzi na skargę i w ten sposób narusza prawo.

Wnoszący odwołanie uważa również, że decyzja (UE) 2020/1412, zgodnie z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań i w poszanowaniu art. 16 i 17 karty praw podstawowych, nie mogła nałożyć obowiązku odzyskania spornych środków pomocy od Tirrenia AS.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, nie stwierdzając naruszenia przez Komisję wyżej wymienionych zasad ogólnych oraz karty praw podstawowych, Sąd naruszył prawo.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi brak włączenia do akt jednego dowodu.

Wnoszący odwołanie zarzuca, że nie mógł złożyć do akt sprawy zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem decyzji Komisji z dnia 30 września 2021 r. w sprawie środków SA.32014, SA.32015, SA.32016 (2011/C) (ex 2011/NN) wdrożonych przez Włochy i region Sardynia na rzecz Saremar [C(2021) 6990], które otrzymał od Komisji w następstwie wniosku o dostęp do akt.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, biorąc pod uwagę znaczenie decyzji w sprawie Saremar, brak załączenia tego dodatkowego dowodu do akt sprawy spowodował wadliwość wyroku Sądu zarówno ze względu na fakt, że miało ono miejsce z naruszeniem regulaminu postępowania samego Sądu, oraz ciążący na każdej instytucji Unii obowiązek uzasadnienia, jak i z powodu oczywistego naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do obrony.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20, Tirrenia di navigazione SpA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2022 r. przez Tirrenia di navigazione SpA

(Sprawa C-515/22 P)

(2022/C 359/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tirrenia di navigazione SpA (przedstawiciele: adwokaci B. Nascimbene, F. Rossi Dal Pozzo, A. Moriconi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20.
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2020/1411 z dnia 2 marca 2020 r. w zakresie dotyczącym art. 1 ust. 3 w związku z art. 2.
3. Posiłkowo w stosunku do pkt 2: przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu.
4. Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zaskarża wyrok Sądu z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie T-601/20, Tirrenia di Navigazione SpA/Komisja, który oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji (UE) 2020/1412 z dnia 2 marca 2020 r. w odniesieniu do art. 1 ust. 3 w związku z art. 2, w drodze której Komisja uznała za „niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc przyznaną przedsiębiorstwu Adriatica w okresie od stycznia 1992 r. do lipca 1994 r. w odniesieniu do połączenia Brindisi/Korfu/Igoumenitsa/Patras” i która „została bezprawnie wdrożona z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE”.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie o charakterze proceduralnym związane z przedawnieniem żądania zwrotu odsetek od pomocy uznanej za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem.

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd popełnił szereg błędów: a) uznając w odniesieniu do zakwestionowania braku odzyskania odsetek za okres od 1 stycznia 2007 r. do 26 marca 2007 r., że nie upłynął dziesięcioletni termin przedawnienia; b) stwierdzając, że brak zakwestionowania tego naruszenia, skutkujący oczywistym naruszeniem zasady kontryktoryjności, a tym samym prawa do obrony, nie może być podnoszony przez wnoszącego odwołanie, ponieważ dotyczy zainteresowanego państwa członkowskiego.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi, że pomoc została błędnie zakwalifikowana jako nowa, że decyzja uznająca pomoc państwa za nową i niezgodną z rynkiem wewnętrznym była niezgodna z prawem oraz że naruszono obowiązek uzasadnienia i zasadę proporcjonalności.

Sąd nie wykazał, w jaki sposób Komisja decyzją (UE) 2020/1411 z dnia 2 marca 2020 r. usunęła uchybienie stwierdzone wyrokiem Sądu z dnia 4 marca 2009 r. w sprawach połączonych T-265/04, T-292/04 i T-504/04 w odniesieniu do decyzji z 2004 r. (2005/163/WE).

Sąd błędnie uznał, że Komisja usunęła brak uzasadnienia stwierdzonego w 2009 r. i że wykazała w decyzji (UE) 2020/1411, iż dotacje przyznane przedsiębiorstwu Adriatica w ramach obowiązku świadczenia usługi publicznej stanowią nową pomoc.

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo i że jego wyrok nie zawiera uzasadnienia w zakresie, w jakim stwierdził, iż Komisja prawidłowo uznała za niezgodne z rynkiem wewnętrznym dotacje przyznane przedsiębiorstwu Adriatica w ramach obowiązku świadczenia usługi publicznej za okres od stycznia 1992 r. do lipca 1994 r. w odniesieniu do połączenia Brindisi/Korfu/Igoumenitsa/Patras.

Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd powinien był obligatoryjnie zbadać, czy Komisja w decyzji (UE) 2020/1411 a) wyraźnie określiła sytuację na rynku, b) poprawnie porównała przedmiot środka pomocy z celem kartelu, c) prawidłowo wyjaśniła, w jaki sposób zakłócenie konkurencji spowodowane przez środek pomocy zostało wzmocnione przez połączenie tego środka (w przeciwnym razie uznanego za zgodny ze wspólnym rynkiem) z udziałem w kartelu, a w konsekwencji d) czy uzasadniła związek przyczynowo-skutkowy w odniesieniu do istnienia wynikających z tego przeszkód w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej.

Wnoszący odwołanie uważa również, że wnioski, do jakich doszedł Sąd, są sprzeczne z ogólną zasadą proporcjonalności.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasad pewności prawa i dobrej administracji w odniesieniu do czasu trwania postępowania, a także zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak również naruszenie zasady proporcjonalności.

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo i że jego wyrok nie zawiera uzasadnienia w zakresie, w którym stwierdza, że całe postępowanie, które doprowadziło do wydania decyzji (UE) 2020/1411 z dnia 2 marca 2020 r., nie było nadmiernie długie i że w związku z tym nie zostały naruszone zasady pewności prawa, dobrej administracji i proporcjonalności.

Wnoszący odwołanie uważa również, że zgodnie z zasadą uzasadnionych oczekiwań oraz z poszanowaniem art. 16 i 17 karty praw podstawowych decyzja (UE) 2020/1411 z dnia 2 marca 2020 r. nie mogła wymagać odzyskania pomocy.

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd naruszył prawo, nie stwierdzając, że Komisja naruszyła te ogólne zasady i kartę praw podstawowych.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi brak włączenia do akt jednego dowodu.

Wnoszący odwołanie zarzuca, że nie mógł złożyć do akt sprawy zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem decyzji Komisji z dnia 30 września 2021 r. w sprawie środków SA.32014, SA.32015, SA.32016 (2011/C) (ex 2011/NN) wdrożonych przez Włochy i region Sardynia na rzecz Saremar [C(2021) 6990], które otrzymał od Komisji w następstwie wniosku o dostęp do akt.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, biorąc pod uwagę znaczenie decyzji w sprawie Saremar, brak załączenia tego dodatkowego dowodu do akt sprawy spowodował wadliwość wyroku Sądu zarówno ze względu na fakt, że miało ono miejsce z naruszeniem regulaminu postępowania samego Sądu, oraz ciążący na każdej instytucji Unii obowiązek uzasadnienia, jak i z powodu oczywistego naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do obrony.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – IP/Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEAR de Cataluña)

(Sprawa C-330/20) ⁽¹⁾

(2022/C 359/64)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – CZ/Tribunal Económico-Administrativo Regional de Catalunya (TEAR de Catalunya)

(Sprawa C-366/20) ⁽¹⁾

(2022/C 359/65)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – EUROBANK BULGARIA/NI, RZ, DMD DEVELOPMENTS

(Sprawa C-445/21) ⁽¹⁾

(2022/C 359/66)

Język postępowania: bułgarski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 11.10.2021.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 31 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Laudamotion GmbH/TG, QN, AirHelp Germany GmbH

(Sprawa C-517/21) ⁽¹⁾

(2022/C 359/67)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch – Nederlandy) – G/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-614/21) ⁽¹⁾

(2022/C 359/68)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 30 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – YV/Stadtverkehr Lindau (B) GmbH

(Sprawa C-685/21) ⁽¹⁾

(2022/C 359/69)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești – Rumunia) – postępowanie wszczęte na wniosek MK

(Sprawa C-709/21) ⁽¹⁾

(2022/C 359/70)

Język postępowania: rumuński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 31.1.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich – Polska) – Provident Polska S.A./VF

(Sprawa C-717/21) ⁽¹⁾

(2022/C 359/71)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 21.3.2022.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – AI i in./ECDC

(Sprawa T-864/19) ⁽¹⁾

[Służba Publiczna – Personel ECDC – Mobbing – Wniosek o udzielenie wsparcia – Uprzednie zawiadomienia – Artykuł 31 karty praw podstawowych – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Zakres obowiązku wspomaganie – Obowiązek dbałości – Wszczęcie dochodzenia – Rozsądny termin – Odpowiedzialność – Bezprawność]

(2022/C 359/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AI, HV, HW, HY (przedstawiciele: adwokatkę L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (przedstawiciele: J. Mannheim, pełnomocnik, którego wspierali adwokaci D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 270 TFUE, złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 17 grudnia 2019 r., skarżący żądają naprawienia szkody, którą ponieśli w wyniku, co do zasady, braku odpowiedniej reakcji Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) na zachowanie A (kierownika wydziału) wobec nich w latach 2012–2018, które ich zdaniem stanowiło mobbing.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – JC/EUCAP Somalia

(Sprawa T-165/20) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa – Międzynarodowy pracownik kontraktowy zatrudniony w EUCAP Somalia – Misja w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – Rozwiązanie umowy o pracę na czas określony w trakcie okresu próbnego – Zawiadomienie o rozwiązaniu umowy listem poleconym za potwierdzeniem odbioru – Wysłanie listu z niepełnym adresem – Rozpoczęcie biegu terminu na wniesienie skargi wewnętrznej poprzedzającego wniesienie skargi do sądu – Ustalenie prawa właściwego – Bezwzględnie obowiązujące przepisy krajowego prawa pracy – Nieważność klauzuli o okresie próbnym – Nieprawidłowe zawiadomienie o wypowiedzeniu – Odszkodowanie z tytułu wypowiedzenia – Wypłata z mocą wsteczną wynagrodzenia – Powództwo wzajemne]

(2022/C 359/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JC (przedstawiciel: adwokat Van Himst)

Strona pozwana: EUCAP Somalia (przedstawiciel: adwokat E. Raoult)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 272 TFUE skarżący wnosi, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności pisma z dnia 4 listopada 2019 r. oraz pisma z dnia 3 grudnia 2019 r., w których EUCAP Somalia powiadomiła go o decyzji o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, a także, w razie potrzeby, decyzji z dnia 24 stycznia 2020 r., na mocy której oddalono jego wewnętrzne odwołanie od decyzji o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, doręczonej mu pismem z dnia 3 grudnia 2019 r., a po drugie, o zasądzenie od EUCAP Somalii z mocą wsteczną i ostatecznego rozwiązania stosunku pracy z mocą wsteczną.

Sentencja

- 1) Zawiadomienie o wypowiedzeniu zawarte w piśmie z dnia 4 listopada 2019 r. jest nieważne.
- 2) Rozwiązanie umowy zawartej między EUCAP Somalia i JC w dniu 21 sierpnia 2019 r. jest zgodne z prawem, ważne oraz uzyskało skuteczność wobec JC w dniu 5 grudnia 2019 r., a także stało się ostateczne wraz z upływem miesięcznego okresu wypowiedzenia, licząc od dnia 9 grudnia 2019 r. zgodnie z art. 18.1 tej umowy.
- 3) Od EUCAP Somalia zasądza się zapłatę na rzecz JC, po pierwsze, kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, zdefiniowanemu w art. 12.2 tej umowy, z wyłączeniem diet dziennych, o których mowa w art. 15 umowy, za okres od dnia 26 listopada do dnia 8 grudnia 2019 r. włącznie, a po drugie, kwoty odpowiadającej odszkodowaniu z tytułu miesięcznego wypowiedzenia równemu wynagrodzeniu za okres od dnia 9 grudnia 2019 r. do dnia 9 stycznia 2020 r., przy czym kwoty te są powiększone o odsetki ustawowe według stawki zgodnie z prawem belgijskim.
- 4) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 5) Powództwo wzajemne EUCAP Somalia zostaje oddalone.
- 6) EUCAP Somalia zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – JF/EUCAP Somalia

(Sprawa T-194/20) ⁽¹⁾

[(Klauzula arbitrażowa – Międzynarodowy pracownik kontraktowy zatrudniony w EUCAP Somalia – Misja objęta wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa – Nieprzedłużenie umowy o pracę w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii – Prawo do bycia wysłuchanym – Równość traktowania – Niedyskryminacja ze względu na przynależność państwową – Okres przejściowy przewidziany w umowie o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii – Skarga o stwierdzenie nieważności – Skarga o odszkodowanie – Akty nierozdzielnie związane z umową – Niedopuszczalność)]

(2022/C 359/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JF (przedstawiciel: adwokat A. Kunst)

Strona pozwana: EUCAP Somalia (przedstawiciel: adwokat E. Raoult)

Przedmiot

W swojej skardze skarżący wnosi, tytułem żądania głównego, po pierwsze, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności noty EUCAP Somalia z dnia 18 stycznia 2020 r. oraz pisma z dnia 29 stycznia 2020 r., w których postanowiła ona nie przedłużać zawartej z nim umowy o pracę, a po drugie, na podstawie art. 268 TFUE, naprawienia szkody poniesionej przez niego w wyniku tych aktów, a tytułem żądania ewentualnego na podstawie art. 272 TFUE, o uznanie spornych aktów za niezgodne z prawem, a także naprawienie szkody wyrządzonej w wyniku tych aktów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) JF zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – VeriGraft/Eisma

(Sprawa T-457/20) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa – Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” (2014 – 2020) – Umowa o udzielenie dotacji na projekt „Personalized Tissue-Engineered Veins as the first Cure for Patients with Chronic Venous Insufficiency – P-TEV” – Nieprzewidziane w umowie o udzielenie dotacji koszty podwykonawstwa – Uproszczona procedura zatwierdzenia – Podwykonawstwo wskazane w okresowych sprawozdaniach technicznych – Zatwierdzone okresowe sprawozdania techniczne – Koszty kwalifikowalne]

(2022/C 359/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VeriGraft AB (Göteborg, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Hansson i M. Persson)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Innowacji i ds. MŚP (Eisma), (przedstawiciele: A. Galea, pełnomocnik, wspierana przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot

W skardze, której podstawą jest art. 272 TFUE, skarżąca żąda stwierdzenia, po pierwsze, że odrzucone przez Agencję Wykonawczą ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) koszty podwykonawstwa są kosztami kwalifikowalnymi na podstawie umowy o udzielenie dotacji dotyczącej projektu „Personalized Tissue-Engineered Veins as the first Cure for Patients with Chronic Venous Insufficiency – P-TEV” („Spersonalizowane żyły pochodzące z inżynierii tkankowej jako pierwsze leczenie dla pacjentów z przewlekłą niewydolnością żylną – P-TEV”), oznaczonej sygnaturą 778620, po drugie, że nota obciążeniowa nr 3242004635 wystawiona przez EASME na kwotę 106 928,74 EUR jest bezzasadna, i po trzecie, że odzyskanie kwoty 109 230,19 EUR z funduszu gwarancyjnego ustanowionego na podstawie umowy o dotację jest również bezzasadne.

Sentencja

- 1) Należy uznać podniesione przez VeriGraft AB żądanie stwierdzenia, że odrzucone przez Agencję Wykonawczą ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) koszty podwykonawstwa w wysokości 258 588,80 EUR stanowią koszty kwalifikowalne z tytułu umowy o udzielenie dotacji „Personalized Tissue Engineered Veins as a first Cure for Patients with Chronic Venous Insufficiency – P TEV”, oznaczonej sygnaturą 778620.
- 2) Należy uznać podniesione przez VeriGraft AB żądanie stwierdzenia bezpodstawności noty obciążeniowej nr 3242004635 wystawionej przez Agencję Wykonawczą ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw na kwotę 106 928,74 EUR.
- 3) Należy uznać podniesione przez VeriGraft AB żądanie stwierdzenia bezpodstawności odzyskania kwoty 109 230,19 EUR z funduszu gwarancyjnego utworzonego na podstawie umowy o udzielenie dotacji „Personalized Tissue Engineered Veins as a first Cure for Patients with Chronic Venous Insufficiency – P TEV”, oznaczonej sygnaturą 778620.

4) Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Innowacji i ds. MŚP (Eisma) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 07.09.2020.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Delifruit/Komisja

(Sprawa T-629/20) ⁽¹⁾

[Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie chloropiryfos – Określenie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości chloropiryfosu w bananach lub na ich powierzchni – Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 – Dostępna wiedza naukowa i techniczna – Inne czynniki uznawane za istotne]

(2022/C 359/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Delifruit, SA (Guayaquil, Ekwador) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, P. Sellar i S. Abdel-Qader)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castilla Contreras, A. Dawes i M. ter Haar, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2020/1085 z dnia 23 lipca 2020 r. zmieniającego załączniki II i V do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości chloropiryfosu i chloropiryfosu metylowego w określonych produktach lub na ich powierzchni (Dz.U. 2020, L 239, s. 7; sprostowanie Dz.U. 2020, L 245, s. 32) w zakresie, w jakim ustalono w nim najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości chloropiryfosu w bananach lub na ich powierzchni na poziomie 0,01 mg/kg.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Delifruit, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Standard International Management / EUIPO – Asia Standard Management Services (The Standard)

(Sprawa T-768/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy The Standard – Stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku – Miejsce używania znaku towarowego – Reklamy i oferty sprzedaży skierowane do konsumentów w Unii – Artykuł 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 359/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Standard International Management LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Edenborough, QC, S. Wickenden, barrister, i adwokat M. Maier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Asia Standard Management Services Ltd (Hong Kong, Chiny)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 listopada 2020 r. (sprawa R 828/2020-5).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 listopada 2020 r. (sprawa R 828/2020-5) w zakresie, w jakim dotyczy usług z klas 38, 39, 41, 43 i 44.
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Standard International Management LLC, w tym koszty poniesione w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Gugler France/EUIPO – Gugler (GUGLER)

(Sprawa T-147/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy GUGLER – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Brak złej wiary – Artykuł 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 359/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gugler France (Auxons, Francja) (przedstawiciel: adwokatka A. Grolée)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Alexander Gugler (Maxdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokatka M.-C. Simon)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 grudnia 2020 r. (sprawa R 893/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gugler France zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 163 z 3.5.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – CCTY Bearing Company/EUIPO – CCVI International (CCTY)
(Sprawa T-176/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy CCTY – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy CCVI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Nadużycie prawa – Artykuł 71 rozporządzenia 2017/1001]

(2022/C 359/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CCTY Bearing Company (Zhenjiang, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci L. Genz i C. Stadler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Capostagno i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: CCVI International Srl (Vicenza, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Demarinis, R. Covelli i M. Theisen)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 3 lutego 2021 r. (sprawa R 779/2020-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CCTY Bearing Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 31.5.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Illumina/Komisja
(Sprawa T-227/21) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Koncentracje – Rynek przemysłu farmaceutycznego – Artykuł 22 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 – Wniosek o odesłanie sprawy złożony przez organ ochrony konkurencji, który zgodnie z ustawodawstwem krajowym nie jest właściwy do zbadania koncentracji – Decyzja Komisji o zbadaniu koncentracji – Decyzje Komisji uwzględniające wnioski innych krajowych organów ochrony konkurencji o przyłączenie się do wniosku o odesłanie sprawy – Kompetencja Komisji – Termin na przedstawienie wniosku o odesłanie sprawy – Pojęcie „powiadomienia” – Rozsądny termin – Uzasadnione oczekiwania – Publiczne wypowiedzi wiceprzewodniczącego Komisji – Pewność prawa]

(2022/C 359/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Illumina, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Beard, barrister, i adwokat P. Chappatte)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan, G. Conte i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Grail LLC, dawniej Grail, Inc. (Menlo Park, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Little, solicitor, adwokaci J. Ruiz Calzado, J.M. Jiménez-Laiglesia Oñate i A. Giraud)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciel: K. Boskovits, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: T. Stéhelin, P. Dodeller, J.L. Carré i E. Leclerc, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: K. Bulterman i P. Huurnink, pełnomocnicy), Urząd Nadzoru EFTA (przedstawiciele: C. Simpson, M. Sánchez Rydelski i M. M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji C(2021) 2847 final z dnia 19 kwietnia 2021 r. uwzględniającej wniosek francuskiego organu ochrony konkurencji o zbadanie koncentracji mającej na celu uzyskanie przez Illumina, Inc. wyłącznej kontroli nad Grail, Inc. (sprawa COMP/M.10188 – Illumina/Grail), po drugie, decyzji Komisji C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final i C(2021) 2855 final z dnia 19 kwietnia 2021 r., uwzględniających wnioski greckiego, belgijskiego, norweskiego, islandzkiego i niderlandzkiego organu ochrony konkurencji o przyłączenie się do tego wniosku o odesłanie sprawy, i po trzecie, pisma Komisji z dnia 11 marca 2021 r. informującego spółki Illumina i Grail o wspomnianym wniosku o odesłanie sprawy.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ILLUMINA, Inc. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Grecka, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Urząd Nadzoru EFTA i Grail LLC pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 28.6.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Unimax Stationery/EUIPO – Mitsubishi Pencil (uni)

(Sprawa T-369/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy uni – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Oznaczenia lub wskazówki, które stały się zwyczajowe – Artykuł 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 359/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unimax Stationery (Daman, Indie) (przedstawiciel: E. Amoah, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Mitsubishi Pencil Co. Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: A. Perani i G. Ghisletti, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 kwietnia 2021 r. (sprawa R 1909/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Unimax Stationery pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – TL/Komisja**(Sprawa T-438/21) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa na czas określony – Decyzja o nieprzedłużeniu – Ogłoszenie o naborze – Oczywisty błąd w ocenie – Obowiązek dbałości – Mobbing – Odpowiedzialność]****(2022/C 359/82)***Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* TL (przedstawiciele: adwokatkę L. Levi i N. Flandin)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i M. Brauhoff, pełnomocnicy)**Przedmiot**

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżąca wnosi, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego w Komisji Europejskiej do zawierania umów o pracę z dnia 29 października 2020 r. o nieprzedłużeniu jej umowy o pracę, i w miarę potrzeby, decyzji z dnia 20 kwietnia 2021 r., na mocy której oddalono jej zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej na rzeczoną decyzję, oraz po drugie, o naprawienie szkody, którą miała ona ponieść wskutek tych aktów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) TL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 6.9.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Purasac/EUIPO – Prollem Medical Technologies (Rejeunesse)**(Sprawa T-543/21) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Rejeunesse – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy REVANESSE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]****(2022/C 359/83)***Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Purasac Co. Ltd (Anyang-si, Korea Południowa) (przedstawiciel: adwokat P. Lee)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Sliwiska i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Prolenium Medical Technologies, Inc. (Aurora, Ontario, Kanada) (przedstawiciel: adwokat R. Lyxell)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 lipca 2021 r. (sprawa R 146/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Purasac Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 422 z 18.10.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Brand Energy Holdings/EUIPO (RAPIDGUARD)

(Sprawa T-573/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego RAPIDGUARD – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 – Prawo do bycia wysłuchanym]

(2022/C 359/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brand Energy Holdings BV (Vlaardingen, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci A. Hönninger i F. Dechent)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 30 czerwca 2021 r. (sprawa R 294/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Brand Energy Holdings BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 25.10.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – Rimini Street/EUIPO (WE DO SUPPORT)(Sprawa T-634/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy WE DO SUPPORT – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 359/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rimini Street, Inc. (Las Vegas, Nevada, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat E. Ratjen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Raponi i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 3 sierpnia 2021 r. (sprawa R 710/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rimini Street, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – dennree / EUIPO (BioMarkt)(Sprawa T-641/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BioMarkt – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 359/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: dennree GmbH (Töpen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Röttgen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 sierpnia 2021 r. (sprawa R 783/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) dennree GmbH pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2022 r. – TL/Komisja

(Sprawa T-677/21) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Sprawozdanie z oceny za rok 2019 – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Ustalenie celów – Nadużycie władzy – Odpowiedzialność]

(2022/C 359/87)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TL (przedstawiciele: adwokatk L. Levi i N. Flandin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Brauhoff i L. Hohenecker, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 270 TFUE skarżąca żąda, po pierwsze, stwierdzenia nieważności jej sprawozdania z oceny za rok 2019 lub, ewentualnie, częściowego stwierdzenia nieważności tego sprawozdania oraz w razie potrzeby decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę Komisji Europejskiej z dnia 8 lipca 2021 r. oddalającej jej zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej na to sprawozdanie, a po drugie, zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez nią z tytułu niezgodności z prawem tego sprawozdania.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) TL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 21 lipca 2022 r. – Fersher Developments i Lisin / Komisja i EBC

(Sprawa T-200/18) ⁽¹⁾

[Skarga o odszkodowanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Cypru – Protokół ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. dotyczący szczegółowych warunków w zakresie polityki gospodarczej zawarty między Cyprzem a europejskim mechanizmem stabilności – Właściwość Sądu – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Równość traktowania – Zasada proporcjonalności – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2022/C 359/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fersher Developments LTD (Nikozja, Cypr), Vladimir Lisin (Lipetsk, Rosja) (przedstawiciel: adwokat R. Nowinski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, T. Materne i S. Delaude), Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: O. Heinz, P. Papaschalis, G. Várhelyi i M. Szablewska, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata H.-G. Kamanna)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 268 TFUE skarżący wnoszą o naprawienie szkody, którą mieli oni ponieść wskutek decyzji Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) o uzależnieniu przyznania Republice Cypryjskiej instrumentu pomocy finansowej od spełnienia pewnych warunków.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fersher Developments LTD i M. Vladimir Lisin pokrywają koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 25 lipca 2022 r. – Armadora Parleros/Komisja

(Sprawa T-254/21) ⁽¹⁾

[Odpowiedzialność pozaumowna – Wspólna polityka rybołówstwa – Niewykonanie przez Komisję kompetencji kontrolnych przewidzianych we właściwych przepisach – Moc silnika statków – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Szkoda – Związek przyczynowy – Termin przedawnienia – Skarga oczywiście niedopuszczalna]

(2022/C 359/89)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Armadora Parleros, SL (Santa Eugenia de Ribeira, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Navas Marqués)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Morales Puerta i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Przedmiot

W swej skardze opartej na art. 268 TFUE skarżąca wnosi o naprawienie szkody w postaci utraconych zysków, jaką miała ona ponieść w 2005 r. w wyniku uszkodzenia silnika należącego do niej statku rybackiego Vianto Tercero. Twierdzi ona, że owo uszkodzenie silnika należy przypisać brakowi odpowiedniego nadzoru Komisji nad sposobem sprawowania przez Królestwo Hiszpanii kontroli przestrzegania reguł wspólnej polityki rybołówstwa w strefie połowowej północno-zachodniego rejonu Morza Kantabryjskiego. Według niej uszkodzenie silnika zostało spowodowane jego nadmierną eksploatacją wynikającą z narażenia skarżącej na nieuczciwej konkurencję ze strony statków rybackich, których silniki przekraczały dopuszczalną moc.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w każdym razie jako prawnie oczywiście bezzasadna.
- 2) Armadora Parleros, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 28.6.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 15 lipca 2022 r. – El Corte Inglés/EUIPO – Brito & Pereira (TINTAS BRICOR)**(Sprawa T-317/21) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]**

(2022/C 359/90)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Brito & Pereira (Vizela, Portugalia)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 26 marca 2021 r. (sprawa R 882/2020-1).

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez El Corte Inglés, SA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 19.7.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2022 r. – Anglofranchise/EUIPO – Bugrey (BOY LONDON)**(Sprawa T-439/21) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego – Umorzenie postępowania]**

(2022/C 359/91)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Anglofranchise Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Roncaglia, F. Rossi, N. Parrotta i R. Perotti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Raponi i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Yuliya Bugrey (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat D. Russo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 kwietnia 2021 r. (sprawa R 459/2020-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Yulią Bugrey a Anglofranchise.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Anglofranchise Ltd i Yuliya Bugrey pokrywają własne koszty oraz każda z nich połowę kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 357 z 6.9.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 20 lipca 2022 r. – Sanoptis/EUIPO – Synoptis Pharma (SANOPTIS)**(Sprawa T-30/22) (¹)****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie zgłoszenia do rejestracji – Umorzenie postępowania]****(2022/C 359/92)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Sanoptis Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat S. Rost)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Synoptis Pharma sp. z o.o. (Warszawa, Polska)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 18 listopada 2021 r. (sprawa R 850/2021-4).

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Sanoptis Sàrl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 119 z 14.3.2022.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2022 r. – Aziz/Komisja**(Sprawa T-266/22)****(2022/C 359/93)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ahmad Aziz (Pieta, Malta) (przedstawiciel: L. Cuschieri, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji Europejskiej nr Ares(2022)3227480 z dnia 26 kwietnia 2021 r. w sprawie sprostowania danych skarżącego na podstawie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 (¹);

- stwierdzenie, że doszło do naruszenia art. 50 Karty praw podstawowych UE, gdy organy państwa wszczęły dwa równoległe postępowania karne i cywilne w związku z tymi samymi zarzucanymi okolicznościami faktycznymi przeciwko skarżącemu, przedstawiając jego dane osobowe, gdy skarżący został już oczyszczony w ramach pakistańskiego postępowania sądowego w związku tymi samymi zarzucanymi okolicznościami faktycznymi;
- stwierdzenie, że doszło do naruszenia art. 17 rozporządzenia (UE) 2018/1725 z powodu nieprzekazania danych. Skarżący żąda, aby Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji Europejskiej nr Ares(2022)2457760 z dnia 1 kwietnia 2022 r. w sprawie nieprzekazania danych na podstawie art. 17 rozporządzenia nr (UE) 2018/1725.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym Komisja Europejska naruszyła art. 18 rozporządzenia (UE) 2018/1725 poprzez brak sprostowania danych osobowych skarżącego.
2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja Europejska naruszyła art. 18 rozporządzenia (UE) 2018/1725 poprzez nieudostępnienie skarżącemu jego danych osobowych.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Komisję Europejską zasady domniemania przejrzystości i jawności poprzez nieudzielenie skarżącemu dostępu do jego danych osobowych, w sytuacji toczących się przeciwko niemu równoległe postępowania karnego i cywilnego. Skarżący ma prawo do uzyskania dostępu do jego danych osobowych w wypadku toczących się postępowania cywilnego i karnego.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018 L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2022 r. – Aziz/Komisja

(Sprawa T-286/22)

(2022/C 359/94)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmad Aziz (Pieta, Malta) (przedstawiciel: L. Cuschieri, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16 maja 2022 r. z powodu nieprzekazania danych w przewidzianym terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 3 i art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 (¹);
- stwierdzenie, że doszło do naruszenia art. 50 Karty praw podstawowych UE, gdy organy państwa wszczęły dwa równoległe postępowania karne i cywilne w związku z tymi samymi zarzucanymi okolicznościami faktycznymi przeciwko skarżącemu, przedstawiając jego dane osobowe, gdy skarżący został już oczyszczony w ramach pakistańskiego postępowania sądowego w związku tymi samymi zarzucanymi okolicznościami faktycznymi;
- stwierdzenie, że doszło do naruszenia 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1725, gdy Komisja Europejska nie udostępniła skarżącemu jego danych osobowych w przewidzianym terminie, który wynosił trzy miesiące, i Komisja Europejska przedłużyła ponad trzymiesięczny termin na wniosek skarżącego o udostępnienie jego danych osobowych;

- stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła zasadę domniemania przejrzystości i jawności, gdy nie udostępniła skarżącemu jego danych osobowych w przewidzianym terminie, który wynosił trzy miesiące, podczas gdy toczą się przeciwko niemu równoległe postępowania karne i cywilne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską art. 8 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2018/1725 poprzez nieprzekazanie skarżącemu jego danych osobowych w przypisanym trzymiesięcznym terminie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1725 poprzez nieudostępnienie skarżącemu jego danych osobowych w przypisanym trzymiesięcznym terminie oraz poprzez przedłużenie tego terminu w sytuacji, gdy Komisja Europejska nie była do tego uprawniona. Brak odpowiedzi Komisji Europejskiej na wniosek o dostęp do danych osobowych w terminie określonym w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1725 jest równoznaczny z decyzją o odmowie takiego dostępu. Terminy te, ustanowione ze względu na interes publiczny, nie mogą być zmieniane przez strony. Zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1725, który jest szczególnym wyrazem zasady ochrony sądowej, każda odmowa dostępu do danych osobowych żądanych od administracji może być przedmiotem skargi w drodze postępowania sądowego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską zasady domniemania przejrzystości i jawności poprzez nieudzielenie skarżącemu dostępu do jego danych osobowych w przypisanym trzymiesięcznym terminie, w sytuacji gdy przeciwko niemu toczą się równoległe postępowania karne i cywilne w związku tymi samymi zarzucanymi okolicznościami faktycznymi. W przypadku przetwarzania danych osobowych podstawowym prawem osoby jest uzyskanie kopii jej danych osobowych w toczącym się postępowaniu karnym.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018 L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – Aristotelio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA

(Sprawa T-388/22)

(2022/C 359/95)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Aristotelio Panepistimio Thessalonikis (APT) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za bezzasadne żądania pozwanej zawartego w nocie obciążeniowej nr 3242201592/28.1.2022, by skarżąca zwróciła części dotacji otrzymanej na projekt MINATRAAN w wysokości 184 224,21 EUR, i stwierdzenie, że kwota ta odpowiada kosztom kwalifikowalnym;

- zasądzenie od ERCEA zwrotu kwoty 184 224,21 EUR wraz z odsetkami za zwłokę jako kwoty zapłaconej nienależnie; oraz
- obciążenie ERCEA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Aristotelio Panepistimio Thessalonikis (APT) kwestionuje notę obciążeniową sporządzoną przez Agencję Wykonawczą Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) dotyczącą realizacji projektu MINATRAIN. W tej notie obciążeniowej ERCEA zażądała od APT zwrotu kwoty 184 224,21 EUR odpowiadającej części dotacji otrzymanej na projekt MINATRAIN i płatności ryczałtowej na rzecz ERCEA.

W tym kontekście skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że powyższa kwota, której zażądała ERCEA, odpowiada kosztom kwalifikowalnym i że ERCEA powinna ją zwrócić jako płatność nienależną.

APT podnosi, że:

1. W pierwszej kolejności ERCEA, w celu uznania kosztów zadeklarowanych przez międzynarodowych badaczy za niekwalifikowalne, oparła swą decyzję na zupełnie bezpodstawnych i niczym nieopartych twierdzeniach. W konsekwencji żądanie ERCEA w wysokości 184 224,21 EUR dotyczące kosztów personelu i podróży, kosztów pośrednich i zapłaty ryczałtowego odszkodowania jest bezzasadne. Ponadto kwalifikowalność kosztów została również wykazana za pomocą dowodów przedłożonych przez APT.
2. W drugiej kolejności ERCEA, żądając zwrotu kwoty 184 224,21 EUR na podstawie niekompletnych i mało wiarygodnych dokumentów oraz informacji, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy karty, po pierwsze, naruszając prawo do bycia wysłuchanym, a po drugie, uniemożliwiając APT uzyskanie skutecznej ochrony sądowej.
3. W trzeciej kolejności ERCEA narusza zasadę wykonywania umów w dobrej wierze.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – UniCredit Bank/SRB

(Sprawa T-405/22)

(2022/C 359/96)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: UniCredit Bank AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci F. Schäfer, H. Großerichter i F. Kruis)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2022 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2022/18), w tym załączników do niej, w zakresie, w jakim ta decyzja i te załączniki dotyczą skarżącej;
- obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. oraz załączniki I–III do niej naruszają istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE oraz prawo do dobrej administracji ze względu na brak wystarczającego uzasadnienia stosownie do art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Zarzut drugi: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. oraz załączniki I i II do niej naruszają prawo do skutecznego środka prawnego zapisane w art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ poddanie materialnej prawidłowości decyzji skutecznej kontroli sądowej jest praktycznie niemożliwe.
3. Zarzut trzeci: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. oraz załączniki do niej są bezprawne z uwagi na niezgodność z prawem art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾ oraz art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59⁽²⁾. Przepisy te naruszają prawo instytucji do skutecznej ochrony prawnej, ponieważ prowadzą do wydawania decyzji, które ze swej istoty są pozbawione przejrzystości. Należy zatem stwierdzić, że nie mają zastosowania.
4. Zarzut czwarty: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. jest bezprawna, ponieważ narusza art. 6, art. 7 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽³⁾ ze względu na to, że przy obliczaniu mnożnika korekty ryzyka pozwana nie uwzględniła wskaźników ryzyka związanych ze stabilnym finansowaniem netto i minimalnymi wymogami dotyczącymi funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ani wskaźników ryzyka związanych ze stopniem złożoności („complexity”) i możliwością restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („resolvability”).
5. Zarzut piąty: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. jest bezprawna także dlatego, że SRB błędnie obliczyła składkę skarżącej pod względem materialnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2022 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale/SRB

(Sprawa T-407/22)

(2022/C 359/97)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Norddeutsche Landesbank – Girozentrale (Hanower, Niemcy) (przedstawiciele: J. Seitz, D. Flore i C. Marx, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 11 kwietnia 2022 r. (sygnatura: SRB/ES/2022/18) wraz z załącznikami do niej, w szczególności załącznika I dotyczącego „Wyników obliczenia dotyczącego wszystkich instytucji podlegających obliczeniu składek *ex ante* za rok 2022, przedstawionych oddzielnie (dla każdej instytucji) w ujednoliconych załącznikach”, w zakresie w jakim każdy z nich ma znaczenie w odniesieniu do skarżącej;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Pozwana nie wysłuchiwała skarżącego przed wydaniem zaskarżonej decyzji i tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych.

Zaskarżona decyzja jest nieważna, ponieważ została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych wynikających z art. 41 karty i art. 298 TFUE, ogólnych zasad prawa i regulaminu strony pozwanej.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Zaskarżona decyzja, wbrew art. 296 TFUE, nie zawiera wystarczającego uzasadnienia; w szczególności w uzasadnieniu brak jest związku z indywidualnym przypadkiem oraz przedstawienia zasadniczych rozważań w kontekście proporcjonalności i swobody uznania.

Ponadto obliczenie rocznego wkładu nie jest zrozumiałe, w szczególności z powodu użycia niespójnych terminów i braku przedstawienia ważnych etapów pośrednich.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej z powodu braku możliwości kontroli zaskarżonej decyzji.

Brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w znacznym stopniu utrudnia skarżącemu uzyskanie kontroli sądowej.

W szczególności pozwana naruszyła przy tej okazji zasadę kontrydiktoryjności postępowania, zgodnie z którą strony muszą mieć możliwość kontrydiktoryjnego przedstawienia decydujących o wyniku postępowania zarówno okoliczności faktycznych, jak i prawnych.

5. Zarzut piąty dotyczący okoliczności, że zastosowanie wskaźnika IPS (Institutional Protection Scheme) stanowi naruszenie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (¹), które należy interpretować w świetle norm prawa wyższego rzędu.

W ramach art. 7 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia delegowanego pozwana powinna była wziąć pod uwagę, że skarżąca posiada instrumenty pochodne głównie w celu zabezpieczenia i zarządzania ryzykiem.

Przy zastosowaniu wskaźnika IPS błędnie oceniono znaczenie przynależności skarżącego do instytucjonalnego systemu ochrony Sparkassen Finanzgruppe.

Zgodnie z art. 6 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia delegowanego pozwana powinna była również wziąć pod uwagę niskie prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji, a tym samym skorzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz przestrzegać zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty dotyczący okoliczności, że nieuwzględnienie MREL (minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych i kwalifikowalnych zobowiązań) w ramach filaru „ekspozycja na ryzyko” narusza rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63.

Pozwana powinna była wziąć pod uwagę, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, ponadprzeciętny wskaźnik MREL strony skarżącej wynoszący 47,17 %, który znacznie przekraczał minimalny wskaźnik 8 % ustalony przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 podlegającego wykładni w świetle prawa wyższej rangi w związku z zastosowaniem mnożnika korekty ryzyka.

Pozwana powinna była wziąć pod uwagę przy ustalaniu mnożnika korekty ryzyka niskie prawdopodobieństwo niewypłacalności strony skarżącej i jej ponadprzeciętny wskaźnik MREL zgodnie z wymogiem ukierunkowania na profil ryzyka i podstawowym prawem do swobody przedsiębiorczości wynikającym z art. 16 karty.

8. Zarzut ósmy (pomocniczo): art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższej rangi

Przewidując relatywizację wskaźnika IPS, art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza ogólną zasadę równości wynikającą z art. 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ instytucje, które podlegają temu samemu systemowi ochrony, a tym samym mają takie samo prawdopodobieństwo niewypłacalności, mogą być traktowane w różny sposób.

9. Zarzut dziewiąty dotyczący sprzeczności mechaniki klasyfikacji rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z prawem wyższej rangi.

Klasyfikacja ryzyka zgodnie z załącznikiem I etap 2 do rozporządzenia delegowanego prowadzi do ewidentnie niesprawiedliwych wyników i stanowi tym samym naruszenie wymogu orientacji na profil ryzyka oraz ogólnej zasady równego traktowania.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ((Dz.U. 2015, L 11, s. 44)

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Max Heinr. Sutor/SRB

(Sprawa T-423/22)

(2022/C 359/98)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Max Heinr. Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, M. Rätz, T. Kreft i H.-U. Klöppel)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie składek ex ante za 2022 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2022/18) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (¹) ze względu na to, że pozwana nie wyłączyła utrzymywanych przez skarżącą w truscie środków pieniężnych klientów z obliczenia opłaty bankowej za 2022 r. Artykuł 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 stosuje się do takich wyłączonych z masy upadłości środków pieniężnych klientów, ponieważ spełniają one przesłanki według jednoznacznego brzmienia przepisu.
2. Zarzut drugi: naruszenie zasady proporcjonalności w rozumieniu art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (²) w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE (³) w zakresie, w jakim decyzja nakłada wielokrotnie wyższą opłatę bankową wyłącznie na podstawie wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych wykazanych przez skarżącą w bilansie. Decyzja nie jest ani właściwa, ani niezbędna do osiągnięcia celów zamierzonych poprzez opłatę bankową, a niekorzystne okoliczności spowodowane decyzją nie są proporcjonalne do zamierzonych celów.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania ze względu na to, że decyzja – bez obiektywnego uzasadnienia – traktuje skarżącą w sposób odmienny od instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które stosują MSSF, oraz od firm inwestycyjnych, które nie posiadają jednocześnie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowej i zarządzają środkami pieniężnymi klientów.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na to, że włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do znacznego podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za 2022 r.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE ze względu na to, że decyzja ogranicza przysługującą skarżącej swobodę wykonywania działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona główny zakład, i to w sposób nieproporcjonalny, oraz dyskryminuje skarżącą w stosunku do firm inwestycyjnych w innych państwach członkowskich, które to firmy posiadają jednocześnie zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowej.
6. Zarzut szósty: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty ze względu na to, że pozwana wyznaczyła skarżącej niewystarczający termin konsultacji w wymiarze zaledwie jedenastu dni roboczych na analizę projektu decyzji oraz na opracowanie stanowiska w ramach konsultacji.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty oraz art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że uzasadnienie decyzji nie pozwala skarżącej na stosowne sprawdzenie wysokości jej składki.
8. Zarzut ósmy: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty ze względu na to, że brak uzasadnienia nie pozwala skarżącej na odpowiednią ocenę prawidłowości decyzji bądź jej zakwestionowanie.
9. Zarzut dziewiąty (pomocniczo): nieważność podstawy obliczenia według art. 14 ust. 2, art. 3 pkt 11 w związku z art. 5 ust. 1 lit. e), art. 3 pkt 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, jeżeli należy ją interpretować w ten sposób, że zobowiązania powiernicze firm inwestycyjnych, które również posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowych, miały być uwzględniane do celów obliczenia opłaty bankowej, ze względu na naruszenie art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz zasady równego traktowania, art. 16 karty i art. 49 w związku z art. 54 TFUE.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Nordea Kiinnitysluottopankki/SRB

(Sprawa T-431/22)

(2022/C 359/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Kiinnitysluottopankki Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, prawnicy)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r. (SRB/ES/2022/18) łącznie z załącznikami I, II i III w zakresie, w jakim dotyczą one składek *ex-ante* skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego zarzuca ona SRB naruszenie art. 69 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r.⁽¹⁾ oraz art. 16, 17, 41 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie dynamicznego podejścia do określenia docelowego poziomu składek ex ante.
2. W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że określenie docelowego poziomu składek ex ante przez SRB w zaskarżonej decyzji jest dotknięte oczywistymi błędami w ocenie dotyczącymi oczekiwanej stopy wzrostu depozytów gwarantowanych i oceny bieżącego cyklu koniunkturalnego.
3. W ramach zarzutu trzeciego zarzuca ona SRB naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu rocznego poziomu docelowego.
4. W ramach zarzutu czwartego podnosi ona, że art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014 naruszają zasadę ustalania składek w sposób zorientowany na ryzyko oraz zasadę proporcjonalności, a tym samym naruszają art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli poziom docelowy ma być określany w sposób dynamiczny, a pułap przewidziany w art. 70 ust. 2 tego rozporządzenia nie ma być stosowany, jak miałyby to miejsce w przypadku gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, Dz.U. 2014, L 225, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2022 r. – Nordea Rahoitus Suomi/SRB

(Sprawa T-432/22)

(2022/C 359/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Rahoitus Suomi Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, prawnicy)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r. (SRB/ES/2022/18) łącznie z załącznikami I, II i III w zakresie, w jakim dotyczą one składek ex-ante skarżące;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego zarzuca ona SRB naruszenie art. 69 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r.⁽¹⁾ oraz art. 16, 17, 41 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie dynamicznego podejścia do określenia docelowego poziomu składek ex ante.
2. W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że określenie docelowego poziomu składek ex ante przez SRB w zaskarżonej decyzji jest dotknięte oczywistymi błędami w ocenie dotyczącymi oczekiwanej stopy wzrostu depozytów gwarantowanych i oceny bieżącego cyklu koniunkturalnego.
3. W ramach zarzutu trzeciego zarzuca ona SRB naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu rocznego poziomu docelowego.

4. W ramach zarzutu czwartego podnosi ona, że art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014 naruszają zasadę ustalania składek w sposób zorientowany na ryzyko oraz zasadę proporcjonalności, a tym samym naruszają art. 16, 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli poziom docelowy ma być określany w sposób dynamiczny, a pułap przewidziany w art. 70 ust. 2 tego rozporządzenia nie ma być stosowany, jak miałyby to miejsce w przypadku gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, Dz.U. 2014, L 225, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2022 r. – UIV Servizi/REA

(Sprawa T-440/22)

(2022/C 359/101)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unione Italiana Vini Servizi (UIV Servizi) Soc. coop. arl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci B. Bonafini, D. Rovetta i V. Villante)

Strona pozwana: Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma potwierdzającego zawieszenie umowy o udzielenie dotacji (art. 33 ust. 2) (Ares (2022) 3368330–02/05/2022), jak również samego zawieszenia umowy ze względu na naruszenie umowy i odpowiednich ogólnych zasad prawa Unii, na które powołano się w niniejszej skardze;
- zobowiązanie Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych (REA) do uchylenia zawieszenia umowy o udzielenie dotacji 874904-TTD.EU – European Quality Wines: Taste The Difference;
- zasądzenie od REA naprawienia poniesionych przez stronę skarżącą materialnych i niematerialnych szkód – w wykazanej przez nią formie – w wysokości 500 000 EUR;
- obciążenie REA kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodnego z prawem charakteru pisma potwierdzającego zawieszenie umowy o udzielenie dotacji – błędne zastosowanie art. 33.2.1 lit. a) umowy o udzielenie dotacji 874904-TTD.EU (definicja „istotnych błędów, nieprawidłowości lub nadużyć finansowych”)
 - Naruszenie zasady domniemania niewinności i art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
 - Oczywisty błąd w ocenie prawa Unii – Naruszenie zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań – Naruszenie zasady dobrej wiary w prawie Unii i prawie belgijskim – Naruszenie art. 1134 w związku z art. 1156 belgijskiego kodeksu cywilnego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez REA zasady proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem pisma potwierdzającego zawieszenie umowy o udzielenie dotacji – Niezastosowanie art. 33.2.1 lit. b) umowy o udzielenie dotacji 874904-TTD.EU – „Materialny wpływ” zarzucanych „systemowych lub powtarzających się błędów, nieprawidłowości, nadużyć finansowych lub poważnych naruszeń obowiązków” na umowę o udzielenie dotacji TTD.UE.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji określonych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ogólnych zasad prawa Unii – pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności, a także obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 ust. 2 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2022 r. – HB/Komisja

(Sprawa T-444/22)

(2022/C 359/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciel: adwokatka L. Levi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
w konsekwencji,
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 13 maja 2022 r., doręczonej w dniu 16 maja 2022 r. na mocy której pozwana dokonała potrącenia, z jednej strony, wierzytelności posiadanej przez skarżącą względem pozwanej z tytułu kosztów, którymi została obciążona Komisja w wyrokach z dnia 21 grudnia 2021 r., HB/Komisja (T-795/19, niepublikowanym, EU:T:2021:917) i z dnia 21 grudnia 2021 r., HB/Komisja (T-796/19, niepublikowanym, EU:T:2021:918), z drugiej strony, z wierzytelnością, którą Komisja twierdzi, że posiada względem skarżącej z tytułu decyzji o odzyskaniu z dnia 15 października 2019 r. kwoty 1 197 055,86 EUR (zamówienie CARDS/2008/166–429) (kwota główna);
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania za szkodę majątkową;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji do wydania zaskarżonej decyzji i braku podstawy prawnej tej decyzji;
 2. Zarzut drugi dotyczący, z jednej strony, tego że Komisja nie posiadała, na podstawie rozporządzenia finansowego, wierzytelności pieniężnej względem skarżącej, i z drugiej strony, naruszenia rozporządzenia finansowego i art. 266 TFUE.
-

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2022 r. – NV/EBI**(Sprawa T-447/22)**

(2022/C 359/103)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* NV (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
a w konsekwencji,
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 listopada 2021 r. uznającej za nieusprawiedliwione nieobecności skarżącej w okresie od dnia 13 września 2021 r. do dnia 13 grudnia 2021 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 kwietnia 2022 r. oddalającej odwołanie w trybie administracyjnym wniesione w dniu 10 stycznia 2022 r. od decyzji z dnia 10 listopada 2021 r.;
- zasądzenie od EBI zapłaty wynagrodzenia za okres od dnia 13 września 2021 r. do dnia 13 grudnia 2021 r., powiększonego o odsetki za zwłokę ustalone według stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o 2 punkty;
- naprawienie przez EBI szkód, jakie poniosła skarżąca;
- obciążenie EBI całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2.3, 3.3, 3.4 i 3.6 załącznika X do przepisów administracyjnych, naruszenia art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej niezależnie lub w związku z art. 2.3, 3.3, 3.4 i 3.6 przepisów administracyjnych, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia obowiązku staranności i nadużycia prawa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku staranności, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 33b regulaminu pracowniczego i art. 11 przepisów administracyjnych.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria**(Sprawa T-455/22)**

(2022/C 359/104)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych stronie skarżącej na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Water Supply Sweida Region Loan Agreement” nr 80212 (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 25 sierpnia 2017 r., a mianowicie:
 - kwoty 652 218,70 EUR, należnej stronie skarżącej od dnia 30 czerwca 2022 r., na którą składa się cała należność główna wynosząca 559 287,10 EUR, odsetki wynoszące 38 925,60 EUR oraz odsetki umowne za opóźnienie (naliczane od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 54 006,00 EUR;
 - dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według rocznej stopy 3,5 % (350 punktów bazowych) do dnia zapłaty;
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 25 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria

(Sprawa T-456/22)

(2022/C 359/105)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych Unii na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Port of Tartous Loan Agreement nr 22057” (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 9 sierpnia 2017 r., z uwzględnieniem prawa subrogacji, a mianowicie:
 - kwoty 18 440 034,97 EUR należnej Unii od dnia 30 czerwca 2022 r., w tym należności głównej wynoszącej 13 942 526,00 EUR, odsetek wynoszących 2 589 128,20 EUR oraz odsetek umownych za opóźnienie (naliczanych od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 1 908 380,77 EUR.
 - dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według wyższej (dla każdego kolejnego okresu miesięcznego) z dwóch następujących rocznych stóp procentowych (i) stawki EURIBOR powiększonej o 2 % (200 punktów bazowych) albo (ii) stałej stopy mającej zastosowanie na podstawie art. 3.01 powiększonej o 0,25 % (25 punktów bazowych), do dnia zapłaty;

- zapłaty wszystkich kwot należnych Bankowi na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki od dnia 9 sierpnia 2017 r., czyli 5 405,54 EUR, która to suma jest należna Bankowi od dnia 30 czerwca 2022 r. z tytułu odsetek umownych za opóźnienie [naliczonych od dnia 14 czerwca 2022 r. (kiedy to Unia zapłaciła odnośną ratę należności głównej, wraz z odsetkami, z tytułu umowy poręczenia z 2000 r.)];
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne go zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 9 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty na rzecz Unii (która wstąpiła w wynikające z umowy pożyczki prawa Banku) wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 tej umowy oraz do zapłaty na rzecz Banku kwoty należnej na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki tytułem odsetek umownych za opóźnienie.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria

(Sprawa T-457/22)

(2022/C 359/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych Unii na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Syrian Healthcare Loan Agreement” (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 9 sierpnia 2017 r., z uwzględnieniem prawa subrogacji, a mianowicie:
 - kwot 50 880 189,61 EUR i 2 897 002,31 USD, należnych Unii od dnia 30 czerwca 2022 r., w tym należności głównych wynoszących 40 744 064,86 EUR i 2 223 971,84 USD, odsetek wynoszących 5 161 649,64 i 341 462,46 USD oraz odsetek umownych za opóźnienie (naliczanych od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 4 974 475,11 EUR i 331 568,01 USD;
 - dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według wyższej (dla każdego kolejnego okresu miesięcznego) z dwóch następujących rocznych stóp procentowych (i) stawki EURIBOR powiększonej o 2 % (200 punktów bazowych) [z wyjątkiem rozliczeń w walucie USD, do których stosuje się stawkę LIBOR powiększoną o 2 % (200 punktów bazowych)] albo (ii) stałej stopy mającej zastosowanie na podstawie art. 3.01 powiększonej o 0.25 % (25 punktów bazowych), do dnia zapłaty;
- zapłaty wszystkich kwot należnych Bankowi na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki od dnia 9 sierpnia 2017 r., czyli 11 416,23 EUR i 760,94 USD, które to kwoty są należne Bankowi od dnia 30 czerwca 2022 r. z tytułu odsetek umownych za opóźnienie [naliczonych od dnia 29 czerwca 2022 r. (kiedy to Unia zapłaciła odnośną ratę należności głównej, wraz z odsetkami, z tytułu umowy poręczenia z 2000 r.)];

- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 9 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty na rzecz Unii (która wstąpiła w wynikające z umowy pożyczki prawa Banku) wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 tej umowy oraz do zapłaty na rzecz Banku kwoty należnej na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki tytułem odsetek umownych za opóźnienie.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria

(Sprawa T-465/22)

(2022/C 359/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych stronie skarżącej na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Aleppo – Tall Kojak Road Project Special Term Loan Agreement” (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 25 sierpnia 2017 r., a mianowicie:
 - kwoty 233 051,96 EUR, należnej stronie skarżącej od dnia 30 czerwca 2022 r., na którą składa się cała należność główna wynosząca 200 900,30 EUR, odsetki wynoszące 2 014,25 EUR oraz odsetki umowne za opóźnienie (naliczane od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 30 137,41 EUR;
 - dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według rocznej stopy 3,5 % (350 punktów bazowych) do dnia zapłaty;
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 25 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria**(Sprawa T-466/22)**

(2022/C 359/108)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych stronie skarżącej na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Water Supply Deir Ez Zor Region Loan Agreement” nr 80310 (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 25 sierpnia 2017 r., a mianowicie:
 - kwoty 363 150,97 EUR, należnej stronie skarżącej od dnia 30 czerwca 2022 r., na którą składa się cała należność główna wynosząca 301 679,16 EUR, odsetki wynoszące 34 100,36 EUR oraz odsetki umowne za opóźnienie (naliczane od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 27 371,45 EUR;
 - dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według rocznej stopy 3,5 % (350 punktów bazowych) do dnia zapłaty;
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 25 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria**(Sprawa T-467/22)**

(2022/C 359/109)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych stronie skarżącej na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Euphrates Drainage and Irrigation Loan Agreement” nr 80211 (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 25 sierpnia 2017 r., a mianowicie:
 - kwoty 1 959 745,31 EUR, należnej stronie skarżącej od dnia 30 czerwca 2022 r., na którą składa się cała należność główna wynosząca 1 680 510,04 EUR, odsetki wynoszące 116 961,48 EUR oraz odsetki umowne za opóźnienie (naliczane od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 162 273,79 EUR;
 - dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według rocznej stopy 3,5 % (350 punktów bazowych) do dnia zapłaty;
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne go zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 25 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki.

Skarga wniesiona w dniu 22lipca 2022 r. – EBI/Syria

(Sprawa T-468/22)

(2022/C 359/110)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych stronie skarżącej, z uwagi na przysługujące jej prawo subrogacji, na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki „Electricity Transmission Project Loan Agreement” nr 20868 (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 9 sierpnia 2017 r., a mianowicie:
 - kwot 1 984 763,43 CHF i 22 856 655,23 EUR, należnych stronie skarżącej od dnia 30 czerwca 2022 r., w tym należności głównych wynoszących 1 716 822,98 CHF i 18 655 393,62 EUR, odsetek wynoszących 51 915,64 CHF i 1 040 629,74 EUR oraz odsetek umownych za opóźnienie (naliczanych od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 216 024,81 CHF i 3 160 631,87 EUR

- dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według rocznej stopy procentowej stanowiącej sumę (i) 2,5 % (250 punktów bazowych) oraz (ii) stawki mającej zastosowanie na podstawie art. 3.01, do dnia zapłaty;
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 9 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki na rzecz strony skarżącej (Europejski Bank Inwestycyjny wstąpił w prawa wynikające z tej umowy).

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2022 r. – EBI/Syria

(Sprawa T-469/22)

(2022/C 359/111)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i E. Paredis, a także T. Gilliams, R. Stuart i F. de Borja Oxangoiti Briones, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Syryjska Republika Arabska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Syryjskiej Republice Arabskiej:

- zapłaty wszystkich kwot należnych Unii Europejskiej, z uwagi na przysługujące jej prawo subrogacji, na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 „Electricity Distribution Project Loan Agreement” nr 20948 (zwanej dalej „umową pożyczki”) od dnia 9 sierpnia 2017 r., a mianowicie:
 - kwoty 28 777 508,71 EUR należnej Unii od dnia 30 czerwca 2022 r., w tym należności głównej wynoszącej 27 388 963,40 EUR, odsetek wynoszących 116 091,27 EUR oraz odsetek umownych za opóźnienie (naliczanych od dnia 30 czerwca 2022 r.) w wysokości 1 272 454,04 EUR.
- dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych według wyższej (dla każdego kolejnego okresu) z dwóch następujących rocznych stóp procentowych (i) właściwej międzybankowej stopy procentowej powiększonej o 2 % (200 punktów bazowych) albo (ii) stopy mającej zastosowanie na podstawie art. 3.01 powiększonej o 0,25 % (25 punktów bazowych), do dnia zapłaty;
- zapłaty wszelkich kosztów związanych z niniejszym postępowaniem na podstawie art. 134 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu strona skarżąca twierdzi, że Syryjska Republika Arabska uchybiła ciążącym na niej na podstawie art. 3.01 i 4.01 umowy pożyczki zobowiązaniom do zapłaty kolejnych rat z tytułu umowy pożyczki, które stały się wymagalne z dniem 9 sierpnia 2017 r., oraz ciążącemu na niej na podstawie art. 3.02 umowy pożyczki zobowiązaniu do zapłaty odsetek za opóźnienie w odniesieniu do każdej z wymagalnych i nieuiszczonych rat, według określonej w umowie rocznej stopy procentowej. W związku z powyższym Syryjska Republika Arabska jest umownie zobowiązana do zapłaty wszystkich kwot na podstawie art. 3.01, 3.02 i 4.01 umowy pożyczki na rzecz strony skarżącej (Europejski Bank Inwestycyjny wstąpił w prawa wynikające z tej umowy).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2022 r. – QM/Rada

(Sprawa T-471/22)

(2022/C 359/112)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: QM (przedstawiciel: adwokat St. Koev)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna w całości, oraz stwierdzenie, że wszystkie podniesione w niej zarzuty są zasadne;
- uznanie, że można stwierdzić częściową nieważność zaskarżonych aktów prawnych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/849 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/840 z dnia 30 maja 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów skarżącego, wszystkimi wydatkami, honorariami itd. w związku z jego reprezentowaniem przez adwokata.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący poważnego naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu.
2. Zarzut drugi dotyczący niedochowania przez Radę obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący popełnionego przez Radę błędu w ocenie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa własności, zasady proporcjonalności i swobody gospodarczej.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do normalnych warunków życiowych.

7. Zarzut siódmy dotyczący poważnego naruszenia prawa do dobrej reputacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 148, s. 52.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 148, s. 8.

**Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2022 r. – Mocom Compounds/EUIPO – Centemia Conseils
(Near-to-Prime)**

(Sprawa T-472/22)

(2022/C 359/113)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mocom Compounds GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Bornholdt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Centemia Conseils (Angevillers, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Near-to-Prime” – zgłoszenie nr 16 448 524

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2022 r. w sprawie R 2178/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, że decyzja nr 47 561 C Wydziału Unieważnień z dnia 12 listopada 2021 r. zostanie uchylona, a wniosek o unieważnienie prawa do unijnego znaku towarowego nr 16 448 524 zostanie oddalony;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2022 r. – Gürok Turizm ve Madencilik/EUIPO – Darvas i Pap
(LAAVA)**

(Sprawa T-473/22)

(2022/C 359/114)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gürok Turizm ve Madencilik Anonim Sirketi (Kütahya, Turcja) (przedstawiciele: adwokaci M. López Camba i A. Lyubomirova Geleva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gábor Darvas (Budapeszt, Węgry), Dorina Pap (Kiskunhalas, Węgry)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego LAAVA – zgłoszenie nr 18 209 861

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 maja 2022 r. w sprawie R 1745/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim utrzymano w niej w mocy oddalenie sprzeciwu i obciążono wnoszącego sprzeciw/wnoszącego odwołanie kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez Gürok Turizm ve Madencilik Anonim Sirketi;
- obciążenie Gábora Darvasa i Dorinę Pap kosztami poniesionymi przez Gürok Turizm ve Madencilik Anonim Sirketi.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2022 r. – Panicongelados-Massas Congeladas/EUIPO – Seder (panidor)

(Sprawa T-480/22)

(2022/C 359/115)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Panicongelados-Massas Congeladas, SA (Leiria, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat I. Monteiro Alves)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Seder Establishment Ltd. (Mriehel Birkirkara, Malta)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego panidor – zgłoszenie nr 18 214 675

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 maja 2022 r. w sprawie R 1946/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie zgłoszenia znaku towarowego do EUIPO w celu dokonania rejestracji; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2022 r. – Thomas Henry/EUIPO (MATE MATE)

(Sprawa T-482/22)

(2022/C 359/116)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Henry GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, D. Mienert i J. Si-Ha Selbmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MATE MATE – zgłoszenie nr 18 091 934

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 maja 2022 r. w sprawie R 406/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. g) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – Kaufdas.online/EUIPO – Kaufland (KAUFDAS ONLINE)**(Sprawa T-488/22)**

(2022/C 359/117)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Kaufdas.online sp. z o.o. (Gubin, Polska) (przedstawiciel: adwokat P. Kurcman)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Kaufland Dienstleistung GmbH & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego KAUFDA ONLINE – zgłoszenie nr 18 113 140*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie R 1972/2021-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 28 września 2021 r. w sprawie nr B 106 146 w odniesieniu do wszystkich towarów i usług, dla których skorzystano z prawa do sprzeciwu;
- przekazanie sprawy EUIPO do ponownego rozpatrzenia w celu zmiany decyzji co do istoty i zarejestrowania unijnego znaku towarowego nr 18 113 140 dla przedmiotowych towarów i usług, bez uszczerbku dla tych, które nie zostały zakwestionowane.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowań przed Wydziałem Sprzeciwów, przed Izbą Odwoławczą oraz przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – Cathay Pacific Airways/Komisja**(Sprawa T-489/22)**

(2022/C 359/118)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Cathay Pacific Airways Ltd (Hong-Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci M. Rees i E. Estellon)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej (reprezentowanej przez Komisję Europejską) na podstawie art. 268 i 340 TFUE zapłaty:
 - rekompensaty finansowej odpowiadającej odsetkom za zwłokę od kwoty 10 080 000 EUR według stopy procentowej EBC dla operacji refinansujących w dniu 1 marca 2017 r. (tj. 0,0 punktu procentowego), powiększonej o stopę procentową wynoszącą 3,5 punktu procentowego rocznie, za okres od dnia 21 czerwca 2017 r. do dnia 14 lipca 2022 r., co daje kwotę 1 758 488,24 EUR, a jeżeli nie – według stopy procentowej lub w kwocie, którą Trybunał uzna za odpowiednią; oraz
 - odsetek składanych od kwoty odsetek za zwłokę, o których mowa w poprzednim akapicie, za okres od dnia 15 lipca 2022 r. (lub, w przypadku jego braku, od dnia, w którym Trybunał uzna to za właściwą) do dnia rzeczywistej zapłaty przez Komisję Europejską kwoty żądanej w tym poprzednim akapicie według stopy procentowej EBC dla jego operacji refinansujących, powiększonej o stopę procentową wynoszącą 3,5 punktu procentowego rocznie, a jeżeli nie – według stopy procentowej lub w kwocie, którą Trybunał uzna za odpowiednią;
- dodatkowo lub posiłkowo, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Ares(2022)5454770 z dnia 29 lipca 2022 r. i zasądzenie od niej zapłaty tych samych kwot, o których mowa w pkt powyżej;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty całości kosztów poniesionych przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE w zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza rozporządzenie delegowane Komisji nr 1268/2012 ⁽¹⁾ interpretowane zgodnie z art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na jej niewystarczające uzasadnienie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 22 lipca 2022 r. – CiviBank/EBC

(Sprawa T-220/22) ⁽¹⁾

(2022/C 359/119)

Język postępowania: włoski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 20.6.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 20 lipca 2022 r. – PQ/ESZD

(Sprawa T-358/22) ⁽¹⁾

(2022/C 359/120)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 1.8.2022.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL